

**Истинската
природа
на Бог**

АНДРЮ УОМАК

Превод: Емил Енчев

Съдържание

ВЪВЕДЕНИЕ	3
ГЛАВА 1 – Бог шизофреник ли е?	9
ГЛАВА 2 – Божията благодат в Стария завет	23
ГЛАВА 3 – Божията цел за закона	43
ГЛАВА 4 – Божият дар на вечния живот	65
ГЛАВА 5 – Божията благодат за вярващия	89
ГЛАВА 6 – Знанието за Него	112
ГЛАВА 7 – Божията доброта в служението	119
ГЛАВА 8 – Божието ново вино	130
ГЛАВА 9 – Силата и радостта в богосъзнането	141
ЗАКЛЮЧЕНИЕ	152
ЗА АВТОРА	158

ВЪВЕДЕНИЕ

Знаете ли, че ако човек наистина познава Бог и разбира Бог като прекрасния Баща, какъвто е Той, няма да има проблем да вярва в Него и в Неговото Слово?

В Христовото тяло през последните години имаше голям акцент върху поучаването на вяра и изповядването на Неговото Слово, което да донесе вяра. Вярвам в говоренето на това, което Божието Слово казва, а вярващите трябва да имат вяра в Бог; но също така вярвам, че много от нас са пропуснали важен ключ.

Да имаш вяра в другите означава да развиваш отношения с тях до степен, в която ги познаваш толкова добре, че просто им се доверяваш напълно.

Един мой приятел служител веднъж каза, че докато се грижи за малкото си момиченце, тя никога не трябва да казва: „Изповядвам с устата си и вярвам в сърцето си, че баща ми няма да ме остави. И изповядвам с устата си и вярвам в сърцето си, че баща ми ще ме нахрани“. За тази дъщеря няма борба да вярва, че баща ѝ ще бъде добър с нея. Тя просто си почива и релаксира в любящото си взаимоотношение с него. Тя знае, че той ще се грижи за нея, защото познава него и характера му.

По същия начин християните ще открият, че е лесно да имат вяра в Бог да снабди техните нужди, като просто Го опознаят по-добре. И тъй като всичко, което получаваме от Бог, идва чрез вяра в Него (включително нашето спасение), познаването на Него отблизо става много важно! Наистина всичко, което получаваме от Бог, идва от познаването Му.

Една от причините, поради която християнският живот е бил толкова труден за много хора – и включвам хора, които са чували поучение за вяра и изповед – е, че те не са развили наистина лично взаимоотношение с Бог. Те не Го познават интимно. Когато наистина знаете, че човек заслужава доверие, не е трудно да му повярвате. Аз лично вярвам, че вярата е пряк резултат от по-доброто познаване на Бог.

Не е трудно за тези, които наистина познават Бог, да вярват на Него и на Словото Му. И когато вярват в Божието Слово, не им е трудно да приемат от Него. Но ако не познават Бог много добре, сатана може да Го дискредитира и да каже всякакви неверни неща за Него, защото те не знаят нищо по-добро.

Преди да навляза повече в тази тема, трябва да ви призная, че съм склонен да служа чрез шокова техника. Едно от най-трудните неща, което трябва да накарате хората да направят, е да дадат вниманието си, за да чуят наистина какво имате да кажете. Така че, за да привлека вниманието им, казвам неща, които ме притискат в такъв ъгъл, че те се интересуват да разберат как ще се измъкна от него. Те започват да слушат съсредоточено и в крайна сметка разбират идеята, която се опитвам да кажа.

Божието Слово е просто. Един служител, когото познавам, казва, че е толкова просто, че трябва някой да ви помогне, за да го разберете погрешно. Няма нищо трудно в Божието Слово. Най-големият проблем е, че хората не го чуват наистина. Хората мислят за това какво са закусили, къде ще обядват или за това или онова. Така че, преди да обясня каква вярвам, че е природата на Бог, споделям с вас, че

някои от моите точки може да изглеждат донякъде драматични.

Например, поучавах на едно събрание, че Бог не е Този, Който създава проблеми на вярващите. Един мъж беше там с дванадесетгодишната си дъщеря, която беше парализирана и прикована към инвалидна количка. Тя беше в толкова лошо състояние, че дори не можеше да се свърже със случващото се около нея.

Тъй като бях казал, че Бог не е Този, Който е натоварил това страдание върху дъщеря му, този човек се разстрои. Хората, които го доведоха на събранието, му казаха: „Ти поне дължиш на преподобния Уомак любезността да поговориш с него след службата и да го оставиш да обясни сам“.

След това господинът дойде при мен и каза: „Бог направи това на дъщеря ми. Тя е родена по този начин. Това е Божията воля за нея и Той печели слава от това“.

Отговорих му: „Не, Бог не е направил това. Не е Божията воля едно момиче да е в инвалидна количка и да не може да функционира нормално. Това не е начинът, по който Бог е направил хората“. Започнах да споделям стихове с него и той веднага също започна да споделя стихове. Аз мислех, че той злоупотребява със своите писания, а той смяташе, че аз злоупотребявам с моите. Започваше да се превръща в богословско противопоставяне, без никой да стига до никъде.

Това, което най-накрая прекъсна противопоставянето, беше, когато го погледнах и казах: „Какво има? Не обичаш ли дъщеря си? Какъв баща си? Не ти ли пука дали дъщеря ти някога ще стане от инвалидната количка или не? Не те ли

интересува дали тя някога ще бъде нормална и ще може да тича и да играе“?

Е, ако ми беше ядосан преди, след като казах това, той наистина ми се ядоса! Мисля, че беше на път да ме удари в носа. Той изстреля в отговор: „Обичам дъщеря си! Бих направил всичко за нея. Нямам много пари, но бих продал всичко, бих взел назаем, бих направил каквото трябва, за да намеря парите, ако беше по силите ми да предизвикам изцеление в дъщеря си“.

В този момент казах: „И мислиш, че Бог я обича по-малко? Мислиш ли, че Бог, с цялата Си сила, просто ще седи и ще задържи изцелението Си от нея, защото иска да я наскърби, за да научи някого на нещо“?

Виждате ли, този човек можеше да спори с моята доктрина, но когато му представих Бог като Баща, той видя Божията воля да изцели дъщеря му. Когато приложих концепцията за Бог като любящ, грижовен Баща, човекът нямаше за какво да спори. Той видя, че Бог е нашият добър, небесен Баща, който не иска дъщеря му да бъде парализирана. Това просто изтри целия му гняв.

Разбирането, че Бог е добър Бог и че ни обича, премахва ефективността на оръжията на сатана срещу нашата вяра. Може да сте вярвали и да сте се молили за изцеление и знаете, че Словото казва, „с чиито рани бяхте изцелени“ (1 Петрово 2:24). Вероятно знаете всичко за учението на вярата, как да изповядвате Словото и всички свързани принципи; но все пак имате това натрапчиво съмнение, което не можете да преодолеете. Това е вътрешен страх, който ви кара да се чудите: „Наистина ли Бог ще ме изцели“?

Знаете ли, че страхът ще бъде напълно изхвърлен от мисленето на хората, ако разберат съвършената любов на Бог към тях? 1 Йоан 4:18 казва, че „съвършената любов пропъжда страха“. Ако хората започнат да се страхуват, чудейки се дали Божията воля за живота им наистина ще се изпълни, тогава те наистина не разбират и не познават Бог и Неговата огромна любов.

Ако Бог ни обича достатъчно, за да изпрати Своя единствен Син да умре за нас, тогава не ни ли обича достатъчно, за да изпълни Своята воля в живота ни, ако сме Му послушни? Може да знаем някои неща за Бог, но ако наистина познавахме Божията любов към нас, нямаше да се съмняваме в Него толкова лесно или да поставяме под въпрос готовността Му да ни помогне. Той не би могъл да бъде дискредитиран толкова лесно, ако наистина разбирахме колко много се грижи за нас. Виждате ли това?

Нашите човешки взаимоотношения са несъвършени, така че те не са точен паралел на нашето взаимоотношение с Бог. Аз имам достатъчно добри отношения с някои хора, че ако дойдете при мен и ми кажете, че ме критикуват и говорят негативни неща за мен, няма да повярвам. Това е, защото ги познавам. Имаме установени толкова добри отношения, че ако са ми ядосани, биха дошли да говорят с мен за това. Знаем, че биха го направили, така че просто не можете да ме излъжете за тях.

Ако хората ми кажат, че жена ми, Джейми, ми е изневерила, докато съм пътувал в служение, те просто щяха да лаят на грешното дърво. Познавам жена си толкова добре. Познавам жена си. Някой може да си помисли: „Е, братко, просто не можеш да си сигурен; никога не знаеш“. Е, ако това е вашата реакция, това

просто показва липсата на взаимоотношение, което имате с половинката си. Възможно е да влезете в отношения с другите до такава степен, че да знаете какви биха били те и какво биха направили при всякакви обстоятелства.

Взаимоотношението ни с Бог не е по-различно. Той иска да бъдем уверени, че можем да Му се доверим да действа в нашия най-добър интерес, независимо от ситуацията. И това е целта на тази книга: да опознаем Бог толкова добре, че никой да не може да ни разубеди за Неговата доброта към нас.

ГЛАВА 1

БОГ ШИЗОФРЕНИК ЛИ Е?

Една от причините, поради които Бог може да бъде толкова лесно дискредитиран, е, че хората наистина не Го познават чрез Словото Му. Единственият начин, по който наистина можем да разберем нещо за Бог, е чрез Библията. Всеки на земята има мнение за това какъв е Бог и какво ще направи Той. Но единственото нещо, което Той ни е дал, за да Го познаваме – и единственият източник, който е наистина надежден – е Неговото писано Слово.

Повечето християни не четат Божието Слово редовно. Те просто получават малко тук и малко там, може би нещо от проповедника по телевизията и след това малко в неделя сутрин от техните църкви. Но това няма да е достатъчно, за да направи истинска промяна в живота им и по-специално в разбирането им за Бог и Неговата природа.

Някои хора четат и изучават Божието Слово доста редовно. Но дори и тогава изглежда, че много пасажии в Библията дават „шизофренично“ откровение за Бог. Просто съм честен с вас! Разбира се, Бог не е шизофреник, но това е начинът, по който изглежда за някои хора от небрежното четене на Писанията.

В един стих Бог заповядва смърт чрез убиване с камъни за събиране на пръчки в съботния ден (Числа 15:32-35), а след това в друг Той прощава и не осъжда жена, хваната в самия акт на прелюбодеяние (вижте Йоан 8:3-11). Подобни примери са дали на хората доста странно впечатление за това кой е Бог.

СТАРИЯТ ЗАВЕТ Е НЕПЪЛЕН

Божие Слово не си противоречи. Във всичко това има свършена хармония. Голяма част от това, което е в тази книга, има за цел да хармонизира Стария и Новия завет, за да се постигне по-добро, по-пълно разбиране на природата на Бог.

В Стария завет виждаме картина на Бог, която е непълна. Не е неправилна; просто е непълна. Хората, които създават своето разбиране за природата на Бог въз основа само на Стария завет, обикновено не стигат до напълно точна картина. Старият завет е само частична картина. Това не е свършено представяне на Бог. Ако не разберем Новия завет и не сме в състояние да го хармонизираме със Стария завет, в крайна сметка ще разберем погрешно любовта и цялата природа на Бог.

Една нощ сънувах, че съм Исус Навин в Стария завет. Отивах в Обещаната земя и Бог ми беше заповядал да убия всички във всички градове, точно както заповяда на Исус Навин. Беше ми трудно да го направя! Нито жени, нито деца, нито нещо, което може да диша, не трябваше да бъде оставено живо. Но не можех да го оправдая. Бях почти до точката да кажа: „Боже, просто не мога да го направя“.

За да се влоши ситуацията, открих, че един от най-добрите ми приятели е в един от тези градове и трябваше да убия него, жена му и децата му. Събудих се от съня, мислейки си, Боже, не мога да го направя. Боже, няма начин да го направя. Мислех за съня цяла сутрин, размишлявах върху него и се молах за него. Мислех си, Боже, как можеха да се случат тези неща?

Моят отговор беше намерен, като разгледах Стария завет през откровението на Новия завет. Бог

започна да ми показва, че ако Исус беше живял в Своето човешко тяло в Стария завет, Той нямаше да направи нещата по начина, по който ги направи Исус Навин. Това не означава, че Исус Навин грешеше. Той беше послушен на Бог и Бог действаше по начина, по който трябваше през този период от време.

И все пак, всичко, което Бог направи чрез Исус Навин, не беше истинско и пълно представяне на Неговата природа, нито това, което Бог разкри, че е в Новия завет. И все пак някои хора имат впечатлението, че Бог е Бог на гнева, Който ще унищожи всеки, който се изпречи на пътя Му.

Искайки да бъдат велики мъже или жени на Бог, много християни се връщат назад и започват да подражават на някои от старозаветните примери. Всеки път, когато се каже, че определени хора са пророци или че имат помазанието на пророк, тези хора започват да стават твърди и жестоки. Те си мислят, че действат като Илия, стар пророк с костеливи пръсти, който ще ти се навре право в лицето и ще ти посочи греха. Хората мислят за Илия като за някой, който би ви смъмрил, бичувал, би ви направил да гладувате или би ви изгорил с огън, за да ви научи на нещо.

Сега има някои примери за истински пророци, които не са били твърди и жестоки, но когато хората мислят за типичния пророк, те обикновено имат впечатление за някой като Илия. Младите вярващи, които смятат, че са пророци, вярват, че са Божият гръмоотвод на земята – те ще привлекат цялата присъда и Божия гняв и ще поразят хората, ако престъпят границата. Но това не е пълно разбиране на служението на пророка и със сигурност не е и на Божията природа.

В Стария завет някои неща са правени по този начин, но това не е цялата природа на Бог. Жизненоважно е да знаем с кого наистина си имаме работа. Ако не познаваме Божията природа или наистина не Го разбираме, тогава никога няма да ходим ефективно в благословенията и силата на Бог. Не ме интересува какви стихове учим или под чие учение седим. Както казах преди и ще го кажа много пъти в тази книга, ние трябва да стигнем до място, където наистина познаваме Бог и имаме интимно взаимоотношение с Него.

Религиозните идеи, произтичащи от неразбиране на Писанието, пречат на хората да влязат в близко взаимоотношение с Бог. Мнозина наистина се страхуват да дойдат пред Бог, защото са били научени или са получили впечатлението, че Той ще ги „удари“ с нещо. Толкова много вярващи чувстват, че трябва да се кланят, да правят реверанси и да се навеждат всеки път, когато застанат пред Бог. Това не е взаимоотношението, което Бог желае или на което Неговото Слово учи.

СТАРОЗАВЕТЕН СЪД

Ахав и Езавел вероятно са двама от най-злите хора в историята и със сигурност най-корумпираните цар и царица на Израел. В 3 Царе 21:1-24 те заговорничат заедно да убият невинен човек на име Навутей, за да придобият лозето му. Те направиха така че Навутей да бъде убит с камъни и тялото му да бъде хвърлено в полето, където кучетата дойдоха и ближеха кръвта му. Докато Ахав се разхождаше из новото си лозе, той видя пророк Илия и каза: „Намери ли ме, враже мой?“ (3 Царе 21:20).

Илия отговори: „Намерих те, защото си се продал да вършиш зло пред ГОСПОДА“ (3 Царете 21:20).

Илия започна да смъмря Ахав и каза: „Така казва ГОСПОД: На мястото, където кучетата лизаха кръвта на Навутей, кучетата ще лижат и твоята кръв, да твоята... Кучетата ще изядат Езавел пред стената на Езраел“ (3 Царе 21:19 и 23).

Отне известно време, докато тези пророчества се сбъднат. Ахав беше убит в битка и когато беше върнат у дома, хората измиха колесницата му. Докато го правеха, кучетата дойдоха и ближеха кръвта на Ахав (3 Царе 22:38).

Що се отнася до Езавел, когато един човек на име Ииуй стана цар, тя беше изхвърлена от една кула и падна на земята до стената. Ииуй я прегази с колесницата си, осакатявайки тялото ѝ. След това влезе в двореца, седна и започна да яде. Точно по средата на храненето той каза нещо като: „Е, тя е царска дъщеря и въпреки че беше зла жена, трябваше да бъде погребана“.

Ииуй изпрати няколко човека да я погребат, но всичко, което беше останало, беше главата, ръцете и краката ѝ. Останалото от нея беше изядено от кучета (4 Царе 9:30-37)! Страхотните пророчества на Илия се сбъднаха точно по начина, по който той беше казал, така че не бихте искали да се забърквате с Илия, нали?

В 4 Царе 1-ва глава преминаваме към историята на Охозия, сина на Ахав. Ахав и Езавел бяха съгрешили срещу Бог до такава степен, че Илия беше обявил ужасния начин, по който животът им ще свърши. Охозия беше видял тези пророчества изпълнени, но той не харесваше Илия повече от родителите си.

Охозия следваше точно по стъпките на родителите си. Той не търсеше единствения истински Бог; той

търсеше езически богове. Когато се разболя, вместо да потърси Бог и да Го помоли за изцелението си, Охозия изпрати пратеници до Ваалзевул, богът на Акарон.

Според 4 Царе 1:3-8, когато пратениците на Охозия бяха на път да се допитат до този езически бог, Илия ги срещна и каза:

Няма ли Бог в Израел, че отивате да се допитате до акаронския бог Ваал-Зевув?

Затова, така казва ГОСПОД: От леглото, на което си се качил, няма да слезеш, а непременно ще умреш! И Илия отиде.

И пратениците се върнаха при царя и той им каза: Защо се върнахте?

А те му казаха: Един човек се изкачи насреща ни и ни каза: Идете, върнете се при царя, който ви е изпратил, и му кажете: Така казва ГОСПОД: Няма ли Бог в Израел, че прещаш да се допитат до акаронския бог Ваал-Зевув? Затова, няма да слезеш от леглото, на което си се качил, а непременно ще умреш.

И той им каза: Какъв беше на вид човекът, който се изкачи насреща ви и ви каза тези думи?

А те му отговориха: Беше с козинява дреха и препасан с кожен пояс около кръста си. А той каза: Това е тесвиецът Илия!

Царят разбра, че това е Илия и беше обзет от страх, затова изпрати армиите си да го заловят.

Тогавя царят прати при него един петдесетник с петдесетте му войници. Той се изкачи при него и ето, Илия седеше на върха на хълма. И му каза: Божи човече, царят казва: Слез!

А Илия в отговор каза на петдесетника: Ако аз съм Божи човек, нека слезе огън от небето и нека пояде теб и петдесетте ти войници! И слезе огън от небето и пояде него и петдесетте му войници. 4 Царе 1:9-10

Това е доста силно, нали? Просто не се забърквате с Илия. Охозия изпрати армия – петдесет мъже и военачалник над тях – да заловят Илия, но Илия извика огън от небето и унищожи хората на царя.

И царят пак прати при него друг петдесетник с петдесетте му войници. И той проговори и му каза: Божи човече, така казва царят: Слез бързо!

А Илия в отговор им каза: Ако аз съм Божи човек, нека слезе огън от небето и нека пояде теб и петдесетте ти войници! И Божият огън слезе от небето и пояде него и петдесетте му войници. 4 Царе 1:11-12

Това са 102-ма мъже! Някой може да си помисли: „Е, сатана трябва да е направил това“. Но в стих 12 се казва, че Божият огън слезе от небето. Илия имаше достъп до Божията сила до такава степен, че можеше да погълща хората. Той можеше да убива хора със силата и помазанието на Бог. Това е подобно на Откровение 11:5, където се казва, че двамата свидетели ще имат силата на огъня, излизащ от устата им, унищожавайки всеки, който се изправи срещу Бог.

Бог, в защита на Илия, пусна огън от небето и уби 102-ма мъже. Накрая дойде третият военачалник и неговите петдесет души, но този военачалник беше богобоязлив човек. Парафраза на казаното от него е: „Смили се над мен. Всичко, което правя, е това, което

царят ми каза да направя“. И така, Бог каза на Илия да слезе с него при Охозия.

Бог опази Илия и той не беше докоснат от никой от хората на царя. Не трябваше да призовава огъня от небето, за да удари някой друг. Знаете ли, че това не е единственият начин, по който Илия можеше да се справи с проблема? Но това е старозаветен пример за силата, помазанието и гнева на Бог в защита на един от Неговите пророци.

НОВОЗАВЕТНА БЛАГОДАТ

Сега нека сравним тази история за Илия с тази в Лука.

И когато се навършиха дните да се възнесе, Той насочи лицето Си по пътя за Ерусалим.

И изпрати пред Себе Си вестители, които отидоха и влязоха в едно самарянско село да приготвят за Него.

Но не Го приеха, защото лицето Му беше обърнато към Ерусалим. Лука 9:51-53

Беше заповядано от Бог Ерусалим да бъде център на поклонение за евреите (2 Летописи 6:6). Това е мястото, където Той постави Своя храм и където се намираще Ковчегът на Завета. Бог беше заповядал на хората Си да Му се покланят само в Ерусалим.

Имаше време, когато децата на Израел се разбунтуваха срещу Бог и Той позволи десетте северни племена да бъдат отведени в плен от асирийците. Двете южни племена, Вениамин и Юда, останаха необезпокоявани в земята, защото бяха запазили поклонението в Ерусалим.

След като северните племена бяха отведени в плен, царят на Асирия изпрати колонизатори от

Асирия, за да населят земята на северните десет племена, така че полетата да не пустеят. Тези колонизатори се ожениха с остатъка от десетте племена, които бяха останали. Този остатък изостави своята идентичност като евреи и се ожени за асирийските езичници, в пряко неподчинение на Божията заповед да не се женят за хора, които не Му се покланят.

Тъй като асирийците не познаваха Божиите пътища, полските зверове започнаха да се размножават. Библията казва в 4 Царе 17-та глава, че Бог изпрати лъвове сред тях. Хората бяха убивани и изядени. Обещаната земя, която беше благословение на изобилието за евреите, беше започнала да произвежда зверове, които поглъщаха асирийците.

Известието за тази ситуация беше изпратено до царя на Асирия. Той освободи някои от израелските свещеници да се върнат в Обещаната земя и да научат асирийците на пътищата на Бога на Израел. Ако бяха угодни на Бога, нямаше да бъдат изядени от дивите животни.

Асирийските колонизатори започнаха да научават външните практики, за да угодят на Бог, но не промениха сърцата си. Те все още бяха езически поклонници и включиха своите езически практики в израелските ритуали. Те направиха необходимите неща, за да умилостивят Бог и да се отърват от животните, но това не беше чисто поклонение на Бог.

В резултат на това северните племена се превърнаха в смесена раса от хора, наречени самаряни, което доведе до расови проблеми в Израел. Благочестивите евреи, които живеяха в Ерусалим, мразеха самаряните, които бяха покварили

поклонението. Това е потвърдено в Йоан 4-та глава, където Исус разговаря със самарянката при кладенеца на Яков. Между евреите и самаряните имаше огромна омраза, включваща религиозни и расови предразсъдъци. Евреите изобщо нямаха никаква работа със самаряните.

До Лука 9-та глава Исус вече беше служил на самаряните. Той беше видял целия град Самария да Му откликва. Те Го бяха приели като Месия. Но сега, когато минаваше през техния град, те не Го приеха, защото изглеждаше, че отива в Ерусалим, за да се поклони с „онези лицемери там долу“. Самаряните отхвърлиха Исус поради връзката Му с евреите, отхвърляне, основано на религиозни и расови предразсъдъци.

Да отхвърлиш Исус при тези условия беше доста сериозно и Неговите ученици, Яков и Йоан, имаха рязка, старозаветна реакция:

Когато учениците Му Яков и Йоан видяха това, казаха: Господи, искаш ли да заповядаме да падне огън от небето и да ги изтреби, (както стори и Илия)? Лука 9:54

Разбира се, Яков и Йоан бяха толкова оправдани в желанието си да убият самаряните заради тяхното отхвърляне на Исус, колкото Илия беше в призоваването на огън, за да убие войниците, които бяха отхвърлили Бога на Израел (4 Царе 1:10-12). Това беше сериозно отхвърляне на Господ Исус и те просто подражаваха на Илия, велик Божи човек.

Двамата ученици взимаха пример от Писанието, действаха според Божието Слово и правеха това, което направи Илия. Но как реагира Исус на Своите лоялни, ревностни ученици?

А Той се обърна и ги смъмри, (и каза: Вие не знаете на какъв дух сте; защото Човешкият Син не е дошъл да погуби човешки души, а да спаси). Лука 9:55

Исус смъмри Яков и Йоан, че се опитват да направят това, което е направено в Стария завет. Той ги смъмри, че се опитват да бъдат като Илиия, един от най-могъщите Божии мъже, живели някога под Стария завет. Това означава ли, че Илиия сбърка в 4 Царе 1-ва глава? Не, защото по това време Бог се отнасяше към човека по различен начин, по единствения начин, по който можеше в момента.

ХАРМОНИЗИРАНЕ НА СТАРИЯ И НОВИЯ ЗАВЕТ

Когато хората не разглеждат цялото Божие Слово, изследвайки Стария завет в светлината на Новия завет, те обикновено получават старозаветна картина на Бог като Бог на гнева, присъдата и наказанието. Това е истината за Бог и тези, които не приемат любовта и прошката на Господ Исус Христос, един ден ще преживеят ужасния ден на Божия съд. Но гневът и осъждането не са основната природа на Бог.

Божията природа не е осъждане. Не можете да намерите това в Божието Слово. Той наистина съди и Той е справедлив и свят; но Писанието ни разкрива в 1 Йоан 4:8, че „Бог е любов“. Любовта е истинската природа на Бог. Той не просто има любов или действа в любов. Бог е любов. Любовта е истинският характер на Бог.

Действията на Илиия в покорство на Бог не са пълно представяне на природата на Бог и Старият завет не може да ни даде пълно откровение за Бог сам

по себе си. Имаме нужда от Новия завет, за да разберем пълнотата на Бог.

В начало бе Словото; и Словото беше у Бога; и Словото бе Бог.

И Словото стана плът и пребиваваше между нас; и видяхме славата Му, слава като на Единородния от Татко, пълно с благодат и истина. Йоан 1:1 и 14

Исус му каза: Толкова време съм с вас и не си ли Ме познал, Филипе? Който е видял Мен, е видял Татко; как казваш ти: Покажи ми Татко? Йоан 14:9

Исус е ходещото, живо Слово и когато Го видим, виждаме Татко. И така, проблемът, пред който са изправени много християни, е, че те виждат Бог през Стария завет, вместо чрез Исус. Те не разбират и са объркани относно това кой всъщност е Бог и взаимоотношението, което Той иска с тях, защото Го виждат според Стария завет.

В Стария завет Бог трябваше да се справя с човечеството и греха по различен начин. Ще изучаваме писанията, които ни казват това в следващите глави. Но когато Исус дойде, Той донесе истинското откровение за Татко на човечеството и действаше много по-различно.

Аз лично вярвам, че ако Исус беше дошъл на земята в човешкото Си тяло в старозаветните времена, Той щеше да смърти Илия; Исус Навин никога не би убил всеки мъж, жена и дете в тези градове в земята на Ханаан; и Мойсей щеше да бъде порицан за много от нещата, които направи.

Може би си мислите: Братко, как можеш да говориш такива неща? Вярвам, че е ясно в Словото на Бог, че никога не е било желанието на Бог да трябва

да се занимава с човечеството толкова твърдо. Това никога не е било истинската Му природа и характер. Но тъй като не знаем това, имаме смесено впечатление за Бог. Не сме Го видели в Неговата пълнота.

Повечето от нас всъщност не разпознават нито разбират дълбочината на любовта, милостта и състраданието, които Бог има към нас. Това погрешно впечатление за Бог ни държи на една ръка разстояние от Него. Ето защо е толкова важно да се хармонизира цялото Божие Слово. Само тогава можете да получите твърдо разбиране на Неговата истинска природа.

Бог, който много пъти и по много начини е говорил в миналото на бащите ни чрез пророците,

в края на тези дни говори на нас чрез Сина, когото постави Наследник на всичко, чрез когото също направи световите,

който, бидейки сияние на Неговата слава и отпечатък на Неговото същество и държейки всичко чрез словото на Своята мощ, след като извърши (чрез Себе Си) очистване на греховете, седна отдясно на Величието във висините и стана толкова по-горен от ангелите, колкото Името, което е наследил, е по-горно от тяхното. Евреи 1:1-4

В стих 3 се казва, че Исус е сиянието на Божията слава и отпечатъка на Неговата личност. С други думи, Исус е точно представяне на Бог, разкритата Му истинска природа.

В следващите глави ще видим, че любовта, милостта и прощката, които Бог ни предлага в Новия завет чрез Исус Христос, винаги са били достъпни за човечеството, дори в Стария завет. Но откликът на

човека към Божията доброта в Стария завет Го принуждава да се отнася към човечеството по-сурово, отколкото желае. Докато хармонизираме Стария и Новия завет, ще видим ясно – Бог не е шизофреник!

ГЛАВА 2 БОЖИЯТА БЛАГОДАТ В СТАРИЯТ ЗАВЕТ

Вероятно питате: „Е, ако Исус представлява истинската природа на Бог, какво точно е правил Бог в Стария завет“? Божието Слово ни казва ясно какво е правил Бог.

Защото грехът беше в света и преди закона, но когато няма закон, грях не се счита. Римляни 5:13

Когато използваме термина „Закон“, можем да имаме предвид целия Стар завет, но Законът, използван в контекста на това писание, е по-конкретен. Когато казваме „Закон“ тук, имаме предвид Мойсеевия закон, който включва десетте заповеди, присъди, наказания и всички обреди и церемониални ритуали.

Римляни 5:13 ни показва, че преди Закона или преди Законът на Мойсей да е бил въведен, грехът е бил в света, но грях не се вменява там, където няма Закон. Думата „вменява“ означава да вземеш това, което е направено, и да го приложиш към нечия сметка, или да държиш престъпление срещу някого. С други думи, грехът не се считаше на хората, докато Бог не даде Закона на Мойсей.

БЛАГОДАТТА, РАЗШИРЕНА СЛЕД ГРЕХОПАДЕНИЕТО

Концепцията на повечето хора за Бог е, че в момента, в който грехът влезе в Едемската градина, Божият гняв започна да се излива върху

човечеството. Хората вярват, че Бог беше свят, а човекът беше несвят; следователно Бог отдели човека от Себе Си и изгони Адам и Ева от Неговото присъствие, защото Неговата святост не можеше да издържи да гледа грешната плът. Но имаше период от време от Адам до Мойсей, когато Бог се отнасяше към хората с любов, милост и прошка, вместо с гняв и осъждане.

Сега, разбира се, аз вярвам, че Бог е свят и знам, че човекът е грешен, но Божията любов е толкова голяма, че Той не просто изгони човека от присъствието Си. Като цяло, Бог прояви милост към хората и Той не приписа техните грехове (задържа тези грехове срещу тях) до дните на Мойсей, когато беше даден Законът.

Грехът влезе в света, когато Адам и Ева паднаха в изкушението на змията в Едемската градина. Нека разгледаме добре как Бог се отнесе с тях.

И ГОСПОД Бог каза: Ето, човекът стана като един от Нас, да познава доброто и злото. И сега, да не простре ръката си да вземе и от дървото на живота, да яде и да живее вечно!

Затова ГОСПОД Бог го изгони от Едемската градина да обработва земята, от която беше взет. Битие 3:22-23

Когато видите „затова“, винаги трябва да погледнете и да видите за какво е там. И така, „Затова“ означава, че този стих е свързан с казаното по-рано.

„Затова“ свързва изгонването на Адам и Ева от градината с току-що казаното. Какво би станало, ако Бог не ги беше изгонил? Той не искаше те да ядат от Дървото на живота, което би означавало, че цялото човечество ще живее вечно в своята греховност. Бог не ги изгони, защото не може да търпи човечеството.

Адам и Ева престъпиха против Бог, но Бог не ги изгони от Своето присъствие. Присъствието на Бог отиде с Адам и Ева и техните потомци извън Едемската градина. Ще ви покажа, че дори след като Адам и Ева съгрешиха и напуснаха градината, Бог все още ходеше и говореше с тях в прохладата на вечерта. Той все още общуваше с тях. Противно на това, което повечето хора са мислили, святия Бог все още общуваше и присъстваше с грешното човечество.

Причината, поради която Бог изпрати Адам и Ева вън от градината, беше, че Той ги обичаше толкова много, че не искаше те да участват в Дървото на живота и да живеят вечно в тела, които бяха покварени от греха. Грехът даде на сатана възможността да постави болести, заболявания и всякакви проклетия върху човека. Можете ли да си представите какво би било рак да унищожава тялото ви и въпреки това, тъй като сте яли от Дървото на живота, не можете да умрете? Можете ли да си представите какво би било да живеете цяла вечност с болести, унищожаващи тялото ви, но въпреки това да не можете да умрете от тях? Божията милост беше тази, която изпрати човечеството извън градината и далеч от Дървото на живота.

За човек, който познава Бог и приема Неговото снабдяване, идва славно, прославено тяло, което няма да бъде подвластно на нещата, на които това земно тяло е подвластно сега в този живот. Бог изгони Адам и Ева вън от Градината, защото не искаше те и ние да живеем вечно в покварени тела, подвластни на всички неща, на които сме подвластни поради греха.

В Битие 4-та глава виждаме, че Бог все още общува с човечеството след грехопадението, извън Градината. Знаем това, защото Бог говореше на Каин

и Авел. Как Каин и Авел знаеха да принесат жертва? Откъде знаеха да принесат кръвна жертва и да дадат първите плодове от своя труд на Бог?

На Адам и Ева не им бяха обяснени кръвните жертви в Градината, защото все още нямаха прегрешения, които да изкупват. Библията не казва това директно, но за мен е очевидно, че Бог все още е говорил с Адам и Ева и с Каин и Авел. Той говореше и общуваше с тях, защото те разбираха от жертвите и как да се доближат до Него.

След като Каин и Авел принесоха своите жертви, Битие 4:5 казва: „А на Каин и на жертвата му [Бог] не погледна благосклонно“ (скобите са поставени от мен). Казва се, че Бог не уважи приноса на Каин. Как са разбрали, че Бог не е уважил приноса на Каин?

Ако вие и брат ви дойдете и принесете жертва днес, как ще разберете кой Бог уважава и кой не? Като новородени християни, ние имаме свидетелство за Бог в духа си. Но Каин и Авел не са били новородени християни, така че не са имали Бог в себе си. Очевидно Бог им е говорил. Те знаеха, че Бог ходи, говори и общува с тях, защото в Битие 4:6 се казва: „ГОСПОД каза на Каин“.

Тук имаме Бог, Който говори с доловим глас на Каин точно както правеше с Адам и Ева в Едемската градина.

И ГОСПОД каза на Каин: Защо си се разсърдил и защо е помрачено лицето ти?

Ако правиш добро, не е ли прието? Но ако не правиш добро, грехът лежи на вратата и към теб ще бъде неговото желание, но ти владей над него. Битие 4:6-7

Бог говореше лице в лице с Каин и Авел. Както казах по-рано, повечето хора смятат, че Бог трябваше

да отдели човека от присъствието Си, защото човекът е несвят, а Бог е толкова свят, че не могат да имат общение. Това е концепцията, която повечето хора са развили, но тя не е доказана или поучавана от Писанието.

Когато Каин видя, че Бог уважава жертвата на Авел повече от неговата, той беше обхванат от ревност и уби Авел в гняв. Библията ни показва, че Бог говори на Каин за това.

И ГОСПОД каза на Каин: Къде е брат ти Авел? А той каза: Не зная. Пазач ли съм аз на брат си? Битие 4:9

Сега спрете и помислете за това. Ето го първият убиец по лицето на земята и докато все още кръвта на Авел е по ръцете му, чува глас от Бог, който каза: „Къде е брат ти “Авел“?

Какво бихте направили, ако току-що сте убили някого — все още държите оръжието на убийството в ръката си — и Бог ви говори с доловим глас? Вероятно ще умрете от инфаркт! Може да правите много неща, но няма просто да се обърнете и да кажете: „Не знам къде е той, Боже. Пазач ли съм на брат си“?

Знаете ли защо Каин направи това? Той беше свикнал да говори с Бог. Той говореше с Бог всеки ден. Това не беше необичайно. Трябва да е имало познаване на доловимия глас на Бог. Бог все още ходеше и говореше с човека, дори след като грехът влезе в света и човечеството беше изгонено от Едемската градина. Той не им вменяваше грях или престъпленията им. Бог не се отнасяше към тях по начина, по който старозаветният закон разкрива, че трябва да се третира грехът. Той действаше в любов, милост и прошка.

Все пак Бог показа неодобрението Си за убийството на Авел от Каин и даде на Каин да разбере какви ще бъдат последствията.

И сега, проклет да си от земята, която отвори устата си да приеме кръвта на брат ти от твоята ръка!

Когато работиш земята, тя няма вече да ти дава силата си; бежанец и скитник ще бъдеш на земята. Битие 4:11-12

Каин се уплаши и каза: „Боже, аз ще бъда скитник, който ще се скита по цялата земя и всеки, който ме намери, ще се опита да ме убие“ (Битие 4:14). Знаете ли какво направи Бог? Вместо да издаде присъда на първия убиец по лицето на земята, Бог постави белег върху Каин и го защити.

А ГОСПОД му каза: Затова, който убие Каин, на него ще се отмъсти седмкратно. И ГОСПОД сложи белег на Каин, за да не го убие никой, който го намери. Битие 4:15

Сега, не е ли това в противоречие с популярните религиозни идеи? Бог не одобри греха, но защити първия убиец! За разлика от това, според старозаветния закон, ако човек излезе и събира пръчки в съботния ден, Бог заповядва човекът да бъде убит с камъни (Числа 15:35). Бог защити Каин, който уби човек, но Той заповяда на Мойсей да убие с камъни някой, който току-що е събирал пръчки в съботния ден!

Това не изглежда ли непоследователно? Изглежда, че човекът, който събира клечки в съботния ден, е оплескал нещата! Причината, поради която изглежда по този начин, е, че докато не дойде Законът, Бог не вменяваше греховете на човечеството

срещу тях. Той пренебрегваше (не приписваше) греха, тъй като се отнасяше до общението на човека с Него.

ПОСЛЕДСТВИЯТА ОТ ГРЕХА

В Битие 3-та глава четем за навлизането на греха в света. Разбира се, знаете историята. Бог създаде Адам и Ева. Той общуваше с тях и се разхождаше с тях в прохладата на вечерта. Сатана подмами Ева да съгреша, а Адам съзнателно съгреша срещу Бог. Когато видяха, че са голи, те се скриха от Бога.

Тогава се отвориха очите и на двамата и те познаха, че бяха голи; и съшиха смокинови листа и си направиха препаски.

И при вятъра на деня чуха гласа на ГОСПОДА Бога, като ходеше из градината; и човекът и жена му се скриха от лицето на ГОСПОДА Бога между дърветата на градината.
Битие 3:7-8

Защо мислите, че се скриха? Защо бихте се крили вие? Сигурен съм, че има много неща, които можем да кажем, но в крайна сметка това беше техният страх от някакво отмъщение от Бог. Те се срамуваха от стореното и се скриха.

Забележете, че Писанието не казва, че когато Адам и Ева ядоха от дървото за познаване на доброто и злото, те получиха пълно откровение за всички дълбочини на греха. Моето лично убеждение е, че на човечеството му бяха необходими хиляди години, за да изследва и открие дълбините на греха. Те не стигнаха просто незабавно до пълното знание за всички видове грях.

Вярвам, че Адам и Ева, според нашите стандарти, дори след като съгрешиха, все още бяха толкова

чисти, че това щеше да издуха повечето от нас. Не пише, че разбираха нещо за първерзията. Не вярвам, че Адам и Ева са знаели, че има такова нещо като развод. Ако някой някога е имал оправдание за развод, това беше Адам, но той живя с Ева 930 години след грехопадението. Вярвам, че една от причините за това е, че Адам не знаеше, че има друга възможност; той не знаеше, че има развод.

Въпреки това, въпреки че Бог не приписваше грях на човечеството и отне известно време на хората да го разберат, грехът имаше опустошителни ефекти върху човечеството от самото начало. Грехът беше не само престъпление срещу Бог, но също така създаде отворена врата за сатана да влезе в живота на хората. Грехът има както вертикални, така и хоризонтални последици.

Вертикалният ефект на греха е престъпление срещу Бог. Докато дойде Законът обаче, Бог не приписваше греховете на човека и грехът не оказва влияние върху общението на човека с Бог.

Хоризонталният ефект на греха е, че позволява достъп на сатана до живота ни под някаква форма. Въпреки че Бог не осъждаше изцяло греха преди Закона, грехът все още унищожаваше човешката раса.

Не знаете ли, че на когото предавате себе си като послушни слуги, слуги сте на онзи, на когото се покорявате – било на греха, който докарва смърт, или на послушанието, което докарва правда? Римляни 6:16

Божието Слово ни показва, че всеки път, когато хората извършат грях, те позволяват на сатана да проникне директно в живота им. Въпреки че Бог не нанасяше пълна присъда върху греха, грехът позволи

на сатана да влезе и да унищожи човешката раса – физически, емоционално, умствено и духовно.

1. Намалена продължителност на живота. В дните на Адам хората са живели до 969 години. Две хиляди години по-късно, в дните на Ной, Бог каза в Битие 6:3, „Духът Ми няма да пребъде вечно в човека, защото той е плът; затова дните му ще бъдат сто и двадесет години.“ Бог не определи максимална продължителност на живота на хората, защото самият Ной живя над 600 години. Авраам, който се роди след това време, живя 175 години. Мойсей живя 120 години. Под вдъхновението на Святия Дух, Мойсей е този, който написа в Псалм 90:10, че животът на човека ще бъде 70 или 80 години. Очевидно грехът съкращаваше продължителността на живота на хората.

Защо в началото хората са живели до 969 години? Вярвам, че отне известно време на сатана, за да ги убеди, че трябва да умрат. Те не знаеха как да умрат. Никога преди не бяха виждали някой да го прави. Те не знаеха, че хората са над хълма на 30 или 40 години! Те не знаеха, че на 65 години хората трябва да се пенсионираат. Те не знаеха, че всяка година идва грипен сезон. Те не знаеха за свинския грип, хонконгския грип, рака и инфарктите. Ако са имали болка, сигурен съм, че дори не са знаели какво е това. Те просто продължиха. Те не знаеха как да се подчиняват на болести и заболявания. Отне много време на сатана да им предаде цялото това знание. Единственото нещо, което Библията казва, че знаеха, когато ядоха от дървото за познаване на доброто и злото, е, че бяха голи.

2. Голота. Дали Адам и Ева загубиха дрехите си, когато ядоха от дървото? Разбира се, че не! Адам и Ева

не бяха ни най-малко по-голи, след като ядоха от дървото, отколкото преди да ядат от него. Някои хора биха казали: „Чакай малко. Те бяха облечени в одежди на праведност.“ Е, не мисля, че това е добро сравнение, защото, буквално казано, те не бяха облечени в одежди на праведност или нещо друго.

В Битие 2:25 се казва: „А и двамата, човекът и жена му, бяха голи и не се срамуваха“. Те нямаха нито един шев от дрехите преди или след като съгрешиха. Те не бяха по-голи, след като съгрешиха, отколкото преди да съгрешат. Това, което се промени, беше тяхното възприятие за това. Изведнъж разбраха, че са голи. Те никога не са мислили за това преди. Те никога преди не са осъзнавали своята голота.

Човечеството е създадено да бъде толкова богосъзнателно, че те честно казано дори не са забелязвали себе си. Нямаше самосъзнание. Те бяха напълно съзнателни за Бога, а не самосъзнателни. Това е начинът, по който Бог ни е създал да бъдем – да сме толкова съзнателни за Него, че дори да не знаем дали сме облечени или не. Никой от нас никога не е ставал толкова богосъзнателен, нали? Но това е начинът, по който Бог създаде Адам и Ева.

И ГОСПОД Бог повика човека и му каза: Къде си?

А той каза: Чух гласа Ти в градината и се уплаших, защото съм гол, и се скрих.

А Бог му каза: Кой ти каза, че си гол? Битие 3:9-11

Мислите ли, че когато Адам каза „Страхувам се, защото съм гол“, Бог отговори: „Наистина ли си гол? Шегуваш се“. Мислите ли, че това е първият път, когато Бог забелязва, че са голи? Разбира се, че не! Бог знаеше, че са голи. Бог ги създаде голи. Но Той

знаеше, че те не осъзнаваха, че са голи, преди да съгрешат.

Сега може би се чудите какво общо има да си гол с всичко. За нас това може да не изглежда като наистина добра причина Адам и Ева да се скрият. Но според Писанието, това е единственото нещо, което са разпознали, което ги е накарало да бягат и да се крият от Бог. Какво беше голямата работа?

Мисля, че причината това да е толкова важно е, че Бог не беше гол. Бог беше облечен. Знаете ли, че в Божието Слово не се споменава, че Бог или ангелско същество някога са били голи? Винаги са облечени! Бог носи дрехи. Знаете ли, че ще носим дрехи през цялата вечност (Откровение 19:8)? Ще имаме истински одежди на праведност, направени от нещо като бял лен, който ще блести. Никой в небето не ходи гол.

3. Страх от отхвърляне. Адам и Ева вече бяха напълно самосъзнателни, което ги направи напълно уязвими за злото и вярвам, че най-незабавният резултат беше страх от отхвърляне. Те бяха свикнали да виждат Бог и ангелските същества облечени, но изведнъж, когато ядоха от дървото за познаване на доброто и злото, разбраха, че те не са облечени. Когато някой осъзнае, че той или тя е различен от другите хора, плътската, естествена реакция винаги е страх — страх от отхвърляне.

Отхвърлянето поради това да бъдеш различен е коренът на всички расови предразсъдъци. По мое мнение е наистина невежо нещо за вярващ да има расови предразсъдъци. Ако християните просто използваха главите си, те щяха да осъзнаят, че в небето, те ще бъдат с всички! Смятам, че е глупаво да

мислим, че хората са нестандартни заради цвета на кожата си.

Въпреки това понякога всеки от нас може да почувства този страх от това да бъде различен. Бях поканен да говоря в черни църкви, където бях единственият бял човек там. Въпреки че знаех, че ме обичат, просто не можех да не си помисля, че може да се отнасят към мен малко по-различно. Хората обикновено са малко колебливи, когато осъзнават, че са различни от всички останали.

Това е причината да има толкова много натиск от връстници в обществото. Защо всички искат да бъдат като всички останали? Те искат да бъдат приети! Бог ни е създал за приемане, за да бъдем обичани точно такива, каквито сме. Той не ни е направил за отхвърляне. Никой не обича отхвърлянето. Хората мразят отхвърлянето, защото наранява.

Бог не ни е създал с емоционалната способност за отхвърляне. Не трябва да стигаме до мястото, където просто живеем с него. Можем и трябва да стигнем до мястото, където отхвърлянето няма да ни победи, защото се научаваме как да го предадем на Бог. Но хората са се присъединявали към банди, извършвали са убийства и са правили всякакви ужасни неща, просто за да бъдат приети.

Когато осъзнаем, че сме различни, има страх, че ако не сме като всички останали, може да не ни приемат. Така че всички сме склонни да гравитираме към това, което се смята за средно или нормално, за да угодим на хората около нас.

В момента, в който Адам и Ева съгрешиха, те осъзнаха, че вече не са като Бог, и се страхуваха от отхвърляне. Те се страхуваха от гняв и отмъщение, идващи върху тях. Моето лично мнение е, че това

разби сърцето на Бог да си помисли, че създаденото от Него творение ще се страхува толкова много от Него, че искат да избягат и да се скрият от Него. Но това е, което прави знанието за греха.

4. Завинаги в дългове. Знанието за греха ще накара хората да се чувстват виновни, а когато хората се чувстват виновни, те избягват този, на когото са задължени чрез своя грях. За да илюстрирам това, позволете ми да споделя един пример за случай, когато дължах пари на една жена. Тя беше моя хазайка, вицепрезидент на банка и ѝ дължах месечен наем.

Бях казал на тази жена, че знам, че ѝ дължа парите. Казах: „Съжалявам. Обещавам ти, че ще го оправя, дори ако трябва да продам кръвта на жена си.“ (Кръвта на жена ми струваше 125 долара за пинта.) Бях ѝ обещал, че ще го оправя. Тази дама беше наистина мила с мен и каза: „Не се тревожи за това. Вярвам ти. Знам, че ще се справиш.“ Тя беше толкова добра, колкото можеше да бъде; но знаех, че съм просрочил това, което ѝ дължах, и се чувствах зле от това.

Един ден вървах по улицата и я видях да идва. Когато я видях, се шмугнах в един магазин, въпреки че нямах нито стотинка в джоба си. Дори не можех да използвам телефонния автомат, но влязох и започнах да изглеждам така, сякаш ще купя нещо, за да избегна срещата с тази жена на улицата. Сега тя не прояви нищо друго освен любов, милост и прошка към мен, но тъй като знаех, че съм ѝ длъжник, не исках да говоря с нея. Това беше негативна ситуация за мен и не исках да се изправам пред нея.

Ако сме честни, бихме се съгласили, че е същото с всички нас. Не обичаме да сме около хора, които

постоянно ни напомнят за негативни неща в живота ни, и самото споменаване на Бог – Този, на Когото дължим всичко – ще ни накара да бягаме към хълмовете, ако сме съгрешили.

Знанието за греха – познаването на доброто и злото – ще ни накара да искаме да бягаме от Бог, вместо при Него. Адам и Ева трябваше да избягат при Бог, когато съгрешиха, вместо да бягат от Него. Но това е същото нещо, което всички сме склонни да правим. Ние бягаме от Бог и се опитваме да се отдалечим от Него, когато съгрешаваме или се чувстваме недостойни.

5. Измама. Друг важен ефект от греха е, че той също така заслепява или мами хората. Библията казва, че сърцата ни се закоравяват поради измамата на греха (Евреи 3:13). В Стария завет сърцата на хората са били закоравявани за Божиите неща. Те се отдалечаваха толкова много от Бог, че оправдаваха всякакви греховни действия.

Във 2 Коринтяни 10:12 Библията казва, че не е разумно хората да се сравняват с други хора. Това писание ни инструктира, че не е умно да се мерим с тези около нас. Може би сте чували хората да казват: „Е, ако онези стари лицемери там долу в църквата стигнат до небето, и аз ще успея!“ Е, това писание казва, че това не е много добра мярка. Ами ако лицемерите там в църквата не стигнат до небето?

През цялата история хората са се опитвали да оправдаят греха си, като са намирали някой, който е „по-лош“ от тях, за да се сравняват. Хората ще погледнат най-тъжния пример в цялата църква и ще кажат: „Ако те ходят на църква и стигнат до небето, и аз ще успея“. Това е ужасен стандарт за сравнение. Хората няма да бъдат измервани от лицемерите в

църквата. Хората ще бъдат сравнени с Исус (Римляни 3:23)! Освен ако не се съобразят, те се нуждаят от Спасител. Но в човешката природа е хората да се сравняват с другите, за да извинят греха си.

Някога хомосексуалността беше напълно неприемлива според ничии стандарти, дори в света. Но сега дори някои политици — хора на обществени позиции, които трябва да бъдат уважавани — открито защитават този начин на живот. Това скорошно явление промени мнението на много хора за него, защото те се сравняват с другите, казвайки: „Е, ако този и този го прави или ако този и този няма проблем с това, не трябва да е толкова лошо“. Единственият проблем е, че този политик никога не е бил стандарт за сравнение. Груба грешка е открито да се застъпва за нещо, което Бог осъжда, само защото някой друг се застъпва за него — без значение колко богат и силен е той или каква позиция заема.

Защо се заблуждаваме, като си мислим, че няма значение дали съгрешаваме или не? Нека погледнем отново Каин. Когато Каин уби човек, Бог го защити, вместо да навлече гняв върху него. Това не беше защото Бог одобряваше това, което беше направил Каин, а поради Неговата доброта. Римляни 2:4 казва: „Божията благодат те води към покаяние“. Бог искаше да покаже Своята любов и милост към човешката раса, въпреки че те заслужаваха осъждане. Той искаше да покаже любов и милост, за да привлече човечеството обратно към Себе Си.

Но хората започнаха да тълкуват погрешно какво правеше Бог, когато защити Каин, вместо да го осъди. Вторият убиец, споменат в Библията, е Ламех, пра-пра-правнукът на Каин. Когато Ламех уби човек, той се обърна към Бог и каза: „Ако за Каин се отмъсти

седмократно, за Ламех ще се отмъсти седемдесет и седмократно“ (Битие 4:24). С други думи, „Ако Бог защити Каин, както направи, със сигурност Бог ще защити мен още повече“. Бог не каза това; Ламех го каза! Виждате ли какво ставаше? Ламех казваше: „Ако на Каин му се размина с убийство, тогава и на мен ще ми се размине с убийство. Аз съм по-оправдан от Каин“.

Хората започнаха да тълкуват Божието търпение и доброта така, сякаш Той толерира и извинява греха. Хората започнаха да казват: „Е, грехът не трябва да е толкова лош.“ Това никога не е било посланието, което Бог е възнамерявал да предаде! Но когато грехът заблуждава хората, те ще мислят и правят невероятни глупави неща.

ЗАЩО БОГ СЕ ЗАБАВИ С ДАВАНЕТО НА ЗАКОНА

По времето на Битие 6:6 грехът е станал толкова лош по лицето на земята, че Библията казва:

И ГОСПОД се разкая, че беше създал човека на земята, и се огорчи в сърцето Си.

Бог е дълготърпелив и за да скърби, че дори е създал човечеството, хората трябва да са Му прегрешили много. В Матей 24:37 Исус е цитиран да казва:

И както бяха Ноевите дни, така ще бъде пришествието на Човешкия Син.

С други думи, Исус каза, че човечеството ще греши по същия начин, както е грешило в дните на Ной, когато Той се завърне. Все още не сме виждали греха да се проявява отново в степента, в която беше в дните на Ной.

За по-малко от 2000 години (от времето на Адам до времето на Ной) светът стана толкова корумпиран, че никога повече не е бил толкова корумпиран. Гарантирам ви, че днес е наистина корумпирано, но все още не сме видели греха в степента, в която Ной го видя.

Бих могъл да ви дам археологически факти, информация, която съм чел за древни форми на изкуство и артефакти, които са били изровени, които показват, че не сме виждали дълбините на греха до степента, на която Ной е бил свидетел в онези дни. За по-малко от 2000 години грехът е напреднал до ниво, което през следващите 4000 години (времето от Потопа до наши дни) никога не е било равно.

Има причина грехът да бъде задържан. След Потопа Бог най-накрая направи нещо, за да ограничи умножаването на греха на земята. Той даде на Мойсей старозаветния закон. Като заявява категорично кое е правилно и кое не, като дава на човечеството Своя съвършен стандарт, Бог казва: „Ето доказателство, че вашият грях е неприемлив“.

Но даването на Закона не беше Божието желание. Ако Бог винаги е искал да ограничи греха чрез Закона, ако това е бил Неговият план и природа, защо не го даде на Адам и Ева в Градината веднага след като съгрешиха? Той говореше с тях лице в лице. Тогава той можеше да им даде Закона. Защо чака 2500 години, преди да даде Закона чрез Мойсей?

Основната причина е, че Божията доброта ни води към покаяние. Бог никога не е искал да търсим спасение от страх от Неговия гняв, а поради Неговата доброта и милост. Но има и друга причина, поради която Бог не даде на Адам и Ева Закона.

Бог не искаше Адам и Ева да знаят ужаса и дълбочината на своя грях. Можете ли да си представите какво щеше да е за Адам и Ева, ако разберяха какво наистина щеше да причини грехът им на човешката раса? Можете ли да си представите какво щеше да е, ако им беше дадена възможност да зърнат милиардите хора, които ще бъдат в ада през цялата вечност заради това, което са направили? Можете ли да си представите, ако имаха графична картина на всички страдания, трагедии, войни и жестокости, които техният грях щеше да причини? Какво би им причинило това? Те не биха могли да понесат това осъзнаване. Не мисля, че биха могли да живеят с това.

Бог не искаше Адам и Ева да знаят дълбочината на греха си, въпреки че бяха виновни. Той не искаше да им вмени грях, така че действаше с любов и милост към тях. Той избра да не им разкрива всичките Си закони за това колко грешни са всъщност и какво точно са причинили на човешката раса. Вместо да излее целия Си гняв върху тях, Той действаше с любов и милост към тях и техните потомци.

Потомците на Адам и Ева щяха да започнат да избягват Бог още повече, ако Той ги беше накарал да разберат колко са подли. Ако бяха разбрали Божия възглед за греха, безнадеждността щеше да обхване човешката раса до такава степен, че те нямаше да могат да повярват, че Бог им предлага милост или прошка. Те не биха могли да очакват помощ от Него и биха се предали на сатана.

Проявявайки към Адам и Ева и техните потомци милост, любов и прошка, Бог ги привличаше към Себе Си, за да могат да приемат Неговото обещание за изкупление чрез идващия Месия и да бъдат спасени.

Дори когато Каин уби човек, Бог му даде любов и прошка вместо гняв. Но хората започнаха да разбират погрешно Божията милост и пра-пра-правнукът на Каин започна да оправдава греха си, защото Бог не наказва Каин. Той започна да си мисли: Е, Бог наистина не трябва да е против това, защото на Каин му се размина. И така хората започнаха да виждат липсата на Божие наказание като одобрение, понижавайки техния стандарт на святост.

Хората започнаха да отиват все повече и повече в греха, предавайки се все повече и повече на сатана, до точката, в която сатана буквално унищожаваше човешката раса. За да запази праведните и да предотврати пълното унищожение на човека, Бог реши да унищожи човешката раса с изключение на Ной и семейството му.

В книгата Битие, глава 6-та, Бог изпрати Потопа като моментен израз на Неговия гняв на земята. Но дори Потопът действително беше проява на Неговата любов: тъй като грехът беше станал толкова лош, Бог имаше само осем души, останали на земята, които бяха отзивчиви към Него. Ако Той не се беше намесил и не беше направил нещо, никой, верен на Него, нямаше да остане на земята и ние никога нямаше да имаме плана за изкупление. Поради Своята любов Бог искаше план за изкупление за онези, които вече са живели, и тези, които ще живеят на земята в бъдеще.

Исус беше Божият агент за изкуплението и трябваше да бъде роден от човешко същество, което не е от покварена линия хора. Исус трябваше да се роди от хора, които бяха дали място на Бог и позволиха на Божия Дух да работи чрез тях. Ако Бог не се беше намесил с Потопа, нямаше да има девица,

която да роди Исус. Грехът беше станал толкова лош по лицето на земята. Въпреки че Потопът беше Божия присъда, той беше и проява на милостта и любовта на Бог към бъдещето на човечеството.

Бог показва голяма сдържаност в справянето с греха от дните на Адам до дните на Ной. Той действаше в милост, любов и прошка, без да им вменява греховете на хората. Защо? Дали защото Той одобряваше греха?

Не, това беше, защото Той не искаше хората да разберат колко са подли и мръсни, защото знанието за греха отблъсква хората от Него.

Но в крайна сметка грехът се умножи толкова жестоко преди Потопа, че след Потопа Бог предаде Закона на Мойсей. Отново, това не беше първият избор на Бог, но беше единственият избор, който човечеството Му даде.

ГЛАВА 3 БОЖИЯТА ЦЕЛ ЗА ЗАКОНА

Всички хора, които наистина разбират Божията доброта, тичат направо при Него, когато объркат нещо. И все пак много от нас, когато изпаднат в проблеми и особено ако не живеят благочестив живот, бягат от Бог.

Какво е първото нещо, което се случва, когато съгрешим и съвестта ни ни изобличи, че сме постъпили погрешно? Първото нещо, което се случва с повечето вярващи е, че те започват да се чувстват виновни и осъдени и започват да избягват Бог. Те знаят, че са нарушили Божия закон.

Обикновено, когато вярващите знаят, че са нарушили Закона, те не искат да се изправят пред Бог. Те се страхуват, че Той ще ги отхвърли или ще им наложи някакво ужасно наказание, ако се доближат до Него. Така те забравят изучаването на Библията и пропускат времето си за молитва. Те избягват църквата и Божиите хора, защото се страхуват, че ще бъдат разобличени.

Имате ли отношение към това, което споделям? Може би познавате някой, който е потънал в грях и в крайна сметка е спрял да ходи на църква, или може би описвам вас. Когато съгрешавате, може дори да не го обмисляте достатъчно, за да кажете какво всъщност се случва, но в сърцето си се страхувате да застанете пред Бог. Страхувате се да не бъде разкрит грехът ви и че Бог ще ви отхвърли като личност, че няма да намери стойност в живота ви.

След това има наказателна част. Повечето от нас, които сме новородени, не вярваме, че Бог ще ни

изпрати в ада за няколко греха, но вярваме, че Той няма да продължи да общува с нас, да ни защитава или да ни снабдява. Смятаме, че трябва да има известно равене в мръсотията и голямо унижение, за да накараме Бог да се отнася леко към нас. Това отношение ни отдалечава от Бог. Откъде идва това отношение?

ЗАКОНЪТ НОСИ ОСЪЖДАНЕ И ДАВА СИЛА НА ГРЕХА

Обсъдихме как Старият завет не е точно представяне на Бог, но това отива много по-дълбоко. Старият завет беше по-лош завет от Новия завет. Цялото послание към Евреите разглежда подробно тази концепция, но ето няколко стиха от Писанията, за да илюстрирам мнението си.

Но служението, което Христос е получил, е толкова по-превъзходно, колкото и заветът, на който Той е Посредник, е по-добър, тъй като е узаконен въз основа на по-добри обещания.

Защото, ако онзи първи завет е бил без недостатък, Бог не би търсил място за втори. Евреи 8:6-7

А като каза „нов“ завет, Той обяви първия за остарял. А онова, което овехтява и остарява, е близо до изчезване. Евреи 8:13

Така Исус стана Поръчител на един по-добър завет. Евреи 7:22

Старият завет не можеше да направи нищо свършено, така че Бог трябваше да въведе нещо по-добро. Това беше Новият завет, запечатан от пролятата кръв на Исус Христос. Новият завет донесе по-голяма слава на Бог от Стария завет.

Но ако служенето на онова, което докарва смърт, написано с букви, издълбани на камък, стана с такава слава, че израилевите синове не можеха да гледат Мойсей в лице заради блясъка на лицето му, който преминаваше как служенето на Духа няма да бъде с по-голяма слава?

Защото, ако служенето на онова, което докарва осъждане, стана със слава, служенето на онова, което докарва правда, го надминава много повече по слава.

Защото и онова, което е било прославлено, не е било прославлено в това отношение, поради славата, която превъзхожда.

Защото, ако преходното беше със слава, колко повече ще бъде в слава трайното! 2 Коринтяни 3:7-11

Този пасаж от Писанието също казва, че Старият завет налага смърт и осъждане!

„О, смърт, къде ти е победата? О, смърт, къде ти е жилото?“

Но жилото на смъртта е грехът, а силата на греха е законът. 1 Коринтяни 15:55-56

А този пасаж от Писанието казва, че старозаветният закон даде сила на греха!

Истината, която виждаме тук, е, че ако не беше старозаветният закон, въведен чрез Мойсей, грехът нямаше да има силата да ни унищожи. Знаем, че това може да е предизвикателство за вашата теология. Всъщност това може просто да накара всичко да се наклони отвътре във вас. Но ние трябва да се справим с някои истини, за да хармонизираме старозаветния закон с новозаветната благодат, любов и прошка.

Тогава какво да кажем? Законът грях ли е? Да не бъде! Но аз не бих познал греха, освен чрез закона; защото не бих знаел пожелание, ако законът не беше казал: „Не пожелавай.“

Но грехът, като използва възможността чрез заповедта, произведе в мен всякакво пожелание; защото без закон грехът е мъртъв.

И аз някога бях жив без закон, но когато дойде заповедта, грехът оживя, а пък аз умрях; и самата заповед, дадена за живот, ми се оказа за смърт. Римляни 7:7-10

Знаете ли, че е имало период от време в живота ни, когато грехът е бил „мъртъв“? Тогава придобихме познанието за правилното и грешното и Законът дойде в нашето разбиране. Грехът е присъствал и преди, но не ни е доминирал или контролирал. Грехът беше „мъртъв“.

След като се сблъскахме със Закона и видяхме Божия съвършен, свят стандарт, осъзнахме колко сме грешни. Похотта е неконтролирана страст или желание. Знаете ли, че старозаветният закон всъщност извлече неконтролирана похот и желание от нас? Чухме заповедта „Не пожелавай“ (Изход 20:17) и видяхме себе си като алчни манияци!

Законът посочва нашия грях, оживява го и ни осъжда за него.

А знаем, че каквото казва законът, казва го на онези, които са под закона, за да се затворят устата на всекиго и целият свят да бъде подсъдим пред Бога. Римляни 3:19

Някога чувствали ли сте се виновни? Знаете ли откъде дойде това? Получихте това чрез Закона, чрез старозаветното управление. Законът ви кара да се

чувствате виновни. Той ви осъжда, според 2 Коринтяни 3:9 и Римляни 3:19.

Осъждането обаче не трябва да се бърка с убеждението на Святия Дух. Благодаря на Бог за убеждаващата сила на Святия Дух! Той е вътре във вас и веднага ще ви уведоми дали това, което мислите да направите или сте направили, е грях или не е Божията воля за живота ви. Убеждението ви привлича към Бог и ви води по Неговите пътища. Но осъждането ви отблъсква от интимността с Бог и ви кара да се чувствате безпомощни да направите нещо друго освен грях.

Повечето вярващи биха се съгласили, че сатана е авторът на осъждането, но едно от най-големите неща, които той използва, за да ни наложи осъждане, е Старозаветният закон. Ние често смърряме осъждането на дявола, но понякога осъждането идва от мисли, установени в нас чрез религията. Трябва да се очистим от мислите, към които са прикачени стихове от Стария завет.

Повтарящ се кошмар, който имах като тийнейджър беше, че изпуших една цигара и отидох в ада заради нея! Това е чист пример как Законът ни осъжда, убива и праща в ада.

Защото нито едно създание няма да се оправдае пред Него чрез делата на закона, понеже чрез закона става само познаването на греха. Римляни 3:20

Библията казва, че целта на Закона е да ни даде знание за греха, а не знание за Исус, Бог, прошката или която и да е доктрина, която е толкова добре изразена чрез Господ Исус Христос. Законът насочи вниманието ни към самите нас, нашия грях и нашето недостойнство.

Като деца, в ранните години на религиозно обучение, ни учеха да пишем списъци с грехове. Даваха ни лист хартия и трябваше да изброим всеки грях, който някога сме извършили. Трябваше да искам още един лист хартия! Вероятно живеех по-добър живот от повечето хора, но бях обсебен от греха си, вместо да бъда фокусиран върху Исус.

Мислех, че ако хората видят колко са гнили, ще им писне и ще се обърнат към Бога. Но това никога не е работило. Като правех списъка си с греховете, толкова се разболях от себе си, че единственото, за което можех да мисля, беше себе си. Нямах време за Бог, защото бях толкова зает с това колко много съм се провалил.

Това е мястото, където повечето религиозни хора се намират днес. Не че те имат по-високо мнение за себе си, отколкото трябва. Повечето от нас, християните, мислят за себе си по-ниско, отколкото трябва. Ние сме напълно егоцентрични и себедоминирани, обикаляме наоколо и си мислим, че не можем да живеем правилно за Бог.

Моите ранни религиозни инструктори ми казаха, че колкото по-лошо мисля за себе си, толкова повече ще бъда съкрушен и отворен за Бог да ме използва. Но това не е акцентът в Новия завет. Библията казва във Филимон 6 ст.:

Моля се общението на твоята вяра да действа в познаването на всяко добро, което е в нас относно Христос.

Това, което ни прави ефективни, е признаването на това, което Исус е направил вътре в нас, преживяването на любовта на Бог и сърцата на благодарност за това, което Бог е направил за нас. Това е новозаветният начин да го направим!

Но старозаветният закон ни направи самосъзнателни. Той ни кара да съсредоточим вниманието си върху себе си и греха си. Бяхме толкова пълни с това колко сме виновни. Бяхме осъдени. Бяхме под властта на смъртта и тя напълно ни унищожи духовно и емоционално.

ЗАКОНЪТ И ВЯРАТА

Може би си мислите: На кого му пука за Стария завет? Не принасям кръвни жертви. Кози и овце не убивам. Не съм под Стария завет. Но аз ви обещавам, че вашата теология, мислене и нагласи вероятно са повлияни от Стария завет до една или друга степен. Може да не принасяте овце и кози, но може да принасяте дела на саможертва и самонаказание, за да изкупите греха и вината си.

Религиозното отношение на Закона ще ни предпази от това, което трябва да правим, от това да ходим в интимност с Бог. Когато съгрешаваме, Законът ни кара да се съсредоточим върху греха си. А фокусирането върху греха ще ни попречи да влезем в светая светих и да призовем Бог, което е единственият начин да се освободим от греха!

Законът ни пази от този вид интимност, защото ние виждаме само гнева, присъдата и наказанието на Бог върху нашия грях. Когато Законът разкрива нашия грях, нашето недостойнство и нашата вина, ние обикновено бягаме от Бог, вместо към Бог.

Сега, не всичко от Битие до Малахия е Законът. В Стария завет също има огромно количество вяра, но ние трябва да я търсим. Това е така, защото Старият завет е основно прилагане на закона, а Библията казва:

Така че тези, които са от вяра, се благославят заедно с вярващия Авраам.

Защото всички, които се облягат на дела изисквани от закона, са под проклетие, понеже е писано: „Проклет всеки, който не постоянства да изпълнява всичко писано в книгата на закона.“

А че никой не се оправдава пред Бога чрез закона, е явно, защото „праведният чрез вяра ще живее.“

А законът не действа чрез вяра. Галатяни 3:9-12а

Радвам се, че Павел каза това вместо мен! Щях да имам проблеми с религиозната тълпа, ако кажа, че „законът не е от вяра“. Сложете това заедно с Римляни 14:23 – „Всичко, което не е от вяра, е грях“ – и става ясно, че новозаветният вярващ, който се опитва да угоди на Бог, като живее според старозаветния закон, не е във вяра и всъщност е в грях.

Знаете ли, че да се опитвате да служите на Бог по същия начин, както Елисей или цар Давид, е грях за новозаветния вярващ? „Всичко, което не е от вяра, е „грях, а старозаветният закон „не е от вяра“.

Четири книги от Новия завет са написани с единствената цел да се опитаме да обновим умовете си от служене на Бог според старозаветния закон: цялата книга Римляни, Евреи и Галатяни и по-голямата част от книгата Ефесяни. Като цяло, всички послания на Павел са силни по този въпрос.

Книгата Римляни е написана, за да обнови умовете на хората от старозаветния закон и делата – оправдание чрез дела и чрез усилия. Книгата Евреи подчертава силно, че ние признаваме, че Исус е изместил всичко в Стария завет. Сега Исус е нашият

Първосвещеник и ние не действаме под кървавите жертви на бикове и козли, а сме освободени чрез проливането на Неговата безгрешна кръв.

Църквата е приела истината, че вече не принасяме в жертва животни, но Писанията също така казват, че ние вече не действаме според същата система на Закона, където съвестта ни трябва да ни осъжда.

И така, сега няма никакво осъждане за онези, които са в Христос Исус. Римляни 8:1

Тези, които ги принасят, веднъж очистени, не биха имали вече никакво съзнание за грехове? Евреи 10:2б

Библията казва, че съвестта на вярващите трябва да бъде прочистена, за да нямат повече съзнание за грях. Това означава да няма повече съзнание за греха. Доста хора вероятно биха искали да ме убият с камъни, че казвам това. Те биха казвали: „Братко, как смееш! Трябва да спазваме десетте заповеди; ние трябва да живеем според старозаветния закон“.

Много хора вярват, че трябва да спазваме Закона, но повечето от тях не могат да цитират десетте заповеди. Освен това няма само десет заповеди: има стотици заповеди в старозаветния закон. Повечето хора не знаят какво представляват и въпреки това настояват, че трябва да живеем под тях! В най-добрия случай това просто е непоследователно. Хората, които наистина вярват в това, трябва да знаят какви са заповедите. Много писания потвърждават това.

Като знаем, че човек не се оправдава чрез дела по закона, а само чрез вяра в Исус Христос, ние също повярвахме в Христос Исус, за да се оправдаем чрез вяра в Христос, а не чрез дела по закона; защото чрез дела по

закона няма да се оправдае нито едно същество.

Но ако ние самите, търсейки да се оправдаем чрез Христос, пак сме били намерени грешници, тогава Христос на греха ли е служител? Да не бъде!

Защото, ако изградя отново онова, което съм разрушил, правя себе си престъпник.

Защото аз чрез закона умрях спрямо закона, за да живея за Бога.

Съразпънат съм с Христос; и вече не аз живея, а Христос живее в мен; и животът, който сега живея в плътта, го живея с вярата в Божия Син, който ме възлюби и предаде Себе Си заради мен.

Аз не отхвърлям Божията благодат: защото, ако оправданието се придобива чрез закона, тогава Христос е умрял напразно. Галатяни 2:16-21

Знаете ли, че смъртта на Исус Христос няма ефект, ако животът според старозаветния закон е начинът да угодим на Бог и да бъдем оправдани пред Него? Това прави смъртта на Христос напразна. Това би осуетило Божията благодат. Много от нас несъзнателно сме осуетили Божията благодат – Неговата доброта, Неговата любов и Неговата милост, прострени към нас – защото не сме разбирали кой всъщност е Бог и какъв е Той в действителност.

И така, стойте твърдо в свободата, за която Христос ни освободи, и не се заплитайте отново в робско иго. Галатяни 5:1

Знаете ли от какво ни освободи Той? Някои хора ще кажат „Греха“, но кое беше силата на греха? Това беше Законът. Цялата книга Галатяни ни показва, че

Исус Христос ни освободи от робството на старозаветния закон, който ни осъжда.

ЗАКОНЪТ Е ЗА ДЕЦАТА

Видяхме във 2 Коринтяни 3:7-9, че старозаветният закон е налагане на смърт и осъждане. Звучи ли това като неща, които Бог е искал да направи? Искаше ли Бог да ни даде смърт? Дали Той искаше да ни накара да се чувстваме осъдени? Това никога не е било Божието намерение.

Видяхме в Римляни 3:19-20, че чрез Закона сме получили познанието за греха, че целият свят може да стане виновен и всяка уста трябва да бъде затворена пред Бог. Законът ни даде знание за нашия грях и ни накара да се чувстваме виновни пред Бог. 1 Коринтяни 15:56 казва: „Силата на греха е законът“. Законът всъщност даде сила на греха.

Но грехът, като използва възможността чрез заповедта, произведе в мен всякакво пожелание; защото без закон грехът е мъртъв.

И аз някога бях жив без закон, но когато дойде заповедта, грехът оживя, а пък аз умрях; и самата заповед, дадена за живот, ми се оказа за смърт.

Защото грехът, като използва възможността чрез заповедта, ме измами и ме умъртви чрез нея. Римляни 7:8-11

Грехът предизвика отрицателни последици. Законът доведе до негативни последици. Законът ни накара да разберем греха си и ни направи безнадеждни относно това как изобщо можем да се приближим до Бог. Бог не искаше да даде пълно познание за греха, но тъй като Той не разкри гнева Си

върху греха, хората оправдаха греха си. Те не разбираха колко смъртоносен е грехът и затова го прегърнаха. Те просто живееха напълно необуздан живот и поради това сатана доминираше над човешката раса.

Докато Исус дойде на земята, Бог трябваше да постави някакво временно ограничение върху греха, за да го предпази от размножаване, доминиране и унищожаване на човешката раса. Той добави старозаветния закон поради изобилието от прегрешения, но само като временна мярка, докато Исус дойде. Бог всъщност не искаше да знаем колко сме гнили, но Той трябваше да използва Закона, за да възпре греха, защото хората бяха заблудени да мислят, че грехът е нещо добро.

Друг лош ефект от липсата на Закон беше, че Бог не осъждаше напълно греха. Светкавица не удряше хората всеки път, когато вършеха грях. Поради това, което изглеждаше като липса на сериозност към греха, хората си мислеха: Е, знам, че трябва да съм подобър, така че ще взема решение от нова година. Повече няма да бия жена си. Няма да пия повече. Те ще подобрят живота си и ще започнат да се доверяват на собствената си доброта, което ще ги накара да кажат: „Е, аз съм доста добър. Сега наистина съм много добър. Мисля, че ще стигна до небето“. Те не обмисляха сериозността на греха, който все още имаха в живота си.

Днес чуваме същото. Хората казват: „Как може един любящ Бог да изпрати хората в ада? Бог ще приеме хората, независимо дали са мюсюлмани, хиндуисти, будисти или други; няма значение. Докато правят най-доброто, на което са способни, Бог ще ги приеме“. Това не е истината. Това е измама.

Без Закона човечеството започна да мисли, добре, просто направете най-доброто, което можете, и Бог ще ви приеме. Те не разбираха колко смъртоносен е грехът, защото Бог не го беше наказал. И така, Бог започна да разкрива истинския Си гняв върху греха, като даде Закона. Божието намерение да ни даде Закона е много подобно на обучението на деца. Не можете да накарате двегодишно дете да ви се подчини, като му кажете: „Виж, Джони, причината да не вземаш играчка от сестра си е, че Бог казва, че трябва да споделяме. Бог казва, че трябва да даваме и да правим на другите така, както бихме искали те да правят на нас. Така че всеки път, когато вземеш играчка от сестра си, ти всъщност просто я крадеш от нея. Ти се подчиняваш на дявола. И всеки път, когато се подчиняваш на дявола, ти му даваш достъп до живота си. Научаваш пътищата на дявола и ако продължиш по неговите пътища, когато си на дваайсет години, това ще те уволни от работа и ще обърка брака ти. Ще имаш всички тези проблеми и никога няма да постигнеш нищо“.

Ако започнете да обяснявате нещо подобно на двегодишно дете, то просто ще ви зяпне. Той не разбира всички тези сложни мисли. Той не разбира Бог. Той не разбира дявола. Той не разбира съпротивата на дявола. Той не разбира демоничните духове. Той не разбира нищо от това. Та какво правите?

Някои хора просто казват: „Е, ще ги оставя на мира, докато станат достатъчно големи, за да се разсъждават с тях“. Е, ако чакате толкова дълго, имате проблеми! Бог ни е дал временна мярка за справяне с неправилното поведение на малките деца. Библията

я нарича тояга, но повечето хора я наричат пляскане или набиване.

Можете успешно да накарате едно двегодишно дете да се подчини, като кажете: „Може да не знаеш нищо за Бог или дявола, но направиш ли това отново ще получиш удар“. Детето може да не знае кой е дяволът, но следващия път, когато дяволът каже „Открадни тази играчка“ или „Удари това дете“, то ще каже „Не“! Те ще се противопоставят на дявола. Можете да ги накарате да се противопоставят на греха и да се придържат към свят стандарт от страх от наказание. Това е без те дори да знаят какво е грях или кой е дяволът. Можете да ги накарате да се страхуват от тази пръчка и аз ви гарантирам, че ще ги накара да се съобразят!

Временно пръчката е добра и полезна. Но в дългосрочен план, ако това е единствената мотивация, която хората имат, за да живеят свят живот, това е вредно. Страхът от напляскване не е правилната мотивация за живот на зряла възраст. Това е временна мярка, която използваме, докато детето не може да разсъди.

Когато бях дете, майка ми ми казваше да не пресичам улицата, без да се огледам в двете посоки. Ако не погледнех и в двете посоки, преди да пресека улицата, независимо дали идват коли или не, получавах пердах. На тази възраст можех да разбера, че ще получа напляскване, ако изтичам пред кола, но не се страхувах да ме блъсне кола, защото не можех да се свържа с такъв вид последствия. Това, от което се страхувах, беше, че ще ме напляскат, защото можех да се свържа с това! И този страх ме караше да гледам в двете посоки, когато пресичах улицата. Днес съм възрастен човек. Представете си какво би било, ако

пресека улицата, без да се огледам в двете посоки, и когато стигна от другата страна, просто започна да треперя и да казвам: „О, моля те, не казвай на майка ми. Никой да не казва на майка ми какво съм направил. Ако разбере, ще ме напляска“. Бихте ме помислили за странен! Ще ме погледнете и ще кажете: „Нещо не е наред с теб. Истинската причина да се оглеждаш в двете посоки, преди да пресечеш улицата, не е защото майка ти ще те напляска, а защото рано или късно ще бъдеш прегазен от камион, ако не го правиш“.

Като възрастен, аз съм извън властта на майка си. Майка ми няма да ме напляска, ако не се огледам и в двете посоки. Но все пак е мъдро да гледам и в двете посоки, защото искам да запазя живота си. Въпреки това, докато имах достатъчно разум да разсъждавам, тази физическа пръчка беше използвана като ограничение върху мен, за да ме предпази от извършване на грешни неща.

Ето защо Бог даде Закона. Това беше само временна мярка, която сочеше към постоянния отговор. Хората от Стария завет не бяха новородени. Те не можеха да получат знание чрез откровение, както ние.

Но естественият човек не възприема това, което е от Божия Дух, защото за него е глупост; и не може да го разбере, понеже то се преценява духовно. 1 Коринтяни 2:14

Хората от Стария завет не можеха да разберат духовните неща, така че Бог им даде физическо ограничение, нещо, което можеха да разберат. Те си мислеха: „Е, грехът всъщност не е много лош“. И така, Бог каза: „Не мислите ли така? Направете това — събирайте пръчки в съботен ден — и ще наредя да ви

замерят с камъни до смърт“. Изведнъж те започнаха да осъзнават, че Бог не харесва начина, по който са живели в съботния ден.

Бог каза: „Ако не давате десятък, вие сте проклети“. Тогава хората казаха: „Мисля, че Бог иска да даваме десятък“. Бог каза: „Убивате и ще бъдете убити. Око за око, зъб за зъб, ръка за ръка и крак за крак“. Те получиха ново разбиране за това колко сериозен е грехът!

Когато Бог започна да разкрива гнева Си върху греха, изведнъж хората осъзнаха, че това, което са смятали за правилно и грешно, е напълно неоснователно. Съвестта им беше осквернена и умъртвена, така че Бог трябваше да им помогне да осъзнаят какво всъщност е правилното и погрешното. Законът съживи съвестта им.

ПРАВИЛНО ИЗПОЛЗВАНЕ НА ЗАКОНА

А преди да дойде вярата, ние бяхме под стражата на закона, затворени до времето на вярата, която щеше да се открие. Галатяни 3:23

Хората са се доверявали на себе си за спасение, мислейки си: Е, наистина съм много добър. Не съм правил нищо ужасно лошо от дълго време и със сигурност сега съм добър. След като Законът беше даден, те започнаха да осъзнават, че дори никога повече да не съгреша, не мога да направя нищо, за да изкупя миналите си грехове. Те започнаха да осъзнават безнадеждността на положението си.

А ние знаем, че законът е добър, ако го употребява някой законно,

като знае това, че законът не се налага за праведния, а за беззаконните и непокорните, за безбожните и грешните, за богоненавистниците и нечистите, за убийците на бащи и убийците на майки, за убийците на хора,

за блудниците, за хомосексуалистите, за търгуващите с роби, за лъжците, за клетвопрестъпниците и за всичко друго, което се противопоставя на здравето учение; 1 Тимотей 1:8-10

Има правилна цел и използване на закона. Правилната цел на Закона е да даде откровение на хора, които не виждат нуждата си от Бог. Хората, които не разбират, че са престъпили срещу Бог, са се измамили и Законът може да се използва, за да покаже, че те не отиват на небето без спасение чрез Исус.

Служех в Хюстън, Тексас, когато един мъж се изправи в една от службите ми и започна да ми крещи. Опитах се да говоря с него, но той дори не беше последователен. Накрая просто го смъмрих и му казах да седне и той го направи. След като службата приключи, той дойде отпред и седна на първия ред. Той беше тотално пропилян от наркотици и едва можеше да говори с мен. Казах му: „Бог те обича и Бог иска да промени живота ти. Той може да те освободи и да те измъкне от робството, под което си“.

Човекът каза: „Нямам никакви проблеми. Не съм под никакво робство. При мен всичко е наред. Всичко е наред“. Можех да разбера, като погледнах човека, че не е, така че казах: „Виж, самият Бог може да влезе да живее вътре в теб и да те освободи“.

Той отговори: „Аз съм Бог. Бог е в тавана. Бог е в цимента“. Той гледаше на Бог като на сила и концепция, а не като на истинска личност. Той каза: „Нямам грях. Грехът е просто относително понятие“.

Този човек всъщност се беше закоравил и излъгал до степен, в която дори не разбираше съвършения Божии стандарт. Бях започнал да служа с любов, опитвайки се да използвам Божиата доброта и да го накарам да се покае. Но човекът беше толкова измамен, че съвестта му беше изключена. Той не можеше да разпознае истинския стандарт за добро и грешно.

Когато видях това, аз се втренчих, използвайки Закона върху него. Взех Словото на Бог и започнах да му разкривам греха му. Разрязах го от едната до другата страна. „Ти, жалка, измет на земята. Мислиш, че си добре, но не си. Ти нямаш никаква власт. Нямаш никаква радост“.

Започнах да разкривам всяко гнило нещо отвътре в него: похот, алчност, ненаситност и всички други грехове, които Бог мрази. Използвах Божието Слово, за да го сваля на земята и да му покажа, че има нужда от Спасител, че се е запътил право към ада, освен ако Бог не се намеси в живота му. И познайте какво? Законът пресече цялата му измама. В момента, в който Законът дойде, съвестта се върна към правилния, божествен стандарт.

Не ме интересува колко е измамен човек или колко си мисли, че наркотиците са подходящи. Свободния секс е наред. Грехът е просто относително понятие. Служете им със Закона по правилния начин и аз ви гарантирам, че те ще видят своята греховност. Господ ще унищожи всяка измама и ще накара съвестта им да работи правилно.

НЕПРАВИЛНО ИЗПОЛЗВАНЕ НА ЗАКОНА

Целта на Закона беше да ни покаже нуждата ни от Бог. Но след като осъзнаем правилно нуждата си от Бог, Законът е напълно неспособен да създаде взаимоотношението с Него, от което се нуждаем. Това е мястото, където много хора са го пропуснали.

След като бъдат осъдени за греховете си, те започват да се опитват да установят правилно взаимоотношение с Бог, като се опитват да спазват Закона! Старозаветният закон беше пълен с „да не“. Хората ги тълкуваха така, че казват: „Бог ми казва какво трябва да направя, за да спечеля взаимоотношение с Него. Сега, ако просто спазвам съботата, почитам баща си и майка си, не убивам, не крада, не лъжесвидетелствам и всички тези неща, тогава ще бъда добре с Бог“.

Не, това не беше това, което Бог учи. Бог не е дал Закона, за да можем да го спазваме и да си спечелим пътя към небето – защото никой не може да спазва целия Закон. Римляни 3:23 казва: „Защото всички съгрешиха и са лишени от Божиата слава“. Никой не е бил способен да спазва Закона освен Исус.

Бог не е дал Закона, за да можем, като го спазваме, да спечелим пътя си към небето. По-скоро Бог даде Закона, за да ни покаже колко сме безнадеждни. Това беше, за да ни покаже колко сме грешни, за да спрем да се доверяваме на себе си и да потърсим Него за спасение.

Религията проповядва Закона. Религията казва, че ако не ходим на църква и не следваме изключителен списък от правила, Бог няма да отговори на молитвите ни и никога няма да стигнем до небето. Но

ако това беше вярно, никой от нас не би могъл да се новороди, защото със сигурност не сме живели правилно преди да се новородим! Старозаветният закон не беше даден, за да можем, като го спазваме, да спечелим взаимоотношение с Бог. Беше даден, за да ни покаже знание за нашия грях, да ни осъди и да унищожи всяка надежда да се доверим на себе си за спасение.

ЗАКОНЪТ Е КАТО ЧЕРВЕНО ЗНАМЕ

Представете си стар бик, който лежи в полето и си мисли: Аз съм се отнасял лошо към всички. Не трябва да съм такъв. Не трябва да гоня всеки, който минава през това поле, така че ще се променя. Повече няма да бъда зъл. Ще бъда любящ към всички. И така, бикът просто лежи там на пасището, дъвче си тревата и си мисли, че се е променил. Но само защото си мисли, че се е променил, не означава, че се е променил. Минават и този бик просто ви поглежда; той не атакува, не прави нищо. Но извадете едно червено знаме и започнете да го развявате пред лицето му; внезапно онази стара природа на бика се надига отвътре в него и ето, че той се нахвърля!

Червеното знаме ли прави бика зъл? Не, всичко, което прави е, че изважда това, което е в него. Ако хората бъдат измамани, може да е полезно да извлечете негативните неща вътре в тях. Ако смятат, че са добре, водейки грешен живот, извадете Закона и го размахайте пред тях.

Спомням си един случай, когато знаех, че нещо не е наред между нас и някои хора, с които бяхме. Джейми и аз се молихме и накрая последния ден, когато бяхме с тях, просто се съгласихме заедно, че

проблемът ще излезе на повърхността, за да можем да се справим с него. Знаете ли какво стана? Една жена избухна срещу мен и започна да казва, че съм дяволът. Тя напълно изгуби ума си. Сатана се опита да я убие този ден и това беше ужасна сцена. Но беше добре, че негативните неща излязоха наяве, защото успяхме да се справим с тях. Беше добре, защото бяха измамани.

Тези наши приятели не разбираха какво се случва духовно, но когато видяха колко подла стана тази жена към мен, разбраха, че нещо не е наред с нея, а не с мен. Ние се противопоставихме на това със служение и видяхме всички тези хора освободени. Днес сме страхотни приятели.

Законът беше използван от Бог в Стария завет, за да ни покаже нашия проблем – греха – и да разкрие безнадеждността на нашата ситуация. Това ни е обяснено в Новия завет и виждаме как Бог все още ще използва Закона днес, ако трябва.

Беше ужасно бреме да живееш под Закона на Стария завет, но това беше най-доброто, което Бог можеше да предложи в онези дни. Някои хора може да кажат: „Сега, изчакай малко. Мислиш ли, че Бог не е могъл да въведе Новия завет тогава“? Точно това казвам. Библията казва, че Исус е роден в пълнотата на времето (Галатяни 4:4). Исус се роди веднага щом стана възможно Той да дойде като Спасител на човешката раса. Много пророчества трябваше да се изпълнят и някои неща трябваше да се случат; така че Бог трябваше да се справи с човечеството и греха временно чрез Закона.

За съжаление, този временен начин е тълкуван от много хора като истинско представяне на начина, по който е Бог. Те смятат, че Законът е начинът, по който

Бог наистина иска да се справи с човечеството, но това не е вярно! От момента, в който Адам и Ева съгрешиха и дълго след като човекът беше изгонен от Едемската градина, Бог показва Своята милост към човечеството и се стремеше те да стигнат до покаяние само чрез Неговата доброта, винаги сочейки към Спасителя, който щеше да дойде.

ГЛАВА 4

БОЖИЯТ ДАР НА ВЕЧНИЯ ЖИВОТ

В пълнотата на времето Исус дойде. Той стана човек и живя съвършен, безгрешен живот. Той позволи да бъде бит, бичуван и разпнат, като в крайна сметка стана нашия грях и умря за нас на кръста. Но след това Той беше възкресен от гроба и оттогава земята не е същата!

Защото, ако изповядаш с устата си, че Исус е Господ, и повярваш в сърцето си, че Бог Го е възкресил от мъртвите, ще се спасиш.

Защото със сърце се вярва за оправдание, и с уста се прави изповед за спасение. Римляни 10:9-10

Исус постави началото на нова ера. Сега мъжете, жените и децата могат не само да имат мир с Бог; те биха могли да познаят Бог. И преобразяването на човешкото сърце стана най-голямото чудо.

ВИЕ СТЕ НОВО СЪЗДАНИЕ

И така, ако някой е в Христос, той е ново създание; старото премина, ето, (всичко) стана ново!

А всичко е от Бога, който ни примири със Себе Си чрез (Исус) Христос и ни даде служение на примирение. 2 Коринтяни 5:17-18

Когато се спасихте, вие станяхте ново създание. Вашият дух отвътре беше променен. Това писание не говори за вашето физическо тяло, че е станало ново. Ако сте били с наднормено тегло, преди да бъдете спасени, все още сте с наднормено тегло, след като сте

се спасили. Вашето тяло и всичките ви физически характеристики не са се променили и не са станали различни. Умът ви не се е променил.

Вашият дух е частта от вас, която е била променена.

И ще ви дам ново сърце и нов дух ще вложа вътре във вас, и ще отнема каменното сърце от плътта ви, и ще ви дам сърце от плът. Езекиил 36:26

И сте облекли новия човек, създаден по образа на Бога в истинска правда и святост. Ефесяни 4:24

Който за нас направи грешен [англ.: „грях“] Онзи, който не знаеше грях, за да станем ние в Него праведни пред Бога [англ.: „Божията правда“]. 2 Коринтяни 5:21

Ние сме нови духове, които са праведни и святи. В духа ни няма грях. Исус стана грях за нас, за да можем ние да станем Божията праведност. Ние не сме получили малко от Божията праведност само за да ни преведе през този живот. Ние имаме пълната Божия праведност в духа си. Нашите духове са толкова завършени и свършени в нас точно в този момент, колкото ще бъдат през цялата вечност.

Няма да получим нови духове, когато отидем да бъдем с Господ. Ще получим нови, прославени тела и душите ни ще бъдат напълно променени, така че да знаят всичко. В този живот телата ни са склонни към грях и умовете ни винаги ще се нуждаят от обновяване. Но нашите духове в нас, точно в този момент, съдържат Святия Дух, който живее в нашите сърца.

В това се усъвършенства любовта в нас, че имаме дръзновение в съдния ден, защото,

както е Той, така сме и ние в този свят. 1 Йоан 4:17

Както е Той, така сме и ние в този свят“. Не е „така ще бъдем“, но така сме сега. Очевидно тук не става дума за нашите тела или умове, а за нашите духове. Нашите духове са толкова очистени, святи, праведни и чисти, колкото винаги ще бъдат. И този стих казва, че нашите духове са унция по унция и молекула по молекула (ако има такива неща в духовната сфера) идентични с духа на Господ Исус Христос! Нашите духове са изцяло Негово дело. Те са чисти и пречистени. И ако съгрешим, нашите духове никога не са заразени, защото не нашите духове съгрешават.

Никой, който е роден от Бога, не върши грях, защото Неговият Дух {букв.: Неговото семе} живее в него; и не може да съгрешава, защото е роден от Бога. 1 Йоан 3:9

Винаги съм чувал, че този стих е за обичайния грях. Хората ми казват: „Братко, не можеш да съгрешаваш по навик. Понякога може да съгрешаваш, но не трябва да съгрешаваш обичайно или не си истински новороден“. Но това не издържа, защото по-рано открихме, че това, което може да се нарече грях, е наистина много широко.

Знаете ли какво е грях? Преляждането е грях. Познавате ли вярващи, които обичайно си преляждат? Никога през живота си не сте яли нещо случайно! Всеки, който е с наднормено тегло — с обичайно наднормено тегло — е съгрешил. Не осъждам никого; и аз понякога съм с наднормено тегло. Но няма значение дали сте с десет килограма или с четиридесет или с петдесет килограма наднормено тегло. Малко грях си остава грях.

Бог ми каза в Словото Си, че това мое тяло е храмът на Святия Дух. Трябва да се грижа за това и да прославям Бог във всичко, което ям, пия или казвам. Всичко, което правя, трябва да бъде за слава на Бог. Ако преяждаме, ние не прославяме Бог с това, което правим. Ние се отдаваме на себе си и себето доминира. Аза все още е жив, вместо да е мъртъв!

Искам да кажа, че всички вярващи обикновено грешат по един или друг начин. Така че не вярвам, че 1 Йоан 3:9 говори за обичайния грях. Когато се казваше, че всеки, който е роден от Бог, не може да извърши грях, това означава точно това, което се казва, и това се отнася за нашия духовен човек.

ВИЕ СТЕ ВДЪХНАТ ОТ БОГ ДУХ

Духът е единствената част от нас, която е родена от Бог – и той не може да греши. Той не греши. Това е семето на Бог в нас. Ние никога не сме съгрешавали с нашия духовен човек. Ние сме подмамани в областта на плътта и нашите емоции и умове могат да попаднат в грях, защото нашата воля избира това. Но нашите духове не участват в греха.

Духовете ни не се оскверняват всеки път, когато съгрешим. Те не са покварени. Те не трябва да се почистват. Кръвта на Исус не трябва да се прилага отново върху нашите духове. Това е концепцията, за която говори Евреи 9:11-12. Исус влезе веднъж в свящото място, като извърши вечно изкупление за нас. Вечното изкупление беше за човешкия дух.

Нашите духове са единствената част от нашето изкупление, която е завършена сега. Имаме обещание за прославлените тела и душите ни да бъдат променени, но в този момент духовете ни са

единствената част от нас, която е завършена чрез изкупление. Но то е пълно и то е вечно пълно. В този живот духовете ни няма да бъдат осквернени.

Според която воля ние сме осветени чрез принасянето на тялото на Исус Христос веднъж завинаги.

И всеки свещеник, като стои и служи всеки ден, принася много пъти едни и същи жертви, които никога не могат да отмахнат греховете;

но Той, като принесе една жертва за греховете, седна завинаги отдясно на Бога; Евреи 10:10-12

Това е мощно. Ако само се замислим, това ще ни освободи. Жертвата на Господ Исус Христос ни освети веднъж завинаги. Авторът противопоставя това, което направи Исус, с това, което правеха свещениците от Стария завет. Той изтъкваше, че Исус не трябва да бъде принасян в жертва никога повече.

Една от причините повечето от нас да не разбират колко напълно сме били изкупени е, че все още имаме този старозаветен манталитет. В Стария завет изкуплението не е разкрито напълно. Всеки път, когато някой съгреша, трябваше да се направи нова жертва за този грях. Всяка година трябваше да има ден на изкупление, когато цялата греховна природа беше изкупвана. Отново и отново, жертвите се принасяха отново и отново, година след година.

Под старозаветния закон, свещениците принасяха едни и същи жертви много пъти, но това, което се отнася за новозаветните вярващи, се намира в Евреи 10:14, „Защото с един принос Той е усъвършенствал завинаги онези, които се освещават“. И според Евреи 10:10, ако сме новородени, ние сме били осветени чрез тази жертва!

Освещението не означава достигане до място на безгрешно съвършенство чрез упорити усилия. Някои учат, че хората могат да стигнат до място на съвършенство, където вече не могат да грешат в естествените си тела. Но частта от нас, която Исус освети и усъвършенства, според Евреи 10:10 и 14, е нашият човешки дух. Духовният човек е осветен или отделен от греха. Чрез една жертва (Исус) духовете ни бяха осветени и усъвършенствани завинаги!

А пристъпихме...

при събранието на първородните, които са записани на небесата, при Бога, Съдията на всички, при духовете на усъвършенстваните праведници. Евреи 12:22-23

Ако духовете ни са усъвършенствани завинаги, по всяко време и във всички ситуации през вечността, Бог може да ни гледа и да ни обича, дори ако сме съгрешили и сме се провалили в естественото. Защо? Библията казва, че Той гледа на сърцето!

Но ГОСПОД каза на Самуил: Не гледай на вида му, нито на високия му ръст, понеже съм го отхвърлил; защото ГОСПОД не гледа на това, на което гледа човек; понеже човек гледа на лицето, а ГОСПОД гледа на сърцето. 1 Царе 16:7

Бог е дух; и онези, които Му се покланят, с дух и истина трябва да се покланят. Йоан 4:24

Когато застана пред Бог и кажа „Абба, Тате“, Бог не гледа греховете ми и начините, по които съм грешил. Той не вижда тези неща и не казва: „Как се осмеляваш да идваш пред Мен в греха си“! Това е така, защото не идвам пред Него в греха си – идвам пред Него в моя съвършен, безгрешен дух и в истина!

Бог гледа духа ми. Без значение какво е направила плътта ми, духът ми е чист, свят, завършен, неопетнен и неосквернен. Бог може да ме гледа и да има общение с мен точно както би го направил с Господ Исус Христос!

Сега, въпреки че духът ми е чист, душата и тялото ми все още не са чисти. Това е единственото нещо, което пречи на моето общуване с Бога. И ако тъна в грях, ще омърся съвестта си и ще ми е трудно да ходя в духовната истина.

Библията казва в 1 Коринтяни 2:14, че естественият човек не може да приеме нещата на духа. Ако постоянно живея в грях в естествената област, няма да чувствам, че духът ми е чист. Бог все още гледа духа ми и той е точно толкова чист, колкото е бил, но аз няма да мога да възприема чистотата му, защото съм плътски настроен. Няма да мога да възприема и да ходя в духовната област, преживявайки кой съм в Христос Исус. Аз съм затворен във физическата област, ако живея в грях. Скоро започвам да вярвам, Боже, как можеш да ме обичаш такъв, какъвто съм?

Вярвам, че тъй като нашите духове са съвършени, те не трябва да растат, но растежът трябва да се осъществи в нашите души. Духовните истини вече са реалност и са завършени в нашия дух, но нашите умове, емоции и воля трябва да се научат и да започнат да ги практикуват. Библията нарича това участие в божествената природа или ставане като Бог, мислене, говорене и действие по начина, по който Той го прави.

Чрез които ни се подариха най-големи и скъпоценни обещания, за да станете чрез тях участници на божественото естество, като сте

избягали от произлязлата от страстите поквара в света. 2 Петрово 1:4

Просто казано, когато обновяваме ума си за Божието Слово, прекарваме време в Неговото присъствие и създаваме интимно взаимоотношение с Него, чистотата и съвършенството в духа ни ще започнат да трансформират душите ни. И когато душите ни започнат да се съчетават с духа ни, плътта ни губи силата си да ни кара да съгрешим. Плътта ни става подчинена на душите ни, които са станали подчинени на духовете ни. Следователно ние побеждаваме греха, защото действаме като Исус.

Това е страхотна картина на това да сме нови създания в Христос, но какво ще стане, ако един ден объркаме нещата? Вместо да кажем „Не съм достоен за Теб, защото се провалих“, ще кажем: „Боже, чрез кръвта на Исус се връщам в прегръдките Ти и Ти благодаря, че ми прощаваш и ме очистиш от всяка неправда“.

Защото не сте приели дух на робство, за да се страхувате отново, а сте приели Дух на синовие, чрез който и викаме: Авва Татко! Римляни 8:15

И понеже сте синове, Бог изпрати в сърцата ви Духа на Своя Син, който вика: Авва, Татко! Галатяни 4:6

Ще имаме знанието в нашите безгрешни, съвършени духове, че сме Божии деца и че Той няма да се отвърне от нас. Бог обича вас и мен; Неговото отношение към нас не се променя поради греха. Ако беше така, кой грях би променил отношението Му? Някои хора казват: „Е, братко, това са големите грехове“. Но Бог не ги степенува и не класифицира

определени грехове като големи, а други като малки. За Бог грехът си е грях.

Ако грехът влияе на отношението на Бог към нас, всички ние ще бъдем в беда и никой от нас няма да може да влезе в това истинско място на общение с Него. Никой от нас не би могъл да ходи, да говори и да общува с Бог.

Всеки, който проповядва святостта като основа за съществуване или получаване от Бог, поставя греховете в категории и казва: „Бог ще пренебрегне някои грехове, а други грехове няма да пренебрегне“. Твърдя, че грехът е грях за Бога.

Това повдига въпроса: „Ако това, което казваш, е вярно и ако сме получили вечно изкупление, казваш ли, че след като сме новородени, е невъзможно да бъдем изгубени“?

Въпросът за сигурността на нашето спасение е важен за нашите постоянни взаимоотношения с Бог. Ако не сте съгласни с мен по тази тема, все пак ме обичайте и моля, не отхвърляйте другите важни истини, които ви показах от Божието Слово.

СИГУРНОСТ НА ВАШЕТО СПАСЕНИЕ

Не уча, че хората могат да живеят в грях, да правят всичко, което искат, и да запазят спасението. Един от проблемите, които имаме в опитите си да разберем нещата е, че стигаме до крайности. Хората питат: „Боже, прави ли са тези, които учат „веднъж спасен, завинаги спасен?“ Или тези, които учат „спасен-изгубен, спасен-изгубен“ са прави? Кой е прав“?

Изучавах пет години този въпрос. Прекарвах часове и часове в изучаване и молитви и питах Бог кой е прав. Не стигнах доникъде, защото в крайна сметка

можех да поучавам и защитавам и двете позиции. И все пак знаех, че не може и двете да са прави.

Накрая един ден Господ ми проговори и каза: „Нито едната от тях не е правилна“. Никога не бих се сетил за това. Винаги съм давал на Бог тест за „множествен избор“. По същество бих казал: „Боже, коя е правилната позиция? Дали е (а) веднъж спасен, винаги спасен, или (б) спасен-изгубен, спасен-загубен? Никога не съм Му давал избор (в) „нито едната от горните“.

Един от големите ни проблеми е, че задаваме глупави въпроси на Бога. Вземете например Петър. Бог не помоли Петър да излезе от лодката и да ходи по водата. Петър каза: „Господи, ако си Ти, заповядай ми да дойда при Теб по водата“ (Матей 14:28-29).

Какво трябваше да каже Исус? „Не, Петре, не съм Аз, не идвай“? Как трябваше да отговори Исус на този въпрос? Той трябваше да каже „Ела“, защото това беше отговорът, който Петър търсеше във въпроса си.

Петър не каза: „Боже, намирам ли се на място духовно, където също трябва да бъда и на тази вода“? Ако беше казал това, Исус можеше да му отговори по различен начин. Но Той отговори на въпроса на Петър според начина, по който го зададе.

Друг пример за задаване на грешен въпрос включва мой добър приятел на име Джон. Той се молил за колеж дълго време и получава стипендия за баптисткия университет в Оклахома. Чувствал се напълно уверен, че Бог му казва да отиде в това училище. След това, малко след като започнал да посещава там, Бог му казал да напусне и да отиде в Сиговил, Тексас, където аз бях пастор на църква, и просто да седи под служението и да придобие малко зрялост.

Джон наистина имал проблеми с това. Той казал: „Боже, това не е правилно. Имам пълна стипендия. Направих всички тези планове. Молих се и знам, че Ти ми каза да дойда тук. Сега, шест седмици след като пристигнах, Ти ми казваш да напусна стипендията, да оставя всичко и да отида там, в нищото“?

Сиговил всъщност не е край на света, но можете да го видите оттам! И така, моят приятел се борил с това три или четири месеца и накрая, един ден, когато се молел, казал: „Боже, ако това наистина си Ти, защо не ми каза, преди да дойда“?

Бог казал: „Джон, от двата избора, които Ми даде, Бъркли или баптисткия университет в Оклахома, вторият беше най-добрият от двата. Но ако ме беше попитал къде наистина искам да отидеш, щях да ти кажа“. Понякога не винаги даваме на Бог достатъчно възможности, когато се молим, или задаваме грешни въпроси.

И така, аз се молех: „Боже, кое е правилното – веднъж спасен, винаги спасен или спасен-изгубен, спасен-изгубен“?

Той каза: „Нито едно от двете“. Тогава започнах сам да изучавам Писанията. Бих могъл да навляза в много повече подробности, но ще дам кратко обсъждане на отговора тук.

НАМИРАНЕ НА БАЛАНСА

Вярвам, че и двете учения имат истина. Веднъж щом духовете ни се новородят, те са изкупени завинаги. Нашите духове са осветени, усъвършенствани завинаги и не могат да съгрешават. Следователно грехът не изпраща човека в ада.

Грехът не нарушава или анулира нашето спасение. Ние не отпадаме от благодатта в смисъл, че извършваме това, което религията нарича непростим грях, губим спасението си и трябва да „отвърнем с молитва“ и отново да се новородим.

Библията не учи да се новородим, отново. Тя учи да се новородим веднъж! Има само едно новораждане. Човек не може да се новоражда няколко пъти. Писанието прави това кристално ясно.

Защото за тези, които веднъж са били осветлени и са опитали от небесния дар, и са станали съпричастни на Святия Дух,

и са опитали доброто Божие слово и силите на бъдещия век,

а са отпаднали, е невъзможно да се обновят за покаяние, като отново разпъват за себе си Божия Син и Го опозоряват. Евреи 6:4-6

Тези стихове казват, че ако някой отхвърли спасението, е невъзможно да го поднови отново. Няма такова нещо като да се новородиш, да се изгубиш и отново да се новородиш.

Терминологията може да варира, но някои хора използват фразата „молете се“, когато говорят за своето спасение. Те са новородени, но вярват, че са отпаднали от Божията благодат и смятат, че ако умрат в това състояние, ще отидат в ада. И така, те се „молят“, докато почувстват, че са получили спасението си обратно.

Надявам се, че все още ме обичате, че го казвам, но това е робство! Това е ерес, която е осъдила много хора и не е от Бога. Писанието изяснява, че ние не се спасяваме, изгубваме и отново спасяваме.

От друга страна, не вярвам, че след като сме спасени, ние винаги сме спасени без никаква друга

възможност. Вярвам, че е възможно да бъдеш спасен и след това изгубен — но не и спасен, изгубен и отново спасен.

Причината да вярвам в това е, че не е грехът, който ни обрича на ада. Ако беше така, кой грях би ни направил да загубим нашето спасение? Отново повечето хора биха казали „Лошите“. Но ако грехът ни прави да загубим нашето спасение, всеки грях — дори преяждането или клюките — ще ни струва спасението и ще бъде невъзможно да го възвърнем. Грехът не ни прави да изгубим нашето спасение.

Отговорът, който хармонизира и двете страни, е свободната воля на човека. Не сте били принудени да се спасявате. Вие сте спасени по собствена воля. И Бог не ви принуждава да останете спасени. Въпреки че не можете да отхвърлите спасението си с грях, можете да отхвърлите спасението си чрез действие по собствена свободна воля. Вие можете съзнателно да отхвърлите спасението и да станете извратени. Много писания потвърждават това.

Едно от писанията е в Евреи 6-та глава, където се казва за тези, които са направили определени неща, ако отпаднат, е невъзможно да бъдат подновени отново за покаяние. Винаги съм чувал това да се учи като хипотетичен случай и че обновяването им отново за покаяние всъщност не може да се случи, защото Исус ще трябва да умре отново за тях.

Но не това е, за което този пасаж говори. Говори се за човек, който отпада. Трябва да са имали от какво да се откажат. Не можете да загубите нещо, с което не е трябвало да започнете. Посланието към Евреите описва хора, които са станали извратени или врагове на вярата.

Защото, ако съгрешаваме самоволно, след като сме приели познаването на истината, не остава вече никаква жертва за грехове,

а едно страшно очакване на съда и на едно огнено негодувание, което ще изпояде противниците.

Ако някой, който е престъпил закона на Мойсей, умира безпощадно при думата на двама или трима свидетели,

то колко по-тежко наказание, мислите, ще заслужи онзи, който е потъпкал Божия Син и е счел за просто нещо кръвта на завета, с която е бил осветен, и е оскърбил Духа на благодатта? Евреи 10:26-29

Това се отнася до хора, които грешат съзнателно, след като са приели познанието за истината, но също така са „потъпкали Божия Син“, считайки кръвта на завета за „несвято нещо“! Това трябва да са хора, които напълно са се обърнали срещу Исус и спасението. Това не са християни, които просто са паднали в грях.

КАК ГРЕХЪТ МОЖЕ ДА ВОДИ ДО АДА

Тази следваща точка е важна, защото ако не обърнете голямо внимание, ще пропуснете всичко, което съм поучавал. Ако смятате, че трябва да поддържате определено ниво на външна святост, за да запазите своето спасение, и ако не го направите, ще отидете в ада, тогава веднага ще се върнете под робството на старозаветния закон — трябва да изпълнявате, за да спечелите Божиите благословения – и това ще ви измъчва. Вие отново ще станете свой собствен спасител, опитвайки се да получавате неща

от Бог въз основа на това колко сте добри, вместо на това, което Исус е направил за вас. Трябва да осъзнаете, че и спасението, и живеенето на християнския живот са изцяло дело на жертвата на Господ Исус.

Някой ден ще застанем пред Бог. И ако Той ни попита какво сме направили, за да оправдаем влизането си в небето, можем да посочим само зависимостта си от кръвта на Исус Христос, а не нашето посещение на църква, нашите записи за десетък или нещо друго. Но все още трябва да живеем свят живот, защото не искаме да даваме на сатана никаква власт над нас. Най-унищожителният резултат от обичайния грях е духовното закоравяване на нашите сърца. Ако излезем и открито живеем в грях, сърцата ни ще се закоравят за Святия Дух и за Божието Слово.

Внимавайте, братя, да не би да има в някого от вас зло сърце на неверие, което да отстъпи от живия Бог.

Но се увещавайте един друг всеки ден, докато е още „днес“, за да не би някой от вас да се закорави чрез измамата на греха.

Защото ние сме станали участници в Христос, ако удържим твърдо първоначалната си увереност докрай; Евреи 3:12-14

Грехът е измамлив и ще закорави сърцата на хората към Бог и другите хора. И Божието Слово ни казва, че е възможно хората да закоравят сърцата си чрез грях до такава степен, че вече да не се интересуват от Исус и спасението. Точно както Бог не кара хората да се спасяват, Той не кара хората да остават спасени. Не е възможно да „загубим“

спасението си, но бихме могли да се откажем от него, ако се излъжем и закоравим достатъчно!

Например, нека обсъдим греха да не ходим на църква. Причината да ходим на църква не е защото Бог поддържа присъствието и ще ни благослови само ако ходим на църква. Ходим на църква, за да сме сред хора, които ще ни изграждат. Ако си седим вкъщи и гледаме телевизия, няма да чуем нещата, от които се нуждаем, и сърцата ни бавно ще се закоравят за Божиите неща.

Когато сърцата ни, поради измамността на греха, се закоравят, ние ставаме глухи и нечувствителни към водителството на Бог. Започваме да се отдалечаваме все повече и повече от Него и Неговата защита. Подчинението на Неговото Слово и ръководството на Святия Дух вече не биха били важни.

Всеки конкретен вид грях или комбинация от грехове може да закорави сърцата ни. Ако хората продължат да практикуват грях, те ще бъдат привлечени все по-дълбоко и по-дълбоко в този грях и желанието им да търсят и познават Бог ще става все по-малко. Освен това удоволствието, което грехът предлага, ще ги хване по-силно, което ще направи по-трудно да се откажат.

В крайни случаи хората могат да бъдат толкова измамани от греха, че накрая да отхвърлят всякакво убеждение на Святия Дух и да кажат на Исус да се махне от живота им. Това е много сериозен — но възможен резултат за вярващите, които умишлено живеят в грях.

В крайна сметка е възможно вярващите да се закоравят до такава степен, че съвестта им да бъде прегоряла. Те вече не възприемат това, което правят в правилната светлина. Те дори могат да мислят, че

грехът им е добър. Те са впримчени в греха и сатана започва да ги изкушава да се откажат от вярата си в Господ Исус Христос.

Грехът им няма да ги изпрати в ада, но грехът им ще ги постави на място, където са толкова далеч от общението с Бог, че ще бъдат по-отзивчиви към сатана, отколкото към Бог. Когато това се случи, е възможно да кажат: „Отричам се от всички тези неща за спасението. Исусе, махни се от живота ми! Спри да ме безпокоиш!“

Тъй като отхвърлят спасението чрез Исус Христос, те отиват в ада. Грехът не е накарал Бог да ги изпрати в ада; те са захвърлили своето спасение и са го отхвърлили по собствена воля. Ако направят това, Библията ясно заявява, че е невъзможно да бъдат подновени отново за покаяние.

Ние сме вечно изкупени. Сигурни сме, докато искаме да сме сигурни, но не можем да заспиваме духовно. Не можем да си позволим да флиртуваме с греха и да живеем в грях, защото гарантирам, че сатана ще ни постави в компрометиращи ситуации.

Ако сте живели в грях и сте се продали на греха, много е възможно да не можете да черпите от духовните резерви, които са необходими, за да отдадете живота си за Господ. Ако някой опре пистолет в главата ви и каже: „Откажете се от Исус или ще ви убия“, вие вероятно ще отхвърлите Господ, за да спасите собствения си живот. Защо? Защото в момента вие отхвърляте Исус заради греха си. Може би искате богатство, секс или наркотици толкова много, че просто отблъсквате Исус отново и отново. В крайна сметка можете напълно да се отречете от Господа.

Понякога хората са толкова късогледни, че не виждат идването на ада. Хората са направили точно това, което описах. Един служител, когото ще нарека Марк, беше известен като велик изцелител на вяра. Срещал съм хора, които са били изцелени по чудодееен начин чрез неговото служение. Синът на мой приятел познаваше Марк лично и каза, че вярва, че Марк е новороден, има истинско призвание в живота си и се движи в свръхестествените дарби на Духа. Но поради богатството, славата и престижа, които можеше да получи, Марк се отвърна от Бог и се отрече от Него заради това, което можеше да спечели в плътта. Той говореше как сега дори не вярва, че има Бог! Ако това е вярно, Марк ще бъде пример за човек, който се е отказал от вярата си и е станал извратен. Слава на Бога, това е рядко явление.

УСЛОВИЯ ЗА ПРОПУСКАНЕ НА НЕБЕТО

Някой може да казва: „Брат Андрю, не мога да приема това, което казваш, защото ако това е вярно, тогава аз съм отхвърлил Господ. Веднъж, след като се новородих, се уморих от всичко това и се отказах от него, обърнах гръб на Господ и се върнах в греха. Казваш, че е невъзможно да се покая, но аз знам, че се покаях и знам, че Бог ме прие“.

За пълна гледна точка на ситуация като тази, Евреи 6:4-5 има някои уточнения:

**Защото за тези, които веднъж са били осветлени и са опитали от небесния дар, и са станали съпричастни на Святия Дух,
и са опитали доброто Божие слово и силите на бъдещия век.**

Не всеки човек може да отхвърли Исус и да стане извратен. Трябва да бъдат изпълнени определени критерии. Тези писания казват, че първо хората трябва да са били просветени. Вярвам, че това описва онези, на които Бог им се разкрива. „Вкусили от небесния дар“ говори за дара на спасението. Да бъдеш „причастен на Святия Дух“ се отнася за хора, които са получили кръщението със Святия Дух и говорят на езици. „Вкусили са доброто Божие слово“ означава хора, които са започнали да растат и съзряват в Словото, които са имали знание от откровението за Божието Слово. Вкусването на „силите на бъдещия свят“ се отнася до свръхестествените прояви на дарбите на Святия Дух.

Този пасаж говори за зрели християни. Само зрели християни, които разбират какво правят, могат да отпаднат или да изберат да се отрекат от Исус Христос и Неговия дар на спасение.

Например, ако някое от децата ми се беше ядосало на мен, когато беше малко и каже: „Вече не те харесвам. Омръзна ми да бъда твое дете и повече няма да бъда Уомак. Отказвам се от теб и ще бъда някой друг. Ще избягам от вкъщи“, не бих му позволил да го направи, защото той наистина не разбира какво прави. И законът щеше да ме подкрепи, защото той е просто дете.

Децата ми не можеха законно да се откажат от мен и да прекъснат връзките си с мен, когато бяха непълнолетни, но ако са на трийсет години, могат да сменят имената си, да се отрекат от мен и да подадат забрана, така че никога да не ги виждам. И законът ще ги подкрепи. Идва място на зрялост, където те биха могли по своя собствена воля да прекъснат връзката ни.

Когато пораснат, децата ми не могат да променят факта, че са родени от мен, но със сигурност могат да променят всяка бъдеща връзка с мен. Те имат свободна воля да го направят и са влезли в място на зрялост, където това е законно възможно. Те разбират какво правят.

Избягах от къщи, когато бях на осем години. Въпреки че бях само на три пресечки, мислех, че родителите ми никога няма да ме хванат. Въпреки че вече исках да се върна у дома, не можех да се смиря и да им кажа. И така, попаднах в ограда от бодлива тел и чаках да дойдат да ме вземат. Бях променил решението си в рамките на две-три минути, след като излязох от къщи. Не го имах предвид. Всъщност не знаех какво правя.

Някои хора никога не са узрели много в Господа и поради това се разочароваха, престанаха да живеят за Бог, може би се върнаха в греха и направиха всякакви неща. Но те не бяха стигнали до мястото, където бяха достатъчно запознати с Божиите неща, за да ги държи напълно отговорни. Следователно те успяха да се обърнат, покаят и да се върнат при Господ.

И понеже те отказаха да познават Бога, Бог ги предаде на развратен ум – да вършат това, което не е прилично. Римляни 1:28

Това писание говори за това да бъдеш развратен, което е библейски термин за човек, който е отказал или се е отрекъл от своето спасение и сега няма желание да си го върне. Според Писанието тези хора не искаха да запазят Бог в умовете си, така че Бог ги предаде на развратен ум. Сякаш вече нямат нито убеждение, нито съвест.

Исус каза, че никой не може да дойде при Него, ако Татко не Го привлече (Йоан 6:44). И така, Бог

просто спира да ги привлича. Бог престава да се занимава с тях, защото те са Го отхвърлили от живота си.

Хората, които са наистина развратени, нямат повече нито убеждение, нито съвест. Те знаят, че отиват в ада и не им пука. Вече не са осъждани. В тях вече няма никакво покаяние. В тях вече няма никакви угризения. Те са нещастни и са станали толкова закоравени, че вече изобщо не задържат Бог в знанието си. Така че хората, които са извършили това, за което се говори в Евреи 6-та глава, не са загрижени за статута си на развратеност. Те вече не се интересуват от Бог, Исус или спасението.

Някой може да си помисли, братко, правил ли съм някога това? Дали съм съгрешил срещу Бог до такава степен? Отрекъл ли съм се от спасението си? Развратен ли съм? Можете да знаете, че не сте изгубени и без надежда, просто защото ви е грижа дали сте или не!

Ако все още сте изобличаван от Бог, ако все още имате желание да се покаете и да се върнете при Бог, ако има някакво влечение в сърцето ви към Бог, тогава вие не сте развратен и не сте извършили този „непростим“ грях на отхвърляне на Исус и вашето спасение.

Но се занимавам с това, защото е възможно. Има писания, които се занимават с отказ от спасението, но това никога не е нещо, което може да се случи по погрешка или случайност. И никога не е нещо, което се случва поради определен грях. Отново, ако един грях може да ни накара да загубим нашето спасение, кой грях би бил той?

Не сте били принудени да се спасите и не сте принудени да останете спасени. Трябва да

поддържате и държите здраво своята изповед на вяра, без да се колебаете. И като зрял вярващ, ако някога се отречете от вярата си в Господ Исус Христос, можете да захвърлите спасението. Не можете да бъдете ограбени от вашето спасение, но можете съзнателно да го дадете.

ЖИВЕЙКИ СВОБОДНИ В ИСУС

Повечето от нас не са имали правилна концепция да бъдат праведни, чисти и святи в очите на Бог. Не сме разбрали вечното изкупление. Мислели сме, че нашите духове са по-малко от това, което са били в действителност. Виждали сме себе си като осквернени и дойдохме пред Бог, виждайки себе си по този начин.

Вярно е, че нашата плът се омърсява от греха. Това е причината 1 Йоан 1:9 да казва: „Ако изповядаме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете и да ни очисти от всяка неправда“. Но ние не трябва да изповядваме греховете си и да ни бъде простено, след като сме новородени, за да останем спасени или да възстановим взаимоотношението си с Бог. Ако го правим, какво ще стане, ако пропуснем един? Какво ни кара да мислим, че ще можем да изповядаме всеки грях, който някога сме извършили? Това мислене предполага, че е по-добре да водим точни записи, защото ако не успеем да изповядаме един грях, ще се отправим право към ада.

Не, 1 Йоан 1:9 се занимава с физическата сфера. Очистването става, когато изповядаме греховете си. То възстановява качеството на нашето общение с Бог, но взаимоотношението ни винаги е непокътнато. Проблемът с греха в живота на вярващите е, че те се

подчиняват на сатана, давайки му законно право да ги доминира.

Не знаете ли, че на когото предавате себе си като послушни слуги, слуги сте на онзи, на когото се покорявате – било на греха, който докарва смърт, или на послушанието, което докарва правда? Римляни 6:16

Какво се случва, ако предадете плътта си на греха? Какво се случва, ако сте дали на сатана директни намеси в живота ви? Как се справяте с това? Изповядвайте го и казвайте: „Татко, изповядвам всеки грях и моля за прошка“. Вие не молите за прошка, за да възстановите спасението си или да накарате духа си отново да се новороди. Вашият дух е пречистен и новороден завинаги. Вие просто възстановявате интимността си с Бог и изритвате дявола от живота си.

Ако сме новородени, Бог ни е простил всички грехове – минали, настоящи и бъдещи. Може да попитате: „Братко, как може Бог да ни прости грях, който още не сме извършили“? Е, по-добре да се надяваме, че Той може да направи това, защото когато Исус умря за грехове преди около 2000 години, никой от нашите грехове все още не беше извършен!

Нашите новородени човешки духове са простени за всички грехове и са напълно свършени. Ако съгрешим, трябва да изповядаме греховете си, но не за да се спасим отново! Изповядването на греховете ни възстановява общението ни с Бог, но взаимоотношението ни никога не е било прекъсвано.

Никога няма да поставим под въпрос нашето достойнство да влезем смело в престолната зала на благодатта, ако разберем кои сме в Исус Христос. Без значение колко голям е проблемът, колко ужасен е

грехът, колко сериозна е болестта или колко силен е демонът, Бог е до нас.

Понеже съм уверен, че нито смърт, нито живот, нито ангели, нито власти, нито сегашното, нито бъдещето, нито сили, нито височина, нито дълбочина, нито кое да било друго създание ще може да ни отлъчи от Божията любов, която е в Христос Исус, нашия Господ. Римляни 8:38-39

ГЛАВА 5

БОЖИЯТА БЛАГОДАТ ЗА ВЯРВАЩИЯ

И така, никой да не ви осъжда за ястие или питие, или във връзка с някой празник или новолуние, или събота,

**които са сянка на бъдещето, но събдването е Христос {букв.: тялото е Христово}.
Колосяни 2:16-17**

Старият завет беше само сянка на нещата, които предстояха. Според този пасаж от Писанието това не е точното изображение на нещата, каквито Бог иска да бъдат. Начинът, по който се отнасяше с хората под Стария завет, не беше Неговото предпочитание. Някой може да каже: „Добре, тогава, защо Той го направи? Бог не прави ли каквото иска“?

Бих могъл да отделя много време за това, но с две думи, не всичко, което се случва, е това, което Бог иска да се случи. Това е така, защото Той даде на човечеството свободна воля. Бог ни е дал огромна власт, когато даде на Адам господство над земята (Битие 1:26 и 28) и човекът наистина обърка първоначалния Му план.

Бог не искаше престъплението в Едемската градина. Бог не е планирал да преминем през Тъмните векове. Бог не е планирал църквата да има испанска инквизиция или хората, които вярват в Бог, да бъдат измъчвани. Бог не е организирал тези събития и Той не контролира всичко, което ни се случва. Сили действат на тази земя поради мястото, дадено на сатана и неговите човешки последователи, и ви гарантирам, че е имало моменти, когато Божията съвършена воля не се е проявявала.

Цялостната Божия воля ще се прояви в крайна сметка. Бог ще спечели цялата тази битка тук на земята. В това няма съмнение! Ако трябва отново да издигне магаре, за да говори Словото Му, Той ще го направи и Исус ще се върне победоносно. Но аз казвам, че Бог използва хора и хората могат да осуетят, удължат и попречат на това, което Бог иска да се случи. Не вярвам, че някой може напълно да попречи на Божията воля да не се случи в крайна сметка, но хората със сигурност могат да ѝ попречат. Особено можем да попречим на Неговата воля в собствения си живот. Волята му не се сбъдва автоматично.

Хората, които вярват, че нищо не се случва, освен това, което Бог нарежда да се случи, се разстройват жестоко, когато започна да проповядвам това! Но не мога да разбера защо са толкова разстроени. Ако никой не можеше да направи нищо, освен това, което Бог е определил, аз не бих могъл да поучавам това, освен ако Бог не ме е определил да го поучавам. И така, хората, които вярват, че Бог причинява всичко да се случва, си противоречат, като ми казват, че не е Божията воля аз да поучавам това!

Истината е, че не всяка казана дума и не всяко направено нещо е изцяло организирано от Бог. Поради това Бог не беше в състояние да прояви съвършената Си воля под Стария завет, както виждаме чрез Исус. Старият завет беше само временен начин за справяне с човечеството и беше въведен само до идването на Исус. Тъжно е да се каже, но повечето християни днес не правят ясна разлика между стария начин, по който Бог се е отнасял с човечеството, и начина на Новия завет.

Когато беше даден старозаветният закон, хората бяха измамани относно греха. Човешката раса не осъзнаваше дълбочината на греха. Бог всъщност не искаше, но накрая Той трябваше да ни каже: „Вижте, имате нужда от помощ“! И така, Той даде Мойсеевия закон, който показва колко лоши са хората в действителност.

Законът доказва, че хората са напълно безнадеждни да постигнат някога спасение сами. Това ги накара да потърсят изцяло Бог за спасение и образ на кръвната жертва на Исус на кръста беше даден във всички жертви на животни в храма.

Въпреки това, както казах преди, самият Закон не разкрива истинската природа на Бог. Бог наистина не искаше да убие човек, който се опитваше да събира пръчки в съботния ден. Не беше Неговото желание да унищожи цели градове чрез Исус Навин, но дълбините на греха в Ханаан бяха толкова ужасни, че Той беше длъжен да наложи съвършения Си стандарт. Той го наложи до буквата, за да покаже точно колко смъртоносен е грехът. Следователно нямаше начин да се разбере погрешно, че грехът не е приемлив за Бог под никаква форма.

Прилагането на Закона показва на човечеството част от природата на Бог – че Той е свят и нищо несвято не може да устои в присъствието Му – но Исус предостави цялата и пълна картина.

Защото законът беше даден чрез Мойсей, а благодатта и истината дойдоха чрез Исус Христос. Йоан 1:17

В Новия завет Исус разкрива съвършената природа на Бог. Исус се обърна към жена, хваната в акта на прелюбодеяние, което е много по-лошо от събирането на пръчки в съботния ден, като ѝ показва

милост и прошка, вместо да я осъди и убие. Това е истинският характер на Бог. Чрез Исус Бог успя да се прояви такъв, какъвто е в действителност.

Исус донесе истинското служение на Божията благодат, но повечето от нас не са обновили умовете си за него. Ние все още се опитваме да служим на Бог според системата на Закона. „Боже, ако направя определен брой неща, тогава Ти ще ме възнаградиш и ще получа своя отговор“.

ОТПАДАНЕ ОТ БЛАГОДАТТА

Независимо дали го осъзнаваме или не, всеки от нас е имал нагласи на Закона – нагласи от Стария завет, които са се промъкнали в отношенията ни с Бог и са направили Христос без значение за нас в различни области от живота ни. Библията казва, че сме „отпаднали от благодатта“.

Ето, аз, Павел, ви казвам, че ако се обрязвате, Христос никак няма да ви ползва. Да! Повторно заявявам на всеки човек, който се обрязва, че е длъжен да изпълни целия закон.

Вие, които искате да се оправдаете чрез закона, сте се отлъчили от Христос, отпаднали сте от благодатта. Галатяни 5:2-4

„Отпаднал от благодатта“ не означава, че спасението е загубено! Това означава, че вече не ходим в Божията благодат, а според Закона. Всъщност ние вървим под собствените си усилия и собствените си способности. Ние не използваме Исус като наш Спасител, защото собствените ни усилия са станали наше оправдание пред Бог.

Когато вярващите казват „Боже, виж какво направих“, това прави Христос без ефект в тяхната област на нужда. Това осуетява Божиата благодат. Това също така държи Бог на една ръка разстояние в отношенията им с Него, защото в тях има „знание за доброто и злото“. Това е знание, което сме получили от Закона. (Помните ли Римляни 3:20?)

Когато бяхме зли или не толкова добри, колкото се предполага, Законът ни караше да мислим, че Бог ще ни даде наказанието, което чувстваме, че заслужаваме. Слава на Бога, че чрез кръвта на Исус не получаваме това, което заслужаваме!

Хората идват при мен през цялото време и казват: „Това просто не е честно! Как така Бог отговори на молитвата на някой друг и не отговори на моята? Искам справедливост!“! Те просто не разбират Божиата благодат. Те изискват справедливост, но поради Неговата милост не са получили това, което заслужават. В известен смисъл да не получим нищо е по-добре от това да получим справедливост, защото ако наистина получим това, което заслужаваме, всички ще бъдем „наранени“ със сигурност!

Преди проявявах снимки за фотограф и понякога, когато хората влизаха и виждаха снимките си, казваха: „О, тази снимка не ме отразява справедливо“. Трябваше да кажем: „Вижте, нямате нужда от справедливост, имате нужда от милост!“! Слава Богу, Той показва милостта Си към нас чрез Исус Христос.

Много вярващи казват: „Ами не разбирам защо Бог не ме е изцелил. Не разбирам защо еди кой си получи своята нова кола, а аз не съм си получил моята. Правил съм това и това, и съм направил всички тези добри неща. Това не е честно“. Когато вярващите казват тези неща, те просто разкриват, че не са

разбрали Бог. Всъщност, като разчитат на собствените си дела, за да получат това, което искат, те са осуетили Божията благодат.

Божията благодат чрез жертвата на Исус е това, което носи всичко на вярващите.

Ефесяни 1:3 казва, че Бог вече ни е „благословил с всички духовни благословения в небесните места б Христос“. Но всичко идва по благодат чрез вяра, както е казано толкова ясно в Ефесяни 2:8-9:

Защото по благодат сте спасени чрез вяра, и то не от сами вас – това е дар от Бога – не чрез дела, за да не се похвали никой.

Отговорът на молитвата не идва чрез нашите собствени усилия. Ако не разбираме това, ние осуетяваме Божията благодат и не позволяваме нуждите ни да бъдат задоволени! Отговорът ни е даден само защото Исус е платил за него с кръвта Си.

ОПРАВДАНИ ЧРЕЗ ВЯРА, НЕ ЧРЕЗ ИЗПЪЛНЕНИЕ

И така, като сме оправдани чрез вяра, имаме мир с Бога чрез нашия Господ Исус Христос. Римляни 5:1

Цялата книга Римляни основно учи за спасение по благодат чрез вяра – не чрез нашите усилия, не чрез придържане към старозаветния закон и не чрез нашите добри дела.

Павел казваше, че когато сме оправдани чрез вяра, имаме мир с Бог чрез нашия Господ Исус Христос. Това е единственият начин наистина да имаме мир с Бог. Знаете ли също, че това е единственият начин, по който наистина можем да имаме смелост да влезем в присъствието на Бог? Ние

влизаме в Неговото присъствие чрез твърдо разбиране на Божията благодат и вяра в нея.

Ако се доближаваме до Бог въз основа на достойнството на нашето добро представяне, ние ще се приближаваме до Бога много малко пъти. За повечето от нас качеството на взаимоотношението ни с Бог се основава на представянето ни, а това е погрешно. Ако нашето спасение се основаваше на нашето представяне, нямаше да бъдем спасени!

Когато хората осъзнаят грешното си състояние, независимо дали поради Закона или познанието за Божията доброта, те започват да търсят само Исус за своето спасение. Но след като се новородят, някак си се подхлъзват към мисълта, че Бог ще се движи в живота им пропорционално на личната им святост. Нищо не може да бъде по-далеч от истината!

Имал съм хора, които идват при мен за изцеление и казват: „Брат Андрю, моли се за мен. Просто не знам какво не е наред. Постих, молих се, ходех на църква, изучавах Словото, давах десетъците си и правех всичко, което знам, и просто не разбирам защо Бог не ме е изцелил“. Те ми разкриха много точно там, защото ми показаха, че гледат на това, което са направили, за да накарат Бог да ги изцели. Те казваха: „Боже, виж какви добри неща направих. Няма ли да ме изцелиш“?

Бог не ни изцелява заради това, което сме направили. Някои може да са разочаровани и да смятат, че е жалко, защото са се справяли толкова добре. Но ако някога получим истинско разбиране на Божия стандарт, ще разберем, че никой от нас никога не е отговарял на съвършения Божи стандарт! Божията благодат и милост са тези, които ни носят мир, радост, преуспяване, изцеление и всички

благословения, основани на святостта на Исус, а не на нашата собствена святост.

Откъде идва учението, основано на представянето? Вярвате или не, то произлиза от Божието Слово. Това е погрешно разбиране на това, което Бог правеше в старозаветния закон. Във Второзаконие 28:1-2 изглежда, че всички Божии благословения зависят от думата, ако:

А ако слушаш усърдно гласа на ГОСПОДА, своя Бог, като внимаваш да вършиш всички Негови заповеди, които днес ти заповядвам, ГОСПОД, твойт Бог, ще те постави високо над всичките народи на земята.

И всичките тези благословения ще дойдат върху теб и ще те постигнат, ако слушаш гласа на ГОСПОДА, своя Бог.

Стих 1-ви казва, че трябва да изпълняваме всички Божии заповеди, а не само някои от тях. Ако просто спрем и помислим за момент, ще разберем, че никога не сме спазвали всички Божии заповеди.

И така, ако някой знае да прави добро и не го прави, за него това е грях. Яков 4:17

Грехът е повече от просто да правиш това, което знаеш, че е грешно. Казвал ли ви е Бог някога да обичате ближния си като себе си? Гарантирам, че не сте ходили в това съвършено! Знаете, че трябва да правите повече добро от това, което всъщност сте правили.

Ако погледнем на греха от Божия гледна точка, никой от нас не е достигнал стандарта освен Исус. Никой от нас не е станал безгрешен в нашата плът, в нашите действия и в нашето представяне. Всички все още пропускаме целта. Никой не изпълнява Второзаконие 28:1-2 освен Исус – и онези, които

вярват в това, което Исус е направил, вместо в собственото си представяне. Това е, което Римляни 5:1 ни посочва. Ще имаме мир с Бог само ако сме оправдани чрез вяра в завършеното дело на Исус Христос, а не чрез нашите дела.

Чрез когото ние посредством вяра сме придобили достъп до тази благодат, в която стоим, и се хвалим с надеждата за Божията слава.

И не само това, но се и хвалим със скърбите си, като знаем, че скръбта произвежда твърдост,

а твърдостта – опитност, а опитността – надежда,

а надеждата не посрамя, защото Божията любов е изляна в сърцата ни чрез Святия Дух, който ни е даден.

Понеже, когато ние бяхме още немощни, на определеното време Христос умря за безбожните. Защото едва ли някой ще умре даже за праведен човек; макар че може би някой би дръзнал да умре за добрия. Римляни 5:2-7

Когато стих 2-ри говори за радост в „надеждата на Божията слава“, той говори за очакване на второто завръщане на Исус, като бъдем прославени с Него. Павел хвалеше Бог, че един ден ние ще бъдем точно като Него, защото ще Го видим такъв, какъвто е.

Възлюбени, сега сме Божии деца и още не е станало явно какво ще бъдем, но знаем, че когато стане явно, ще бъдем като Него, защото ще Го видим Такъв, какъвто е. 1 Йоан 3:2

В допълнение, Павел каза, че ние се хвалим със скърби в това настояще време. Точно посред всички

наши изпитания и премеждия, ние можем да се хвалим! Павел правеше сравнение: „Не само се радвам на сладост от време на време и си мисля какво ще бъде, когато всички стигнем до небето, но точно в трудните моменти днес, слава на Бога, аз съм пълен победител заради Исус“.

Мисълта, която изтъкваше, беше: „Помните ли спасението – че Бог умря за нас? Това е причината, поради която мога да имам увереност, че ще преодолеея наскред скръбта, защото знам, че Бог вече е направил всички тези неща за мен“. Павел правеше естествено сравнение, когато попита: „Сещате ли се за някой, който би ви обичал достатъчно, за да умре за вас? Ако бяхте праведен човек – ако представянето ви беше достатъчно добро – можехте да намерите някой, който би бил готов да умре за вас. Но не много, защото хората не са такива“.

След това, в Римляни 5:8, Павел противопоставя мисълта, която току-що бе изказал. Той каза: „Но Бог доказа Своята любов към нас в това, че когато бяхме още грешници, Христос умря за нас“. Това, което той казваше, е, че Бог не ни е дал любовта Си въз основа на нашето представяне. Когато все още бяхме грешници, дори мразещи Бога, и все още вървахме по свой собствен път, Бог ни даде Своя скъпоценен дар, Господ Исус Христос, посред нашия грях. Той даде Исус не когато ние го заслужавахме и не когато нашето представяне го заслужи, но точно посред греха ни, Бог доказа Своята любов към нас.

ХОДЕЩИ В ПОВЕЧЕ БЛАГОДАТ

В Римляни 5:9 Павел завършва с основната си мисъл:

Затова много повече сега, като сме оправдани чрез Неговата кръв, ще се спасим от гняв чрез Него.

С други думи, ако можем да приемем факта, че Бог показва любовта Си към нас, когато Исус умря за нас, докато бяхме грешници, много повече сега, когато сме оправдани чрез кръвта Му, ще бъдем спасени от Божия гняв.

Разбирате ли идеята, която казва Павел? Той казваше, че ако можехме да приемем любовта, милостта и прошката на Бог, докато бяхме грешници, би трябвало да можем да приемем любовта, милостта и прошката на Бог много повече сега, когато сме Негови деца!

Като християни, ние трябва да ходим още по-свободно в Божията благодат, отколкото бяхме, когато дойдохме при Него за спасение. И въпреки това повечето от нас ходят в благодат много по-малко сега, след като сме спасени. За да докажете това, просто вижте как сме мислили, когато сме се новородили.

Да кажем, че сте дошли при мен като невярващ и сте казали: „Андрю, трябва да се новородя. Би ли се молил за мен? Тогава, когато започвам да се моля за вас, Бог ми дава слово на знание и аз казвам: „Знаеш ли какво? Ти си прелюбодеец. Ти живееш в изневяра“ и назовавам и други грехове в живота ви. Знаете ли какво вероятно бихте казали? Бихте казали: „О, така е. Знаем, че трябва да бъда спасен“. Щеше да ви накара да се хвърлите към Исус и да разчитате изцяло на Него за опрощение на греховете, защото знаете, че Той е дошъл да спаси грешниците. Така че изтъкването на вашия грях не би ви попречило да получите спасение. Разбрахте, че Исус дойде да ви

спаси от вашия грях, а не да ви спаси, защото вече сте победили греха. Спасението се получава изцяло по благодат.

Сега, какво ще стане, ако християнин дойде при мен днес, помоли ме да се моля за изцеление и аз му кажа: „Ти живееш в прелюбодейство“. Знаете ли какво биха направили повечето изпълнени с Духа, говорещи езици хора на Словото? Те биха казали: „Знаех си. Знаех, че Бог няма да ме изцели. Сега знам защо нищо не работи както трябва за мен. Това е, защото съм направил това, това и другото“.

Хората наистина млъкват, когато казвам такива неща. Те си мислят: Е, сега, чакай малко, брат Андрю. Мислиш ли, че Бог ще изцели прелюбодеец“? Моят отговор е: „Ами, аз вярвам, че ако Бог би спасил прелюбодеец, тогава Той и ще го изцели“.

Сега, аз не одобрявам прелюбодейството или какъвто и да е вид греховно поведение, но това, което казвам е следното: Ако можехме да приемем Божията любов, показана към нас, докато бяхме невярващи, трябва да приемем Неговата любов много повече сега като Негови деца. Независимо от това, което сме направили, Бог ни обича още повече. Но повечето от нас вярват, че Той ни обича много по-малко! Нека дам един пример.

Ако пиян човек дойде на служба и седи отзад, почти падайки, повечето изпълнени с Духа християни ще се приближат до него и ще кажат: „Братко, Бог те обича. Бог има нещо по-добро за теб. Бог ще промени живота ти“. Ние ще служим с любов на този пияница и този пияница ще откликне на това. Ще го обичаме, независимо от това, което е направил. Това е Божията любов, така че той ще откликне на нея и ще се новороди.

Но горко на този пияница, ако се върне пиян, след като е бил спасен! Бог го обичаше, когато беше грешник и пиян, но ако се новороди и все още е пиян — да пази Господ! Повечето християни не биха предложили същия вид безусловна любов. Не изглежда ли нещо непоследователно в това?

Благодатта не е само за изгубените. Християните също трябва да живеят чрез благодат.

ПРОДЪЛЖЕТЕ С БОГ ПО НАЧИНЪТ, ПО КОЙТО ЗАПОЧНАХТЕ

И така, както сте приели Христос Исус, Господа, така и ходете в Него, вкоренени изграждани в Него. Колосяни 2:6-7а

Принципът, който приложихме, за да получим спасение от Господ, трябва да бъде същият принцип, по който ходим с Господ. Ако нашите дела не са били основа за получаване на спасение от Бог, защо нашите дела трябва да бъдат фактор за получаване на изцеление от Бог? Този библейски стих казва, че трябва да продължим с Бог на същата основа, както сме започнали!

Някои хора тълкуват това, което казвам, като насърчаване на хората да грешат. Не! Не казвам това. Мразя греха. Но аз твърдя, че мотивацията за християните да живеят свят живот не е, за да можем да спечелим благословенията на Бог! Тези благословения бяха платени и предоставени от Исус, а не от нашето представяне. Бог не се движи в живота ни въз основа на нашето представяне.

Живея свят живот, защото обичам Бог, това е угодно на Него и е природата ми да живея свят живот. Не го правя, за да спечеля нещо от Бог, както не бях

живял свято, за да спечеля спасението си. Когато достигнем точката, в която не ни пука какво получаваме от Бог, ние просто искаме да обичаме, да се подчиняваме и да бъдем близо до Него по всяко време, ние не само ще победим греха, но ще видим как Божието благословение ни застига.

Колко често постехте, молихте се, изучавахте Словото, ходехте на църква и давахте десятък, преди да се новородите? Вероятно изобщо не сте го правили. И все пак мислите ли, че ако не сте направили всичко напълно правилно – например, не сте чели Библията си – тогава знаете точно защо Бог не ви е изцелил? Мислите ли, че е защото сте се провалили някъде?

Сигурен съм, че се радвам, че спасението не идва чрез перфектно представяне, иначе никога нямаше да се новородя, както и вие също. Този манталитет на изпълнение е точно причината много хора да не се изцеляват.

Знаете ли, че е по-лесно да се изцелите, отколкото да се новородите? И все пак повечето хора не намират проблем да се новородят, защото влагат вярата си в това, което Исус направи за тях. Те знаят, че всичко за спасението се основава на това, което направи Исус, и не използват собственото си представяне като свой стандарт. Те не се приближават към Бог въз основа на това, което са направили.

Когато хората идват при олтара за спасение, те не вярват, че това, което са получили от Бог, е пряко пропорционално на тяхното представяне. И все пак, когато става въпрос за изцеление, преуспяване, освобождение, отговори на молитви и така нататък, много християни вярват, че ще получат от Бог според своите резултати.

Чувал съм хора да се изправят и да казват: „Братко, трябва да спазваме десетте Божии заповеди и да живеем свят живот, или Бог няма да се движи в живота ни“. Ако хората кажат това, можете да ги предизвикате, като попитате: „Съвършен ли си? Имаш ли някакъв грях? Имаш ли някакви проблеми в живота си“?

Тогава те ще отговорят: „О... добре... не, братко. Не казваме, че сме съвършени. Знаем, че все още ни липсва това“. И така, как могат да кажат, че ако не са святи, Бог няма да се движи в живота им? Те обикновено отговарят: „Е, не казваме, че трябва да сте съвършени“. Това, което казват, е, че Бог оценява по резултатите. Те казват, че никой не може да бъде съвършен, но Бог има квота, която трябва да изпълни, защото не може да отхвърли всеки. Той трябва да отговори на нечия молитва, така че Той ще вземе първите 10 процента, които и да са те. Предполагам, че смятат, че ако никой не направи дори 50 процента на теста, тогава Той ще премине първите 10 процента. Той трябва да отговори на нечия молитва, нали? Не, не става така.

Библията казва, че грехът си е грях. Яков 2:10 казва: „Защото, който опази целия закон, а съгреша в едно нещо, бива виновен във всичко“. Ако сте водили добър живот и въпреки това имате провал в една част, вие не заслужавате нищо от Бог! Това предава това писание.

Трябва да спрем да се приближаваме към Бог въз основа на това, което сме направили. Трябва да идваме при Бог за всяка нужда по начина, по който сме дошли при Него за спасение: чрез завършеното дело на Исус Христос.

КАК ДА СМЕ БЛАГОСЛОВЕНИ ОТ БОГ

Отгледан съм в християнски дом и се новородих на осемгодишна възраст, първият път, когато бях осъден за грях. Сега, това не беше първият път, когато съгреших, но беше първият път, когато почувствах, че Бог ме осъжда за грях. На осемгодишна възраст знаех, че съм престъпил против Бог и го бях направил умишлено. Бог наистина ми говори за това и аз се покаях, изповядах Исус като мой Господ и бях искрено обърнат. В трети клас ми се подиграваха, че съм християнин. Не правех нищо лошо, но се промених толкова много, че хората можеха да направят разлика в мен. В мен се случи истинско обръщане.

Тъй като израснах в баптистка църква, родителите ми познаваха Господ, но не бях наистина изложен на добротата, благодатта и милостта на Бог. Вместо това ме удряха с „Трябва да живееш свят живот. Трябва да правиш това и Бог няма да те благослови, докато не го направиш. Целият ми живот се превърна в изпълнения, опитвайки се да спечеля Божиите благословения. Това е мъчение и ако имате връзка с това, което казвам, знаете, че е мъчение да се опитвате да се представите достатъчно добре, за да спечелите Божието благоволение.

Поради това никога през целия си живот не съм казал нито една ругатня. Никога през целия си живот не съм пил алкохол. Никога не съм пушил цигара. Никога не съм правил повечето от това, което хората казват, че е грешно. И все пак, докато не приех Исус за мой Господ и Спасител, бях насочен към ада, както всеки друг. Кой иска да бъде най-добрият грешник, който някога е отивал в ада? Може би щях да бъда по-

добър от повечето, но имах нужда от Спасител точно както всеки друг.

Може да се справяме доста добре. Може да се справяме по-добре от всякога, но все още не сме свършени. Така че не можем да се опитваме да се доближим до Бог въз основа на това, което сме направили. Това е причината сатана да ни побеждава – защото не сме били силни в Христос въз основа на това, което Той е направил за нас.

Вместо това си казваме: „Боже, виж какво направих. Не е ли достатъчно“? И сатана ще каже: „Не, не е достатъчно. Ти си жалко старо нещо. Не си направил това и не си направил онова“. И така, ние се опитваме да спечелим Божиите благословения чрез представянето си. Това не е правилно!

Второзаконие 28:15-68 говори за всички проклетия, които ще ни връхлетят, ако не изпълняваме 100 процента от всички заповеди – не само 99 процента, но всички. Ние знаем, че тези проклетия няма да дойдат върху вярващите, защото Галатяни 3:13 казва:

Христос ни изкупи от проклятието на закона, като стана проклет за нас; защото е писано: „Проклет всеки, който виси на дърво“.

Когато Законът казва, че Бог ще постави мана, плесени, циреи, тумори и всички тези неща върху непокорните хора, помнете, че християните са изкупени от това. Знаем, че Бог не ни натоварва тези неща, защото съм изкупен от проклятието на Закона.

Повечето християни могат да приемат, че са изкупени от проклятията, но дори изпълнените с Духа християни обикновено не са достатъчно смели да изискват благословенията, изброени във Второзаконие 28:1-14. Същите християни, които

приемат, че Бог няма да постави върху тях болестта на дявола, се колебаят да поискат Божиите благословения! Защо? Защото те знаят в сърцата си, че не са изпълнили Второзаконие 28:1-2, което казва, че всички благословения са условни, базирани на спазването на всички заповеди.

А ако слушаш усърдно гласа на ГОСПОДА, своя Бог, като внимаваш да вършиш всички Негови заповеди, които днес ти заповядвам, ГОСПОД, твоят Бог, ще те постави високо над всичките народи на земята.

И всичките тези благословения ще дойдат върху теб и ще те постигнат, ако слушаш гласа на ГОСПОДА, своя Бог. Второзаконие 28:1-2

Хората тълкуват този пасаж в смисъл „правете тези неща и Божиите благословения ще последват“. Но Божията цел не беше ние да спазваме всички заповеди и да спечелим Неговите благословения, а по-скоро да ни покаже, че нямаме шанс да спазваме всички Божии заповеди.

Божии заповеди са нещо повече от десетте заповеди. Знаете ли, че като новозаветни светии, ние сме свещеници на Бога (Откровение 1:6)? Левит 22-ра глава изброява квалификациите за свещеник. Знаете ли, че старозаветните свещеници не можеха да имат бенка никъде по тялото си? Знаете ли, че те не могат да имат плоски или огънати носове или замъглено зрение? Така че, ако носите очила или имате някакви петна по тялото си, не сте квалифициран да бъдете свещеник.

Защо Бог каза тези неща? Дали Той мрази хора с плоски или извити носове или хора с бенки по тялото? Не, Бог не ги мрази. Бог ги обича. Но ако ще се доверяваме на собственото си съвършенство, за да се

приближим до Бог, Той ще ни покаже какво е съвършенство.

Бог не е създал Адам и Ева с бенки по телата им. Това е нещо, което се случи след грехопадението. Бог не е създал Адам и Ева с извити, счупени или плоски носове. Той не ги е създал с лошо зрение. Той ги направи съвършени и ако ние не сме съвършени, тогава не сме квалифицирани да бъдем свещеници. И ако се опитваме да комбинираме двата завета, ние дори не бихме се класирали за спасение! Бог не ни каза за бенките, за да отиде всеки на лекар, за да отстрани бенките си, а по-скоро, за да престанем да се доверяваме на себе си и на собственото си съвършенство за спасение. Той не ни каза във Второзаконие 28:1-2, че трябва да наблюдаваме усърдно да вършим всички тези неща, така че да прекараме остатъка от живота си, опитвайки се да бъдем съвършени. Както казах преди, Бог даде заповедите, за да покаже нуждата ни от съвършен Спасител.

ПОЛЗИ ОТ ПОСЛУШАНИЕТО

Вярвам, че има ползи от спазването на Божиите заповеди. Винаги когато сме послушни на Бог, всеки път ще затваряме врата пред сатана. Ако спазваме 50 процента от Божиите заповеди, ще затворим вратата за сатана в 50 процента от времето. И това е хубаво нещо. Колкото по-малко място даваме на сатана, толкова по-добре ще бъдем.

Хубаво е да започнем да живеем в святост, но не забравяйте, че никога няма да бъдем 100 процента съвършени. Основното е, че трябва да търсим Бог с цялото си сърце, но никога да не се доверяваме на

това, което сме направили. Просто кажете: „Татко, аз все още се доверявам на Твоята благодат и милост за моето спасение, за моето изцеление, за моите финанси, за всичко“.

Понякога вероятно сте чували някой да проповядва: „Ако искате Божиите благословения, трябва да се вслушвате усърдно в гласа на Господ, вашия Бог. Ако не сте благословени, просто не сте достатъчно усърдни. Започнете да прекарвате още един час в говорене на езици всеки ден. Изучавайте повече Словото. Направете това и това и това“.

Няма нищо лошо да изучавате Словото или да се молите на езици повече, но ако правите тези неща, за да окажете влияние върху Бог, за да Го накара да ви благослови, обещавам ви, ще останете празни. Ако вашата мотивация е „Боже, виж какво направих. Сега трябва да се представиш, защото аз направих това“, ще излезете напълно сухи, защото сте пропуснали истинската цел, поради която Бог даде Закона.

ПРАВИЛНАТА НОВОЗАВЕТНА ГЛЕДНА ТОЧКА

Начинът, по който новозаветните светии трябва да четат Второзаконие 28:1-2, е да кажат, че Божиите благословения идват в живота ни, понеже Исус спази всички Божии заповеди и се вслушваше усърдно в тях. Според Римляни 8:4, Исус — Който беше съвършен — даде Себе Си в жертва, така че „правдата на закона да се изпълни в нас“.

Заради Исус цялата Негова правда е поверена на нас, така че правдата на Закона да бъде изпълнена в нас. Според 2 Коринтяни 5:21, „Той направи за нас грях Онзи, Който не знаеше грях; за да станем ние

Божията правда в Него“. Трябва да заявим, че сега сме Божията праведност; следователно всички тези заповеди са изпълнени и благословенията идват върху нас и ни застигат чрез това, което направи Исус!

Това е начинът, по който новозаветните вярващи трябва да гледат на това. Но когато прочетем нещо подобно, повечето от нас ще кажат: „О, Боже, трябва да се заровя. Трябва да направя повече. Трябва да спазвам повече заповеди. Трябва да се справя по-добре“. Не, това не беше целта на тези заповеди. Това е причината Бог да не предаде тези заповеди на човечеството поне 2000 години. Той знаеше, че хората ще ги разберат погрешно.

Истинското новозаветно отношение, което Бог иска да имат християните, е, че Бог е любов и Той не иска да ни вмени нашите грехове. Въпреки че Бог не осъждаше греха ни заради Исус, грехът все още ни унищожаваше и сатана не само ни убиваше, но и ни изпращаше в ада. И така, Бог направи изкупление за греха. Той направи Исус жертвеното Агне и възложи нашия грях върху Него – върху собственото Му тяло на кръста – така че ние, като сме мъртви за греха, да живеем за правдата. Исус понесе нашия грях, така че, според Евреи 10:1, 10 и 14, сега сме направени свършени и осветени. Ние дори не трябва да имаме повече съзнание за нашия минал грях.

Във взаимоотношението си с Бог не трябва да идвате пред Бог и да казвате: „О, Боже, аз съм толкова недостоеен. О, Боже, знам, че няма да ме благословиш“.

И така, братя, като имаме дръзновение да влезем в светилището чрез кръвта на Исус,

през един нов и жив път, който Той е открил за нас през завесата, тоест плътта Си, Евреи 10:19-20

Трябва смело да дойдете при Бога по новия и жив път, който Господ е осветил за вас чрез Своята плът. Имате смелост да влезете направо в светая светих заради Господ Исус Христос и да дойдете при Бог точно както правеха Адам и Ева, преди да съгрешат! Не е нужно да фокусирате вниманието си върху себе си и своите провали, но просто бъдете толкова богосъзнателни, че дори и да сте голи, няма да усетите разликата, защото вашето внимание е толкова изцяло насочено към Бог.

Знаете ли, че привилегията е ваша и това е начинът, по който Бог го вижда? Това е истинската природа на Бог и начинът, по който Той гледа на вас. Бог ви вижда чрез това, което Исус направи, и това вероятно е различно от начина, по който вие виждате себе си. Склонни сте да гледате плътта и да виждате грешките и провалите си, но Бог гледа сърцето ви.

Бог е дух и онези, които Му се покланят, трябва да Му се покланят с дух и истина (Йоан 4:24). Когато идвате пред Бог, Той вижда вашия дух. И във вашето духовно същество, според Ефесяни 4:24, вие сте праведни и наистина святи. Вие сте чисти и сте толкова святи, колкото винаги ще бъдете. Вашият новороден дух никога няма да стане по-добър, отколкото е в момента!

Вашият дух не е опетнен с грях. Ако съгрешите, духът ви не е опетнен от този грях. Вашият дух е толкова свят, чист и праведен, колкото ще бъде с Бог в небето през цялата вечност. Той е съвършен, той е по образа на Бог и е точно такъв, какъвто е Той. Първо Йоан 4:17 казва:

В това се усъвършенства любовта в нас, че имаме дръзновение в съдния ден, защото, както е Той, така сме и ние в този свят.

Това е начинът, по който Бог ни вижда, така че ние сме такива. И когато дойдем при Бог, защото сме съгрешили и се нуждаем от прошка, или просто искаме да прекараме време с Него и да Му се покланяме, ние стоим пред Него в самата праведност на Исус Христос!

ГЛАВА 6

ЗНАНИЕТО ЗА НЕГО

Тъй като не сме разбрали наистина природата и характера на Бог, не сме разбрали как Бог се отнася с нас и защо отговаря на молитви. Следователно ние не позволяваме на Бог наистина да се прояви в живота ни, като посреща нуждите ни.

Понеже Неговата божествена сила ни е подарила всичко потребно за живота и за благочестието чрез познаването на Този, който ни е призовал чрез Своята слава и съвършенство. 2 Петрово 1:3

Бог каза всичко потребно за живота и за благочестието. Знаете ли, че това включва изцеление, радост, освобождение, преуспяване и всичко, за което се сетите, което е резултат от нашето изкупление? Това „всичко потребно за живота и за благочестието“ идва чрез „познанието на Него“. Ако имате погрешно познание за Бог, няма да получите „всичко“!

Защото каквито са мислите в душата му, такъв е и той. Притчи 23:7а

Както мисли човек в сърцето си, такъв е и той. Ако имате погрешно впечатление за Бог, вие ще очаквате погрешни неща от Бога – осъждане, наказание и задържане на това, за което молите в молитва. Ще получите това, което очаквате или вярвате. Исус потвърди това на много места, включително Матей 9:29:

Нека ви бъде според вярата ви.

Много вярващи имат погрешно отношение и представа за Бог – кой е Той и как действа в живота им. Не казвам, че хората грешат изцяло, но казвам, че

много хора са объркали нещата в своята теология. Сатана използва това неразбиране, за да им попречи да получат пълнотата на това, което Бог е осигурил за тях чрез Исус.

Ако можем да приемем това и позволим на Бог да ни се разкрие по начина, по който Исус разкри Своята природа и характер, тогава обещавам, че ще разберем наистина какъв е Бог. И тогава ще разберем, че вярата не е нещо трудно. Всъщност е наистина трудно да не вярваме в Бог, след като наистина Го познаваме.

За хора, които наистина познават Бога отблизо и имат истинско откровение за Неговия характер, едва ли би било възможно да повярват, когато сатана казва, че Бог няма да ги благослови или вярата им няма да работи за тях. Дяволът не можеше да измами хората, които наистина познават Бог и имат интимно взаимоотношение с Него.

Ние знаем какъв е Бог, когато погледнем Исус. След като разберем истинската природа на Бог и колко много Той ни обича, Божията любов ще се разлее в сърцата ни. Вярвам, че това ще ни помогне да имаме нови взаимоотношения с Бог, нещо, което никога преди не сме имали.

Искам също да кажа, че не извинявам греха. Не казвам, че Бог не се интересува дали съгрешаваме. Но Исус е плащането за този грях и е понесъл целия този грях, така че той вече не ни отделя от Бог.

ЗАДОВОЛЯВАНЕ НА НУЖДТЕ НИ

Наистина вярвам, че един от най-големите проблеми в тялото на Христос е, че научаваме механиката на това как работи християнството – научаваме за вярата, научаваме за изповядването на

Божието Слово, научаваме за даването и получаването и така нататък. Научаваме се да правим всички тези неща и много пъти се опитваме да ги приложим на практика, без наистина да познаваме Бог.

Механиката на християнството не произвежда „всичко“, от което се нуждаем от Бог за живота си. Плодът на християнския живот идва от истинското познаване на Бога. Вярата идва от познаването на Него, а познаването Му е в основата на всичко останало в християнството. Спомнете си, 2 Петрово 1:3 казва, че чрез познаването на Бог, Той ни е дал всичко потребно за живота и за благочестието.

Ако наистина познавахме Бог, цялата Му пълнота вече щеше да е наша. Вярвам в преуспяването и не съм против него, но понякога нещата трябва да бъдат преувеличени, за да се предпазят хората да не ги разберат погрешно. Хората са склонни да поставят проповедниците само в една категория – или са проповедници на вяра, или са проповедници на съмнение и неверие. Те смятат, че шофирането на луксозни коли доказва, че имат вяра, или че Бог иска да се разхождат с дупки в обувките си. Е, аз не съм нито един от тях!

Вярвам в преуспяването, но също така вярвам, че ако хората наистина познаваха Бог, всички необходими учения за преуспяването биха могли да бъдат поставени в напръстник. Не би трябвало да знаят всички тънкости на техниките за преуспяване, защото ако наистина търсят първо Божието царство и Неговата правда, всичко останало ще бъде прибавено (Матей 6:33)!

Много от нас са взели нашето учение за вяра и са го използвали, за да получат къщи, коли и много

други неща, но аз вярвам, че Бог ни е дал вяра, за да победим дявола, да разрушим неговото царство и да видим хора новородени, изцелени и освободени. Няма нищо лошо в къщите и колите, но вярата не е за това.

Не трябва да прекарваме толкова много време, вярвайки за материални неща. Бог не ни е дал вяра, за да можем да имаме неща. Бог ни даде вяра, за да Го познаем. Тогава, тъй като Неговият божествен живот тече през нас, колите, къщите, лодките и подобни неща ще ни намерят. Те биха дошли като страничен продукт на нашата вяра в Него. Те са екстрите, които идват, след като първо търсим царството на Бог и Го познаваме. Ако наистина познавахме Бог по интимен начин, вярвам, че Бог би изсипал върху нас повече, отколкото бихме могли да използваме.

Трябва ли родителите да учат децата си как да ги манипулират — как да изповядват, да ги молят по правилния начин и да правят всички правилни неща — за да осигурят на децата храна, дрехи, велосипеди и всички неща, от които се нуждаят? Ние не правим това! Ние просто обичаме децата си и се грижим за тях заради нашата любов. С удоволствие им даваме изненадващи подаръци.

Колко повече нашият небесен Баща иска да ни благослови? Трябва да обновим умовете си и да премахнем учението, което ни казва, че Бог иска да бъдем бедни, болни и глупави, но също така трябва да внимаваме да не фокусираме вниманието си върху механиката на това как работят нещата. Не казвам, че вярата и преуспяването са фалшиви учения, но те всъщност могат да бъдат използвани за унищожаване на хора, ако животът им не е фокусиран върху

централната фигура на целия живот – Господ Исус Христос.

Когато сме по-загрижени за механиката на това как да работим с християнството и всички неща, които трябва да направим, отколкото да познаваме Исус, нашето християнство не работи. От друга страна, ако познаваме Исус и наистина Го познаваме, невероятно е какво можем да направим и колко благословени ставаме, без да знаем много формули.

НИКОГА НЕ НАПУСКАЙТЕ ПРИСЪСТВИЕТО МУ

Когато съпругата ми и аз в началото започнахме да служим, не разбрахме „елате тук“ от „търсете“ за вярата. Не бяхме чували за учението на вярата и въпреки това видяхме изцелени хора, снабдени финанси и всякакъв вид чудо, което можете да си представите. Не мога наистина да ви кажа как се случи, освен че просто търсехме Бог с цялото си сърце. Гарантирам ви, че това върви по пътя към освобождаването на Божиите благословения в живота ви! Не знаехме много за техниките на вярата, но Го познавахме и непрекъснато Го търсехме.

Жалко е, но много пъти, когато хората научават неща за Бог, с течение на годините, те започват да заменят знанията, които имат за Бог, с интимното взаимоотношение с Него.

Когато хората се новородят, изглежда, че всичко работи за тях. Те се молят и получават почти всичко, което поискат. Случват се чудеса и след известно време сякаш изсъхват. Те се връщат при хората, които са ги довели при Господ, за да попитат защо. Понякога им казват: „Е, меденият месец свърши. Сега

трябва да започнеш да растеш и да получаващ нещата, както всички останали“.

Но това, което наистина се е случило, е, че е имало период от време, когато умовете им са били толкова отдадени на Бог, че просто са ходили в Неговото присъствие. Те са имали ясно съзнание за Него и са били завладяни от Неговата любов – а вярата работи чрез любов (Галатяни 5:6)!

Чрез силни удари, непознаване на Божието Слово и сатана, идващ към тях с проблеми, те са се отдалечили от тази първа любов и са започнали да виждат как нещата се разпадат. И тогава религиозните хора са им казали, че така трябва да бъде – че Бог прави това, за да ги направи да пораснат, да ги научи и да станат зрели.

Истината е, че можем да живеем в сфера, в която сме толкова близки с Бог, че нещата ще работят за нас. И аз вярвам, че това е начинът на живот, към който Бог въвлича хората Си, защо говорим за познаване на Бог. Ако наистина се фокусираме върху познаването на Бог, всичко останало ще работи от това.

Имаме нужда от познание за Божието Слово, защото Неговото Слово разкрива истинската Му природа. Но когато Словото се превърне в технически детайли и формули относно механиката на християнството, ние губим фокуса си. Ние правим нещата със собствените си сили, а не с Неговите. Опитваме се да Го впечатлим с дела, вместо да бъдем впечатлени от Неговите дела и кой е Той.

Ако развиете личното си взаимоотношение с Бог до степен, в която разберете колко много Бог ви обича, не би било трудно да повярвате, че Той ще ви снабди сметката от петдесет долара за хранителни

стоки, ще изцели кокошия трън на пръста на крака ви и ще привлече вашите неспасени любими в царството.

Тези, които се борят да получат от Бог, просто трябва да Го опознаят по-добре. Когато наистина Го опознаят, те ще бъдат напълно убедени в Неговата любов и Неговото посвещение към тях. Тогава те няма да се страхуват, че Той няма да задоволи нуждите в живота им.

ГЛАВА 7

БОЖИЯТА ДОБРОТА В СЛУЖЕНИЕТО

Повечето от нас са по-съзнателни за греха си, отколкото за Божията доброта и за съжаление това е най-очевидно, когато се опитваме да служим на някого. Всичко, което сатана трябва да направи, е да изтъкне някакъв провал, да каже: „Божията сила няма да работи за теб, защото не си бил достатъчно добър“ и ние сме победени.

Повечето християни веднага ще се съгласят с дявола, вярвайки, че Бог се движи в живота ни пропорционално на нашето представяне. В момента, в който се съгласят с тази мисъл, те са обречени на провал, защото представянето им никога няма да бъде достатъчно добро, за да спечелят заветните благословения от Бог.

Когато се изправя пред хората, за да служа, в техните очи почти винаги отговорността е върху мен да видя техните нужди посрещнати! Това може много лесно да смаже един служител. Всъщност това е грешка от страна на хората, защото Бог трябва да е Този, Който изцелява телата им и спасява браковете им. Моето представяне никога не би могло да бъде достатъчно добро, за да принуди Бог свръхестествено да посрещне всички нужди на човечеството.

Не съм бил в служението много дълго и въпреки това мога да назова десетки хора в момента, на които съм проповядвал сърцето си и съм споделял Божието Слово, но днес те са мъртви, защото не са се възползвали от истината, която представих. Има много хора, които Божието Слово можеше да освободи, но те не го взеха присърце.

Не се опитвам да пророкувам това, но има хора, които ще прочетат тази книга и ще оставят казаното от мен да влезе от едното ухо и да излезе от другото. Те няма да го приемат в сърцата си и да обновят умовете си с истината на Божието Слово и ще умрат, оставайки в стария си начин на мислене и вяра. Не го казвам като лоша изповед; просто посочвам какво казва Марк 4-та глава в притчата: Когато сеячът сее Словото, то пада на всякаква почва и няма да пусне корен в някои хора.

Исус каза в Матей 11:15: „Който има уши да слуша, нека слуша“. Вярно е, че някои хора не си позволяват наистина да чуят Божието Слово. Библията казва в 1 Петрово 5:8, че сатана обикаля като ревящ лъв, търсейки кого да погълне, и някои хора, които ще прочетат това, пак ще позволят на сатана да ги погълне. Това не е Божията воля! И затова, когато знам, че се занимавам с живота на хората, ще положа усилия да изясня ясно същността.

За един служител отговорността за изпълнение понякога става тежка. Това е вярно в моя живот и вярвам, че същото важи и за повечето служители, които познавам. В началото започвате да си мислите: Боже, трябва да имам Твоето помазание. И така, започвате да постите, да се молите и да правите правилните неща. Но има тенденция да ги правим с отношението на „Боже, аз правя всички тези неща и сега знам, че Ти ще ме помажеш“. Можете да започнете да се доверявате на това, което сте направили, вместо да се доверявате на Бог.

Иронията е, че независимо от това колко много сте направили, сатана може просто да убоде съвестта ви в някаква област, където не сте свършени, и там отива вашата вяра, че Бог ще дойде за вас! Ако увереността

ви е в собствената ви доброта, сатана може редовно да ви побеждава.

Сатана може да изпрати хора, които трудно можете да издържите, на пътя ви и да ги накара да кажат нещо, което наистина ви засяга! Имате мисли за грях към тях и веднага след като сатана ви постави в тази ситуация, той ще каже: „Ти, стара измет на земята. Какво те кара да мислиш, че Бог ще те използва в служение? Какво те кара да мислиш, че Бог ще те използва, за да спасиш или изцелиш някого“?

Когато в началото започнах в служение, мислех, че Бог ще ме използва според начина, по който се справям. Всеки път, когато виждах някакъв провал в себе си, губех цялата си вяра да се моля за хората. Мислех си: Боже, как можеш да ме използваш? И за повечето хора вероятно това е начина, по който все още мислят!

ОБЕЩАНИЯ, ОБЕЩАНИЯ!

В началото на моето служение имах желание да служа ефективно, но бях напълно разочарован, защото правех всички тези неща, които току-що описах, за да накарам Бог да ме използва. Спомням си, че отидох на библейско изучаване една вечер, когато бях пастор в една църква в Колорадо. Бях решил по-рано, че ще постя, ще се моля и ще изучавам Словото през целия ден, защото чувствах, че трябва. Бяха минали дни, откакто прекарах много време в изучаване на Словото, защото прекарвах цялото си време в служене на други хора. И така, бях отделил този ден за пост, молитва и изучаване на Словото.

Хората, които искаха молитва, идваха в къщата ми от сутрин до вечер. Молах се, но не в личните си взаимоотношения с Бог. Беше изцяло насочено към други хора през целия ден. Не изучавах Словото, както планирах. Нямах нито една минута през целия ден, която да прекарам в Словото. Четях Словото, но на други хора.

Един човек, когото се опитвах да заведа при Господ, дойде и искаше да ме изведе на обяд. Знаех, че това е Божията воля, така че излязох и ядох два пъти повече от обикновено – въпреки че планирах да постя – и свидетелствах на този човек. Този ден наруших всяко едно от обещанията, които бях дал на Бог!

По пътя към моето библиейско изучаване (беше четиридесет и пет мили с кола) се чувствах ужасно. Казах: „Боже, наруших всяко обещание, което Ти дадох“. Тогава сатана веднага скочи и започна да ми напомня писания. Сатана може да ни цитира Писанието точно както направи на Исус в пустинята. Той започна да ми напомня за стихове, които казват неща като това, че е по-добре да не правиш обет, отколкото да правиш обет и да не го изпълниш, и че всички лъжци ще имат своя дял в огненото езеро, което гори със жупел (Екlesiаст 5:5 и Откровение 21:8).

Имах всички тези мисли и се чувствах толкова отчаян, че казах: „Боже, как можеш някога да ме използваш“? Вижте, мислех си, че Бог ще ме използва само до степента, в която се бях представил. Опитвах се да преодоля всичките си неуспехи, така че най-накрая се втренчих в Неговата милост, като казах: „Боже, ако не искаш да го направиш за мен, направи го за тези хора, на които ще служа. Какво да кажем за

тези хора? Не позволявай да пропуснат Твоето помазание само защото цял ден бях глупак“.

След като се молих известно време, накрая казах: „О, Боже, просто го направи заради това кой е Исус“.

Веднага щом казах това, Господ ми проговори и каза: „Заради кого си мислеше, че ще го направя“?

Честно казано си мислех, че Бог ще ме използва заради това, което планирах да направя този ден. Изведнъж ми просветна, че Бог никога не ме е използвал заради това, което правех. Той ме използваше въпреки представянето ми! Бог никога досега не е имал някой квалифициран да работи за Него, освен Исус. Всеки, който получава нещо от Бог, го получава чрез Неговата благодат и знаейки, че това ме освобождава.

В днешно време, ако сатана дойде при мен и каже: „Андрю, ти си най-жалкото нещо по лицето на земята. Какво те кара да мислиш, че Бог ще те използва“? Вместо да споря с него и да се оправдавам, просто казвам: „Виновен съм! Но слава на Бог за Исус. Казвам на хората кой е Исус и ако имат нужда от изцеление, ще се моля за тях в името на Исус. Те ще бъдат изцелени чрез това кой е Исус“!

Знаете ли, че съм виждал повече проявление на силата на Бог, откакто промених мисленето си, отколкото някога съм виждал, когато се опитвах да я спечеля? Това означава ли, че излизам и живея мърляв, грешен живот? Не, но аз не използвам моята святост като основа на връзката си с Бог, да бъда използван от Бог или да получавам от Бог.

ПРИЧИНАТА ДА ЖИВЕЕМ СВЯТО

Причината да живея свят живот е, че ако не го правя, сатана ще нахлуе в живота ми, а аз не мога да си позволя „лукса“ сатана да ми създава проблеми. Опитвам се да живея свято като защита срещу дявола и като свидетелство за другите хора. Принасям го на Бог, защото знам, че Му е приятно, когато ме вижда да действам така, както Той иска, но никога не го използвам като основа на взаимоотношението си с Него. Поради това сатана не може да ме накара да вървя нагоре и надолу емоционално пропорционално на представянето ми.

Намерих мястото на мира в Господа точно там, където го бях издухал по отношение на представянето. Ако някой има нужда от молитва сега, не гледам дали съм живял добре или зле този ден. Знам, че мога да направя най-добрия си удар за хората в молитва и да ги изцеля чрез това кой е Исус, а не чрез това кой е Андрю Уомак. Слава на Бога!

Виждал съм някои от най-големите чудеса, когато съм бил на най-ниското си ниво. В интерес на истината, вярвам, че това казва Павел във 2 Коринтяни 12:10, когато казва: „Когато съм слаб, тогава съм силен“. Тъй като Павел разпозна слабостта си и имаше тази истина за благодат и святост в правилна перспектива, когато се провали в собственото си представяне, той можеше да се довери на Бог много повече.

Когато правя всичко както трябва, имам склонност да казвам: „Боже, просто ще ме представиш тази вечер и ти обещавам, че мога да се справя оттам нататък, защото се справих“. Но когато съм го издухал в подготовката си, имам склонност да казвам: „Боже, това трябва да Си Ти“! И обикновено

тогава съм най-използван от Него, защото съм насочил цялото си внимание към Него.

Но Бог избра глупавите неща на света, за да посрами мъдрите; и Бог избра слабите неща на света, за да посрами силните;

още и долните и презрените неща на света избра Бог; и онези неща, които не са, за да унищожи тези, които са,

за да не се похвали никое създание пред Бога. 1 Коринтяни 1:27-29

Бог избра глупавите неща на света, за да обърка мъдрите, долните неща на света, за да обърка силните, и нещата, които не са, за да обезсмислят нещата, които съществуват. Знаете ли основната причина, поради която Бог прави това? Това е така, защото хората, които са глупави, долни или презирани в очите на света (тези без естествен талант или способности), са хората, които се доверяват най-много на Бог. Те нямат на какво друго да се доверят!

Причината, поради която Бог не използва често силните, е, че те първо трябва да спрат да се доверяват на себе си. Причината хората в Африка да се изцеляват толкова лесно е, че нямат на кого да разчитат освен на Исус. Те нямат модерна медицина и аптека на ъгъла. Ако получат главоболие, Исус е единственият им Изцелител. Бог не ни използва много, ако вярваме в собствените си способности и сила.

Бог често използва селски жители, за да проповядва Евангелието точно поради тази причина. Гарантирам ви, че когато сте скитник от Тексас като мен, тогава знаете, че Бог трябва да бъде вместо вас или нямате шанс. И в това има свобода!

Опитвайки се да действаме според Закона, ние направихме точно обратното на това, което Бог възнамеряваше. Смятаме, че знаем какво трябва да направим, за да видим Неговите благословения в нашите служения. Но след като се провалим гръмко, знаем, че не можем да го направим, и сме склонни да се доверим на Исус, вместо да се доверим на себе си.

Природата на Бог никога не е била да ни дава списък на всички неща, които трябва да направим. Природата на Бог никога не е била да убива хора с камъни за събиране на пръчки в събота. Може би изобщо не сме изучавали Словото, но Бог ни обича, независимо дали някога ще отворим Библията в живота си отново.

Моля, не разбирайте погрешно! Божието помазание не се основава на нашето представяне, но ако не отворим Словото, ние сме глупави, защото там са думите на живота. Това е мястото, където получаваме откровение за истинската Му природа и сме освободени.

Ходете на църква, но не ходете, за да можете да си помислите, Боже, ходил съм на църква. Защо не правиш нищо страхотно в живота ми? Не, вие не ходите на църква, защото Бог води записи и ви дава кафяви точки или златни звезди за всеки път, когато присъствате на събрание. Трябва да ходите на църква, за да се покланяте и да слушате от Бог, да израствате чрез взаимоотношения с други вярващи и да намерите мястото, където Бог иска да служите. Ходете на църква, защото това ще промени живота ви. Бог все още ви обича, ако останете вкъщи, но просто няма да познаете любовта на Бог без общение и взаимодействие в църква. Ако не живеем свят живот, Бог ще ни обича по същия начин. Но ако не живеем

свят живот, ще позволим на сатана да проникне в живота ни и няма да преуспяваме при такива обстоятелства.

ВЗАИМООТНОШЕНИЕТО Е ВСИЧКО

Понякога позволяваме на знанието да ни надува и това ни прави егоцентрични и по-фокусирани върху това, което Бог може да произведе за нас, отколкото върху самия Бог. Сега не е нужно да избираме едното или другото. Не е нужно да се връщаме на мястото, където всичко, което правим, е просто да обичаме Бог и да имаме преданост към Него, но не знаем каква е Божията воля за живота ни.

Не е нужно да живеем в робство на греха и на Закона през целия си живот. Не е нужно да мислим, че Бог не иска да преуспяваме. Не е нужно да мислим, че Бог е взел нашите близки. Не е нужно да се връщаме към цялата тази човешка традиция. Но също така не е нужно да се връщаме на мястото, където всичко, което правим, е просто да изучаваме доктриналното знание за Бог.

Можем да Го познаваме и да ходим в живот на изобилие и да раждаме вяра в живота си. Наистина вярвам, че Бог се опитва да доведе тези неща в хармония в тялото на Христос. Той ни призовава във взаимоотношение с Него, където Той наистина е центърът на всичко. Чух песен, която казва: „Бих дал последния си дъх, за да Го познавам в Неговата смърт и възкресение“. Това е мощно изявление – и е полесно да го изпеете, отколкото да го изживеете – но това е, към което Бог ни призовава.

Спомням си, когато минах през катакомбите на Рим, когато бях само на осемнадесет години. Четох за

преследването и изпитанията на ранните християни. Те погребвали мъртвите си в стените по протежение на катакомбите, защото римляните осквернили гробните им места. Вярващите носели мъртвите си в катакомбите за погребение, защото там се събирали за църква, за да могат да защитят гробовете на своите близки.

По цялата дължина на катакомбите имаше надписи и си спомням, че един от тях гласеше: „Тук лежат жена ми и тримесечната ми дъщеря, които гордо дадоха живота си за Исус Христос в Circus Maximus днес“. Чувствах се поразен от посвещението, което проникваше в това място. Това ме осъди.

В Америка днес хората не обичат да мислят за смъртта за Господ. Обичаме да мислим за живота за Господ. Обичаме да мислим за изобилието на Бог и материалните неща. Защо много от нас се страхуват или не желаят да дадат последния си дъх, само за да познаят Бог в Неговата смърт и възкресение, за да подредят приоритетите си така, че Бог да е центърът на живота ни?

Ако внезапно помоля някого да стане точно по средата на някое от моите събрания и да сподели някои от добрите неща, които е получил от Бог, през повечето време ще му се върже езика и няма да може да изкара нищо. Защо е това? Защото в момента, в който станат, те са съзнателни за себе си. Те вече не обръщат внимание на това, което Бог е направил, но се чудят какво ще си помислят за мен?

В момента, в който се загрижим за себе си, ние не сме добри канали, които Бог да използва в служение. Вярвам, че тези ранни християни са загубили чувството си за себе си в Исус. Той беше самият им живот и дъх и това е начинът, по който трябва да

бъдем и ние. Когато живеем така, живеейки за Него, а не за себе си, святостта просто излиза. И когато служим на хората, Бог може да ни използва по-ефективно и мощно.

ГЛАВА 8

БОЖИЕТО НОВО ВИНО

Учихме за природата и характера на Бог и причината да разберем истинската Му природа. Видяхме как Бог се отнася към човечеството от времето на Адам до днес. Имало и все още има много объркване по този въпрос и затова много хора не разбират истинската природа на Бог. Сега знаем защо повечето хора смятат, че Бог е някакъв шизофреник – Той действа по един начин според Стария завет и по друг начин според Новия завет – и много хора се опитват да комбинират двата завета, без особен успех.

Видяхме също, че Старият завет допълва Новия завет и сочи към Новия завет. Старият завет подготви пътя за Новия завет. Но ако се опитаме да живеем под Новия завет и Стария завет едновременно, това е като да вземем ново вино и да го поставим в стари мехове: старите мехове ще се спукат и виното ще изтече. Това е като да се опитвате да зашиете нова кръпка върху стара дреха. Когато облеклото се изпере и изсуши, новата кръпка ще се свие, но старата тъкан няма останало свиване; дрехата ще се разкъса.

Точно за това говореше Исус, когато поучаваше тези притчи в Лука 5:36-39. Религиозните водачи се опитваха да Го накарат да действа според старозаветните традиции и доктрини. Когато Исус каза, че новото вино не може да се налива в стари мехове, Той говореше за Новия и Стария завет.

С милост и истина беззаконието се изкупва и чрез страха от ГОСПОДА човек се отклонява от злото. Притчи 16:6

Това е мощно, ако наистина се замислим и анализираме. Първата част казва, че чрез милост и истина беззаконието се изчиства. Единственият начин, по който някога ще бъдем преобразени, е отвътре навън чрез милост и истина, защото добротата на Бог е това, което ни води към покаяние.

Последната част от този стих казва, че чрез страха от Господа хората се отдалечават от злото. Чрез гняв, осъждане, обвинение и страх можем да накараме хората да се отдалечат от злото. И така, Бог даде старозаветния закон, управление на гняв и осъждане, за да пази хората от грях. Той се отнасяше строго към греховете на хората, не защото това беше истинското отношение на Бог или начинът, по който Бог наистина се чувстваше към нас, но внушаваше страх у нас, който ни предпазваше от грях.

Законът спря растежа на греха на земята и ни накара да се отдалечим от злото, но не можеше да направи нищо, за да промени вътрешния човек, наистина да промени нашите желания и да извърши трансформацията вътре в нас, която Бог желае. Законът беше напълно безсилен да направи това.

Новозаветните книги Римляни, Галатяни и Евреи показват, че старозаветният закон е слаб и негоден, че е близо до изчезване. Галатяни 3:12 казва, че старозаветният закон „не е от вяра“. Римляни 14:23 казва, че „всичко, което не е от вяра,“ е грях. Това са силни твърдения.

За целта си Старият завет беше добър, но беше напълно неспособен да ни промени отвътре. Милостта и истината правят това. Всичко, което Законът направи, беше да ни накара да се отдалечим от злото за известно време и да разкрие нуждата ни от Спасител. Но когато Исус дойде в живота ни с милост

и истина, грехът беше изчистен от нашия вътрешен човек.

НОВОЗАВЕТНА ТРАНСФОРМАЦИЯ

Една моя добра приятелка, която ще нарека Джил, има дълго свидетелство, което тук ще съкратя много. Тя остава сираче, когато е на шест години. Майка ѝ починала, а баща ѝ не можел да се справи със ситуацията; той станал пияница. Той настанил Джил в сиропиталище и ѝ казал: „Ще се връщам и ще те посещавам всяка събота“. Той се върнал първата събота, но след това никога повече не се върнал.

Всяка събота тя се приготвяла, обличала се, изглеждала възможно най-добре и чакала баща си да дойде. Всички нейни приятели ѝ казвали: „Той никога няма да дойде. Той е като всички останали“. Но тя казвала: „Не моя татко. Моя татко ме обича. Той ще бъде тук“. Тя чакала година след година, но баща ѝ никога повече не се появил.

Джил започнала да усеща това отхвърляне. Тя започнала да жадува хората да я обичат. Всяка събота хората идвали в сиропиталището, за да изберат децата, които ще осиновят. Джил винаги обличала най-добрата си рокля, оправяла прическата си и се държала най-добре. Въпреки че сърцето ѝ се късало отвътре, тя се усмихвала и била щастлива, защото когато хората отиват да избират деца от сиропиталището, обикновено не избират тези, които имат най-голяма нужда. Обикновено не избират тези, които плачат и наистина имат нужда някой да ги обича. Обикновено избират тези, които ще ги благословят най-много.

Повечето хора са мотивирани да се удоволстват във всичко, което правят. Това е начинът, по който те избират своите партньори. Те не избират хора, които могат да обичат и да им помогнат да бъдат всичко, което Бог иска да бъдат; те избират тези, които смятат, че ще ги направят това, което искат да бъдат, тези, които ще им дадат нещо. Те са като вакууми, винаги засмукват всичко към себе си.

Хората, идващи в сиропиталището, не били по-различни. Те не избирали децата, които имат най-голяма нужда от тях. По-скоро избирали тези, от които те имали най-голяма нужда. И Джил се научила, без някой наистина да я учи, че трябва да се представя добре, за да бъде приета. И така, тя се представяла добре. Винаги се е държала най-добре.

Джил никога не била осиновена, но е успяла да преодолее някои от естествените неуспехи. Тя била избрана за президент на своя старши клас и станала кралица на завръщането у дома. Тя била избрана за най-популярна и най-красива. Тя спечелила всички награди, но отвътре за нея това винаги било просто добро представяне. Тя никога не позволила на никого да види истинската нея. Целият ѝ живот бил изпълнения, опитвайки се да спечели благоволенieto на някой друг.

Най-накрая тя срещнала мъж, когото ще нарека Рей. Той бил отгледан в християнски дом и имал доста неща за него. Той обичал Джил и те се оженили. Тя не можела да готви, затова стояла будна дълги часове, учейки се, учейки се да готви и опитвайки се да измисля ястия. Въпреки че готвенето ѝ все още било ужасно, Рей изяждал ястията и не казал нищо за тях.

Джил винаги се представяла добре. Тя никога не позволявала на съпруга си да я види с ролки или без

грим. Ставала рано, за да се увери, че е перфектна, преди някой да я види. Тя се опитвала да се представя и да запази този образ на съвършенство.

Накрая, след няколко месеца брак, Джил и Рей се скарали. Джил започнала да плаче. По-късно тя каза, че когато плачела, просто изглеждала ужасно. Носът ѝ се зачервил, очите ѝ били зачервени, спиралата ѝ се разтекла и тя развалила изкуствения си вид. Тя вярваше, че най-накрая е провалила доброто си представяне.

Точно по средата на битката тя казала на Рей: „Добре, остави ме. Знам, че ще се разведеш с мен. Просто ме остави и виж дали ми пука“.

Рей я погледнал и казал: „Да се разведе с теб? Само защото не сме съгласни с нещо? Джил, аз те обичам. Няма значение дали сме съгласни с всичко или не, аз няма да се разведе с теб“.

Нещата, които той казал, тотално я разбили. Тя не можела да повярва, че някой я обича дори когато представянето ѝ не било перфектно. Въпреки несигурността ѝ, съпругът ѝ я обичал безусловно и ѝ дал да разбере, че не е нужно да се представя, за да спечели любовта му. Ако тя била в най-лошото си състояние, той все още я обичал по същия начин.

Любовта на Рей – която беше безусловната любов на Исус, работеща в сърцето му – промени живота на Джил. Днес тя е един от най-сигурните хора, които познавам, защото вече не ѝ се налага да се представя добре. Тя е сигурна в любовта на Бог, която видяла чрез съпруга си. Отнело е дълъг период от време, но тя има едно от най-мощните свидетелства, които съм чувал.

Когато Джил разказваше историята си, аз се идентифицирах с нея. Всъщност не се представях

добре за други хора, но се представях добре за Бог. Докато растях, се представях духовно през целия си млад живот. Опитах се да направя най-доброто, на което бях способен — никога да не казвам ругатни, никога да не пия алкохол и никога да не пуша цигара. Бях толкова добър, колкото е възможно, и въпреки това вероятно се чувствах по-осъден и по-необичан от Бог от мнозинството, които бяха навън в света, живеещи в грях, пиене, купони, живеене на педали и правене на всичко останало.

Споделих как се събуждах в студена пот, като сънувах, че пуша цигара и горя в ада за това. Аз също влизах в ресторанти и виждах всички тези мръсни думи, надраскани по стените на умивалнята, и само защото виждах тези думи, си тръгвах оттам, чувствайки се напълно виновен, осъден и осквернен. Отне ми дни, понякога седмици, за да преодолея излагането на този вид неща. Хората, които не са възпитани в строга религиозна среда, под осъждане, имат проблеми с това.

КОЛКО ГРЯХ Е ТВЪРДЕ МНОГО?

Грехът е смъртоносен, дори ако просто го рационализирате, като кажете: „Е, всички живеят по този начин“. Може да не се чувствате толкова виновни, колкото мен, но грехът все пак ще ви унищожи и ще ви изпрати в ада, освен ако не отдадете целия си живот на Исус и нямате интимно взаимоотношение с Бог.

Въпреки че изглеждаше, че водя свят живот според стандартите на повечето хора, бях под такава вина и осъждане, че няха свобода да обичам Бог или да вляза в интимно взаимоотношение с Него. Бях на

една ръка разстояние от Него и Той ми изглеждаше много безличен. Знаех, че Исус е моят Спасител и че съм новороден, но нямах интимно взаимоотношение с Татко. Не можех да имам, докато бях под толкова много вина и осъждане. Беше невъзможно.

Намирам, че това е мястото, където са повечето християни днес и причината е поради старозаветната концепция за Бог. Хората не са обновили умовете си и смятат, че Бог е на път да ги хване. Те вярват, че първия път, когато съгрешат, Бог няма да ги благослови или да има нещо общо с тях.

Ако сте новородени и изпълнени с Духа, вероятно не вярвате, че Той ще ви изпрати в ада, но повече от вероятно вярвате, че Той няма да ви даде това, което поискате. Вероятно чувствате, че Той ще ви позволи да се „задушите в собствения си сос“, защото смятате, че го заслужавате.

Повечето от нас вярват, че ще получат това, което заслужаваме от Бог — с изключение на ада. Но това не е природата на Бог.

Когато хората не знаят този факт, те непрекъснато се опитват да се представят добре и полагат достатъчно усилия, за да кажат: „Боже, виж какво направих. Не е ли достатъчно“? Никога няма да е достатъчно. Никога няма да направим достатъчно. Ако можехме да направим достатъчно, за да заслужим Божиите благословения, нямаше да има нужда Исус да идва и да умира за нас!

Това не означава, че трябва да живеем в грях и да казваме: „Слава на Бога, ние просто получаваме нашите благословения чрез това, което Исус е направил. Ние просто ще живеем в грях, тъй като това няма значение“. Не! Липсата на святост ще засегне отношенията ни с дявола! Сатана ще ни доминира,

ако живеем нечестив живот, и това в крайна сметка ще повлияе на способността ни да общуваме с Бог.

Крадецът влиза само за да открадне, да убие и да погуби. Йоан 10:10

Не давайте място на дявола в живота си. Ако живеете в грях, вие омърсявате съвестта си и закоравявате сърцето си към Бог. Но Божията любов все още е последователна към вас, независимо от това какво сте направили. Сега тази концепция може да ви накара да кажете: „Просто не мога да повярвам това, братко. Не мога да повярвам, че Бог ме обича с грях в живота ми“.

Е, нека попитам следното: Какво е грях? Грехът не е само нещата, които сме направили, които са грешни, но Яков 4:17 казва: „И така, ако някой знае да прави добро и не го прави, за него това е грях“. Ако използваме същата дефиниция за грях, която дава Библията, тогава всеки един от нас няма да практикува откровението, което Бог ни е дал. Няма нито един човек, който да се е молил непрестанно, който да е търсил първо Божието царство през цялото време, който да се е посветил на служене на Бог само във всеки момент и който да е обичал другите хора като себе си.

Нито един човек не върви съвършено във всяка сфера на живота. Ако някой не ходи съвършено, значи живее в грях! И ако Бог не може да общува с някой, който има грях в живота си, тогава Бог няма с кого да общува! Ако Бог не може да използва никого, който е мръсен съд, значи Бог няма кого да използва.

В духа си аз съм напълно чист, но в плътта си все още правя грешки. Аз не съм съвършен, нито пък вие. Някои казват: „Аз просто не вярвам, че Бог може да обича хора с грях в живота им“. Тези хора са

започнали да категоризират греха! Те действително казват: „Сега, тези грехове са достатъчно лоши, за да ви вкарат в грешна позиция пред Бог. Но тези други грехове са някак на границата. И тогава някои от тях са малки бели грехове, които всички ние правим, но можете да се справите с онези“.

Това изобщо не е Божията система! Яков 2:10 казва: „Защото, който опази целия закон, а съгреши в едно нещо, бива виновен във всичко“. Хора, това казва Библията. Това е начинът, по който Бог го вижда!

Никога през целия си живот не съм казвал ругатни, но съм виновен за богохулство, защото Божият закон е съвършен стандарт. Законът е като голям стъклен прозорец, минаващ през цялата предна част на аудитория. Мога да стрелям с ВВ през него, да прокарам пиано през него или да карам камион през него. Размерът на обекта няма значение. Ако счупя прозореца, той е счупен! И за да го смените, трябва да се смени целият.

Божият стандарт е съвършенството. Или трябва да бъда съвършен, или в противен случай имам нужда от Спасител, който е съвършен за мен. Така че, въпреки че съм нарушил Божия закон в нещо, което може да е малко в сравнение с някои други хора, аз напълно съм нарушил Божия закон. Божият закон е съвършенство.

Има стотици различни заповеди, но ние трябва да ги спазваме всички, за да бъдем съвършени. Ако изобщо сме направили някакви грешки, имаме проблеми с Бог, освен ако нямаме Спасителя. И ако имаме Спасителя, тогава ще влезем чрез Неговата милост и чрез това, което Исус направи за нас – не чрез това, което ние сме направили.

Ако това е така, тогава защо трябва дори да се опитваме да живеем свят живот? Защото сатана ще се възползва, ако отворим вратата за него дори и само една цепнатина. Всичко, от което сатана се нуждае, е един процент, за да се докопа до живота ни, а това докопване може да прекъсне интимността ни с Бог. Когато съгрешим и дадем място на дявола, точно това се случва – даваме мястото на Бог в живота си на дявола. Така че, веднага щом го осъзнаем, ние просто трябва да се покаем, да възстановим интимността си с Бог и да изгоним дявола!

И така, покорете се на Бога. Съпротивете се на дявола, и той ще побегне от вас.

Приближете се към Бога, и ще се приближи и Той към вас. Измийте ръцете си, вие грешници, и очистете сърцата си, вие колебливи. Яков 4:7-8

Това е новото вино: да се подчиняваме на Бог, да се приближаваме до Него и след това в Неговата сила и увереността на Неговата безусловна любов ръцете ни се очистват и сърцата ни се пречистват от греха.

Забележете, че Яков нарича вярващите грешници. Много от нас ще признаят, че от време на време са двулични, но не смейте да ни наричате грешници! И какъв е Божият отговор в Неговото Слово? Подчинете се на Него. Приближете се към Него. И тогава можем да бъдем пречистени и очистени – и да се отървем от дявола.

Старозаветният закон трябваше да ни даде толкова строг стандарт, че най-накрая светкавично бързите ни умове просветнаха, че просто не можем да го направим – нуждаехме се от Спасител. Това е вярно преди да бъдем спасени и след като сме спасени. Исус ни спаси от вечна смърт и от ада в деня, в който се

новородихме, но Той ни спасява от грях, болест, бедност и всички атаки на сатана всеки ден от живота ни на земята.

Религията казва, че ако правим тези неща и спазваме Закона, тогава Бог ще ни благослови. Религията иска да спрем да се доверяваме на Бог и да се вгледаме в себе си. Трябва да престанем да се доверяваме на собствените си усилия и да работим, за да спечелим Божиите благословения! Започнете да разчитате и да почивате на това, което Исус е направил, вместо на това, което ние сме направили.

Когато правим това, ние поставяме новото вино в нов мех!

ГЛАВА 9 СИЛАТА И РАДОСТТА В БОГОСЪЗНАНИЕТО

В Стария завет видяхме гнева и присъдата на Бог над хората поради тяхното непокорство. Той се опитваше да им покаже, че освен ако не са свършени, те не заслужават неща от Него.

Разбира се, никой не можеше да бъде свършен под Стария завет, защото сърцата им не бяха трансформирани. Ето защо Бог ги накара да принасят животински жертви и да дават материални приноси. Но книгата Евреи очертава много ясно, че ние имаме достъп до жертва, която сложи край на всички жертви. Исус принесе една жертва за греховете за всички времена. Той ни е очистил, така че вече няма нужда да имаме повече съзнание за грях.

Старозаветният закон ни даде познание за греха и това причини най-големия проблем на човечеството след грехопадението: егоцентризма. Тези, погълнати от спазването на Закона, са обсебени от греха си, което означава, че винаги се фокусират върху себе си. Такива вярващи винаги са самосъзнателни. Те осъзнават дали са съгрешили или не са съгрешили. Те са много чувствителни към това колко са виновни и колко са паднали.

Егоцентризма ще опустоши вярващите в тяхното взаимоотношение с Бог.

Вярвам, че това, което пречи на повечето от нас да бъдем свидетелите за Исус, каквито трябва да бъдем, е, че сме толкова наясно колко далеч сме от свършенството, че се чувстваме виновни, опитвайки

се да говорим с другите за Господ. Ние сме самосъзнателни, постоянно мислим какво ще си помислят тези хора за нас.

Начинът да станем смели е да бъдем толкова богосъзнателни, че да забравим за себе си. Можем да загубим самосъзнанието в Бог. Можем да стигнем до мястото, където не ни е грижа за себе си и какво мислят другите хора. Можем да бъдем изцяло богоцентрични.

КАК ДА СМЕ ЕГОЦЕНТРИРАНИ

Най-лесният начин да станете егоцентрични е просто като кажете: „Добре, ще забравя за себе си“. В момента, в който започнете да се фокусирате върху себе си и започнете да казвате: „Аз, махни се от пътя ми“! вие връщате вниманието си върху себе си!

В моето религиозно минало бях научен да „умирам за себе си“. В Библията има истина за това да умреш за себе си, но идеята ми как да го направя вероятно ще звучи глупаво. Търсех Бог с всичко, което имах, и чух един човек да казва, че за да умре за себе си, той си е представял себе си на електрически стол, като онези, използвани за екзекутиране на престъпници.

Всяка сутрин се събуждах, сядах и си представях, че се привързвам за този електрически стол. Докато се закопчавах, назовавах всяка една от жалките си характеристики, докато не изброях всичко гнило в мен. Държах това, докато не видях колко съм ужасен. Правейки това, мислех, че „включвам електричеството“ и се саморазпъвам. Опитвах се да умра за себе си, като осъзнавах колко ужасен беше „азът“.

Но не проработи. Най-накрая осъзнах, че опитвайки се да умра за себе си по този начин, всъщност прекарвах повече време в мислене за себе си и фокусиране на вниманието си върху греха си, отколкото когато и да било преди. Бях по-егоцентричен от всякога!

Бях толкова религиозен, хората ме потупваха по гърба и казваха колко съм смирен, защото бях толкова потиснат. Повечето хора вярват, че гордостта е да си мислят, че са по-добри от всеки друг, че никой не е толкова добър, колкото са те. Това е една форма на гордост, но казвайки: „О, аз съм най-жалкото нещо, което някога е ходило по лицето на земята!“ е по-висша форма на гордост.

Повечето християни смятат, че това не е гордост; това е нещо друго. Не, най-просто казано, гордостта е егоцентризъм. И независимо дали сме егоцентрични, като мислим, че сме по-добри от всички останали, или като мислим, че сме по-лоши от всички останали, ние все още сме егоцентрични. А егоцентризъмът е гордост.

Можем да станем по-егоцентрични, като мислим, че сме изметта на земята, отколкото бихме могли да мислим, че сме по-добри от всички останали. Това е така, защото е много по-лесно да се свържеш с това да си по-лош от всички останали, отколкото да си по-добър от всички останали.

Лесно е да се предположи, че в крайна сметка ще се появи някой по-добър, но ако наистина сме на себе си, можем да вярваме, че никой по-лош никога няма да дойде! Или поне няма да знаем, че някой е по-лош, защото мислим, че познаваме себе си по-добре, отколкото познаваме другия човек!

КАК ДА ЗАГУБИМ ЕГОЦЕНТРИЧНОСТТА

Вместо да умра за себе си чрез моя „електрически стол“, аз всъщност възкресях и прославях себето си, като фокусирах вниманието си върху него. Начинът да умрем за себето си е да насочим вниманието си върху някой друг толкова много, че да забравим за себе си — както когато се влюбим.

Когато се влюбите, ставате толкова съзнателни за този човек, че напълно забравяте за себе си. Ще казвате и правите неща, които никога не бихте направили при нормални обстоятелства. Когато сте влюбени, можете да станете толкова съзнателни за него или нея, че всъщност да забравите за себе си.

Изливах цимент преди да стана служител. Шефът ми беше християнин, а най-добрият ми приятел беше в екипажа. Вероятно водихме средно по един човек на ден при Господ – шофьорите на камионите, хора, които ни продаваха освежителни напитки и други. Но повечето от работниците от екипажа не бяха спасени и ние постоянно им свидетелствахме. Те просто не можеха да преценят колко голям пуританин бях и винаги се опитваха да намерят нещо нередно с мен. Винаги ми създаваха трудности.

Когато съпругата ми, Джейми, и аз за първи път бяхме заедно и се сгодихме, за да се оженим, те просто не можеха да повярват, че се държа честен и чист през цялата връзка. Те ми създаваха трудности всеки ден на работа и казваха: „Ъ-ъ, снощи си бил навън и си играл на облизано лице“! Те винаги ме обвиняваха, подиграваха ми се и се опитваха да ме ядосат.

Истината беше, че Джейми и аз бяхме сгодени, за да се оженим, преди изобщо да се хванем за ръце. Беше удивително как Бог ни събра и аз бях толкова

очевидно влюбен в нея, че момчетата от екипа непрекъснато ме смазваха. Така че избягах темата и се опитах изобщо да не споменавам и да не говоря за Джейми на работа. Един ден беше много горещо и аз измазвах бетона, където щеше да бъде монтиран еркер. Докато работех, водата се носеше към върха на цимента, докато не видях отражението си в него. Докато седях там и работех, осъзнах, че казвам „Джейми, обичам те“ отново и отново. Казвах го на глас. Отначало си го мислех, а след това започнах да казвам: „Джейми, обичам те“. Тогава погледнах надолу във водата и видях не само собственото си лице, но и всички тези други лица около мен! Наистина ме измъчиха след това!

Никога не бих казал нещо подобно, ако бях самосъзнателен. Но бях толкова увлечен от мисълта за Джейми, че буквално изгубих съзнание за себе си. Знаете ли, че така трябва да бъде с Господ в живота ви? Начинът, по който умираете за себе си, не е като си мислите, че съжалявате и фокусирате вниманието си върху себе си. Начинът да умрете за себе си е да насочите ума си толкова към Бог и кой е Бог, че буквално да загубите съзнание за себе си.

Можете да загубите самосъзнанието си в Бог. На 23-ти март 1968 г. имах преживяване с Господ и чрез него Бог промени живота ми. Бях толкова погълнат от това колко много ме обича Бог, че честно казано просто загубих съзнателен контакт със света. Минаха четири месеца и половина, преди да се сетя, че има телевизия или радио. Дори нямах никакви познания за това, което правя. Станах напълно забравил за себе си.

По природа съм интроверт. Когато бях в гимназията, някой ми казваше „добро утро“ и

минаваха две пресечки по-късно, преди да успея да му кажа „добро утро“. Просто не можех да говоря с хора или да се свързвам с тях, защото бях толкова интровертен. И все пак, когато видях колко много ме обича Бог, бях толкова погълнат от Божията любов и това, което Той беше направил за мен, че дори не мислех за себе си.

Промених се до степен, в която хващах хората, излизаци от смесените магазини, ако имаха кутия цигари или каса бира, и казвах: „Отиваш в ада и имаш нужда от Исус“! Бих го направил точно пред всички. Сега, това не е най-добрият начин да свидетелствате и Бог ми е дал мъдрост оттогава, но това, което казвам е, че в мен имаше пълна трансформация. Напълно забравих за себе си, като осъзнах колко много ме обича Бог. Божията любов преобрази живота ми.

Старозаветният закон никога не направи това. Законът никога не ме промени. Законът само ме накара да осъзная колко голям грешник бях, защото това беше служение на смърт и осъждане. Законът ме възпрепятства да върша някои грехове, но все още бях напълно егоцентричен. А да бъдеш в капана на егоцентризма е робство.

Бог ме освободи, като разкри Своята безусловна любов към мен. Любовта не ме насърчи да живея в грях. Всъщност започнах да живея още по-свят живот от преди. Но разликата беше, че сега го правех от любов към Бог, вместо да се опитвам да спечеля Божиите благословения.

БОЖИЯТА ЛЮБОВ

Ако разбирате за какво говоря, тогава ще разберете, че излизането от закона на Стария завет

няма да ви освободи да грешите – то ще ви освободи от греха. Греховете, които сте извършили, вече няма да ви тежат или да ви карат да се чувствате победени и негативни. Божията любов ще захвърли целия този грях зад вас. Божията любов ще прекъсне господството на този грях над вас, така че можете да започнете да търсите и преследвате Неговата воля за живота си. Слава на Бога!

Но понеже Христос дойде като Първосвещеник на бъдещите добрини през по-голямата и по-съвършена скиния, не с ръка направена, тоест не от настоящото творение, и не чрез кръвта на козли и на телета, а чрез Собствената Си кръв,

Той влезе веднъж завинаги в Светилището и придоби за нас вечно изкупление.

Защото, ако кръвта от козли и от юнци и пепелта от юница, с които се поръсваха осквернените, освещава, за да се очисти плътта,

колко повече кръвта на Христос, който чрез вечния Дух принесе Себе Си без недостатък на Бога, ще очисти вашата съвест от мъртви дела, за да служите на живия Бог! Евреи 9:11-14

Исус влезе веднъж в святото място. Той не влезе много пъти, но веднъж, и придоби вечно изкупление за нас. Това е важно. Стих 13 говори за старозаветната администрация; тези жертви можеха да изкупят греховете на старозаветните вярващи, но не можеха да пречистят духовете им. За да бъде съсредоточена върху Бога вместо върху себе си, съвестта трябва да бъде изчистена от мъртви дела и чувства на вина, осъждане и неадекватност. Само жертвата на Исус е напълно способна да направи това.

В плътта признавам, че съм неадекватен, но в духовния човек вътре Бог ме е подготвил и имам всичко, което Исус ми е предоставил. Християните ходят в различна степен на тази сила, но всички вярващи имат стандартното оборудване. Бог няма изчистени модели.

Всички ние дойдохме с пълно снабдяване за всичко чрез Исус. Поради това можем и трябва да изчистим съвестта си от мъртвите дела. Ние трябва да бъдем пречистени от съзнанието за грях и самосъзнанието и да бъдем напълно съзнателни за Бога.

Защото законът, съдържайки в себе си само сянката на бъдещите добрини, а не самия образ на нещата, не може никога чрез едни и същи жертви, които непрекъснато се принасят, година след година, да направи съвършени онези, които пристъпват да жертват.

В противен случай не би ли престанало принасянето на жертвите, защото тези, които ги принасят, веднъж очистени, не биха имали вече никакво съзнание за грехове? Евреи 10:1-2

Ако старозаветните жертви можеха наистина да направят това, което представяха, те щяха да спрат да се принасят. Картината, която беше дадена чрез тези жертви, беше очистване от греха. Ако наистина работеха, тогава щяха да спрат да бъдат принасяни, защото поклонниците щяха да бъдат пречистени и повече нямаше да имат съзнание за своя грях.

Но в тези жертви има спомен за греховете всяка година.

Защото не е възможно кръвта от юнци и от козли да отстрани греховете.

Затова Христос, като влиза в света, казва: „Жертва и принос не си пожелал, но приготвил си Ми тяло;

всеизгаряния и жертви за грях не са Ти угодни.

Тогава казах: Ето, идвам – в свитъка-книга е писано за Мен – да изпълня Твоята воля, о, Боже.“

Като казва първо: „Жертви и приноси, и всеизгаряния, и жертви за грях не си пожелал, нито са Ти угодни“ – които се принасят според закона –

а после казва: „Ето, дойдох да изпълня волята Ти“, Той отменя първото, за да постанови второто; Евреи 10:4-9

За да обобщим този пасаж от Писанието, това, което старозаветните жертви не можаха да направят, Исус го направи! Ако старозаветните жертви можеха да работят, те щяха да пречистят съвестта ни до такава степен, че нямаше да имаме повече съзнание или осъзнаване за греха. Старозаветните жертви не можаха да го направят, но новозаветната жертва на Исус го направи.

Нашето наследство чрез Исус е, че можем да бъдем толкова съзнателни за Бога, толкова обичани, толкова простени и толкова пречистени от греха си, че можем да се приближим до Бог без никакво съзнание за грях.

Някои хора може да кажат, че просто не могат да се свържат с това. Те вярват, че когато дойдем пред Бог, трябва да започнем да изповядваме греха си. Знаете ли защо молитвата е тежък труд за повечето

хора? Защото вместо да дойдем в общение с Бог и да Му се покланяме за това, което е Той, ние влизаме и веднага започваме да Му казваме кои сме и какво сме направили погрешно – влачейки целия този стар боклук и напомняйки си колко гнили и недостойни сме. В резултат на това времето ни за молитва не е толкова приятно. След малко ни става тежко.

Почти всеки би предпочел да гледа футболен мач, отколкото да се моли и да си спомня колко е гнил през цялото време. Може би имат нещо, за което трябва да се молят, но вместо това гледат мач. Защо? Защото между всяка игра коментаторите не казват: „Вие жалки неща. Вие сте съгрешили срещу Бог. Повечето от вас не сте си дали десетъците тази седмица. Не сте живяли правилно. Не сте се отнасяли към съпрузите си както трябва или не сте прекарвали време с децата си“.

Ако спортните коментатори започнеха да ни говорят всяка гнилост за нас между всеки мач, щяхме да изключим телевизора. Рекламите също ни служат. Те се опитват да ни кажат всичко, което ни кара да се чувстваме така че да купуваме техните продукти. Те обикновено ни карат да се смеем и да се чувстваме добре. Така че, ние предпочитаме да избягаме в телевизията, отколкото да чуем колко сме гнили в молитвата.

Понякога е необходимо да изповядваме грехове, но никога не се чувстваме добре. И гарантирам, че ако взаимоотношението ни с Бог винаги се върти около това да дойдем пред Него и да Му кажем колко съжаляваме, тогава няма да ни е приятно да прекарваме време с Него. Бог не желае това, но това е начинът, по който повечето от нас са обусловени да мислят. Ако това е отношението, което сте възприели,

дяволът не трябва да ви осъжда, защото вие вече вършите толкова добра работа, като осъждате себе си!

Повечето от нас са били толкова религиозно научени, че влизаме да се молим, лягаме на килима, разхождаме се наоколо, плюем върху себе си и говорим колко сме ужасни и гнили. Тогава се чудим защо не се радваме на Божието присъствие повече !

Ако все още не сте го правили, защо не дойдете в присъствието Му, не Му позволите да ви обича и просто започнете да Го хвалите за това, което е в момента? Ти си Негово дете и Той те обича – без значение какво се е случило след последната ти молитва!

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Това, което представих, е наистина много просто и всеки християнин заслужава да го знае. Тъжно е да го кажа, но мисля, че не повече от един от хиляда християни има тази точна представа за природата на Бог.

Повечето от нас се приближават към Бог, без да осъзнават своето изкупление и това, което Исус наистина направи за нас. Ние сме в постоянен режим на опити да се представим добре. Слагали сме вярата си в това, което ние сме направили, вместо да вярваме в това, което Исус направи. И веднага щом сатана посочи нещо, което сме направили грешно, ние започнахме да се самоосъждаме и да казваме на Бог, че сега разбираме защо нещо не работи в живота ни.

Знаете ли защо беше толкова лесно да се новородим? Тъй като ни беше казано, че е изцяло основано на това, което Исус е направил – не нашата доброта, изучаване на Библията, молитва, посещение на църква или десетъци ни квалифицираха да получим спасение. Беше изцяло основано на това, което направи Исус, само на Неговите заслуги и доброта. И така, успяхме да повярваме в Исус, независимо колко зле бяхме, и да получим най-голямото чудо, което може да се случи.

Но когато става дума за изцеление, преуспяване или освобождение, ние сме склонни да погледнем какво сме направили и да кажем: „Боже, ние правим най-доброто, което можем – достатъчно ли е“? Не, не е достатъчно и никога няма да бъде! Изучаваме Словото, молим се на езици и вършим всякакви духовни неща, които трябва да правим. Но трябва да

ги правим, за да се изградим и да Го опознаем по-добре, а не да се опитваме да Го накараме да иска да ни благослови или да Му създадем по-добро впечатление за нас. Трябва да правим тези неща, за да останем силни и да завършим силни в това духовно състезание. Причината да изповядвам Божието Слово или да се моля на езици не е да раздвижа Бог, а да се приближа до Него. Святостта не променя отношението на Бог към мен, но променя моето отношение към Него.

А те го победиха заради кръвта на Агнето и заради словото на тяхното свидетелство и не възлюбиха живота си дори до смърт. Откровение 12:11

Аз побеждавам дявола чрез кръвта на Агнето и чрез словото на моето свидетелство (или изповядване на вяра в тази кръв). Не побеждавам дявола, защото съм впечатлил Бог с делата си. Не извивам ръката на Бог с молитвите си и Бог не е впечатлен от голямата ми способност да изповядвам Словото Му. Познавам някои хора, които дори не знаеха как да изповядват Божието Слово, но виждаха чудеса да се случват, защото сърцата им бяха прави. Получаването от Бог ще работи по-добре, ако сърцата ни са прави и изповядваме Божието Слово, но Бог гледа на сърцето.

Причината, поради която хората толкова лесно могат да получат неща от Бог при спасението, е, че тяхната вяра е изцяло в Исус. Но след като се новородят, те започват да се доверяват на себе си, а това е робство. Убеден съм, че въпреки че хората са посветили живота си на Господ, новородени са и знаят, че Бог ги обича, те не изпитват тази любов, защото ходят в това, което са направили, вместо да ходят в Божиата любов.

Това описва ли ви? Виждате ли как Исус ви обича безусловно? Или чувствате, че Исус ви обича пропорционално на това, което „заслужавате“? Ако чувствате, че не заслужавате много, няма да се отворите, за да позволите на Бог наистина да ви обича.

Бог иска да ви призове в тайно място на близко, интимно общение с Него. Той копнее за това. Бог копнее за вас, но може би не сте си позволили да се приближите до Бога, защото не се чувствате достоен. Може да вярвате, че ще бъдете като лицемер, който идва пред Него и Той ще ви накаже, ще ви се скара и ще каже: „Как смееш да мислиш, че имаш право да влизаш в присъствието Ми, жалък червей“?

Може да не го изразите точно с тези думи, но може би това е вашата концепция. Чуйте това: Бог гледа сърцето ви. Бог гледа вашия духовен човек вътре във вас. И във вашия духовен човек, вие сте праведни, святи и чисти! Можете да дойдете и да подпрете краката си пред Бог и да кажете: „Татко, Тате“ или „Абба, Татко“. Можете да се свържете с Него по интимен, личен начин.

Бог ни обича и много от нас са били държани далеч от тази интимна връзка поради съзнание за грях – съвестта ни си спомня и е обсебена от нашия грях. Ние гледаме на себе си като на грешници, когато Библията изяснява, че ако наистина разбираме изкуплението, не трябва да имаме повече съзнание за грях.

Затова нека пристъпваме с дръзновение към престола на благодатта, за да получим милост и да намерим благодат, която да ни помага своевременно. Евреи 4:16

Можете да дойдете смело пред престола на благодатта, за да получите милост и помощ в момент на нужда, не само когато сте свършени и всичко върви както трябва, но дори когато сте се провалили и сте в беда. Това е престолът на благодатта, а не престолът на делата или престолът на свършеното изпълнение. Можете да направите това точно сега и нека Бог започне да ви обича.

Може да се наложи да се смирите пред Бог, като кажете нещо като: „Татко, съжалявам. Правил съм всичко със собствените си усилия. Разбирал съм Те погрешно. Мислех, че трябва да спечеля Твоите благословения. Опитвах се да изпълнявам. Мислех, че ще ми дадеш само неща, които заслужавам, и не съм разчитал на Исус. Опитвах се да се доближа до Теб според собствените си заслуги“.

Изповядайте го пред Бог, паднете пред Него и се покайте, казвайки: „Татко, съжалявам“. Започнете да си говорите това, което Божието Слово казва: „Татко, благодаря Ти, че ме обичаш, че ме виждаш чист, очистен и свят“.

Понякога се гледам в огледалото, очи в очи със себе си, и посочвам себе си и казвам: „Андрю, Бог те обича. Ти си свят. Ти си чист, сякаш никога не си съгрешавал“. Възможно е, когато кажете това за първи път, косата на тила ви да настръхне, защото си мислите, Боже, не ме убивай, че казвам това. Но след известно време, докато продължавате да го казвате с вяра, знаейки, че това е Божието Слово, то ще ви послужи и вие ще започнете да го вярвате. Ще започнете да вярвате, че Бог наистина ви обича, и ще стигнете до момента, в който нямате търпение да влезете направо в Неговата престолна зала!

Ако ангел застане на пътя ви и каже: „Какво те кара да мислиш, че си достоен да влезеш тук“? Можете да го смъмрите и да му кажете: „Махни се от пътя ми! Чрез кръвта на Исус аз съм праведен, аз съм свят и съм чист, и аз съм Божие дете. Нямах право да ме спираш“?

Когато дойдете в присъствието на Бог, благодарете Му, че сте този, който Той казва, че сте. Съсредоточете се върху Него и Му позволете да ви служи. Тогава ще започнете да бъдете като Него и няма да имате желание да живеете в грях. Ще започнете да отразявате святостта и ще живеете по-близо до Него.

Изведнъж, вместо да е тежко да се опитвате да се отделите от телевизора, за да прекарвате време с Бог, ще кажете: „Кой има нужда от телевизор“? Ще откриете, че тези плътски неща просто ще отпаднат. Ще откриете, че няма да е трудно да прекарвате време в изучаване на Словото и в молитва, защото прекарвате време с Него.

Прочетох една история за един възрастен мъж, живял през 1800 г. Той казал на слугата си, че ще се моли в гостната и да дойде да го извика след петнадесет минути, когато вечерята е готова. Три часа и половина по-късно слугата най-накрая се насиллил да влезе и да прекъсне този човек. Храната била готова от часове, но мъжът се молел толкова интензивно, на колене с вдигнати ръце, покланяйки се на Бог, че слугата почувствал, че би било подигравка да го прекъсне.

Накрая слугата влязъл и потупал възрастния мъж по рамото. Човекът се обърнал и казал: „О, изтекоха ли петнадесет минути? Времето минава толкова бързо, когато си в присъствието на Бог“.

За повечето от нас обаче петнадесетминутната молитва може да изглежда като три часа и половина! Това е така, защото не сме се докоснали до Божията любов. Грешното ни мислене за Бог ни пречи да разберем Неговата любов, а нашите религиозни традиции и неправилни концепции ни държат на една ръка разстояние от Него.

Ако разберете това, което ви представих в тази книга, това ще ви помогне да влезете смело в светая светих чрез новия и жив път, който Бог осигури чрез Исус. Ще ви даде дързост. Когато започнете да се молите и да общувате с Бог, ще откриете, че хваленето на Бог за час или повече не е тежка работа, а удоволствие, защото знаете какво е направил Бог за вас. Знам, че Бог иска да ви привлече към Себе Си точно сега, докато четете тези думи.

Научихме как да имаме взаимоотношение с Бог, да пребъдваме в Него и да Го опознаем наистина. Може да съм подходил по начин, който ви се е сторил странен, но твърдо вярвам, че когато наистина знаете какъв е Бог – Неговата природа, характер и Личност – ще Го обикнете.

Вярвам, че единствената причина вие или аз да не Го обичаме повече е, че Бог е бил представен погрешно и ние сме Го разбрали погрешно. Поради това ние не сме влезли в това любящо, близко взаимоотношение, което Той желае да има с нас. Ако можем да приемем това, което е представено в тази книга, знам, че това ще ни направи свободни да се насладим на пълноценно и напълно удовлетворяващо взаимоотношение с нашия Татко Бог.

ЗА АВТОРА

Андрю Уомак е израснал в християнски дом в Арлингтън, Тексас, и е отдал изцяло живота си на Господ в много ранна възраст. Но едва след като получава кръщението със Святия Дух като тийнейджър, той започва да преживява силата на Бог в живота си.

В продължение на повече от три десетилетия той обикаля Америка и света, поучавайки истината на Евангелието. Неговото дълбоко откровение за Божието Слово се поучава с яснота и простота, като се набляга на Божията безусловна любов и баланса между благодат и вяра. Той достига до милиони хора чрез ежедневните радио и телевизионни програми Gospel Truth (Истината на Евангелието), излъчвани както в страната, така и в чужбина. Той основава Charis Bible College през 1994 г. и оттогава е създал разширени училища на СВС в други големи градове на Америка и по света. Андрю е създал библиотека от учебни материали, налични в печатен, аудио и визуален формат. И както от самото начало, служението му продължава да раздава безплатни аудио материали на тези, които не могат да си ги позволят.

За да се свържете с Андрю Уомак, моля, пишете, имейл или се обадете:

Andrew Wommack Ministries
P.O. Box 3333
Colorado Springs, Colorado 80934-3333

Email: awommack@aol.com

Helpline Phone (orders and prayer): **719-635-1111**

Andrew Wommack Ministries of Canada
P.O. Box 80010
Toronto, Ontario, Canada M2J 0A1

Email: info@andrewwommack.ca

Или посетете сайта:

www.awmi.net